

**МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА
ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
(МКІП)**

вул. Івана Франка, 19, м. Київ, 01601, тел./факс: (044) 235-32-57, тел. (044) 235-23-78

E-mail: info@mkip.gov.ua, web-site: <http://mkip.gov.ua/> код згідно з ЄДРПОУ43220275

від _____ 20__ р. № _____

На № _____ від _____ 20__ р.

Державна регуляторна служба України

Про погодження проекту акта

Міністерство культури та інформаційної політики України направляє на розгляд і погодження проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження традиційного характеру середовища та протидії хаотичній забудові».

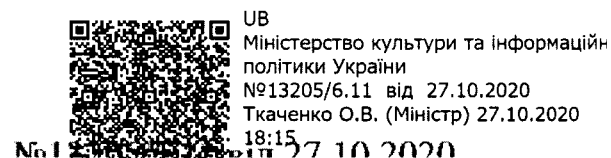
Додатки:

1. Проект акта на 83 арк. в 1 прим.
2. Пояснювальна записка на 17 арк. в 1 прим.
3. Порівняльна таблиця на 202 арк. в 1 прим.
4. Аналіз регуляторного впливу на 10 арк. в 1 прим.
5. Копія оприлюдненого повідомлення про оприлюднення на 1 арк. в 1 прим.

Міністр

Олександр ТКАЧЕНКО

Нечипоренко Юлія (044) 2724647

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження традиційного характеру середовища та протидії хаотичній забудові

Верховна Рада України **п о с т а н о в л я є**:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Кримінальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., N 25-26, ст. 131) із змінами:

1) пункт третій частини першої статті 96³ після слів «передбачених у» доповнити словами і цифрами «частинах п'ятій - сьомій статті 197-1, »;

2) доповнити статтю 197-1 новими частинами такого змісту:

«5. Самочинне будівництво будівель або споруд в історичному ареалі історичних населених місць; -

карається штрафом від ста тисяч до двохсот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк до трьох років.

6. Самочинне будівництво будівель або споруд на території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, об'єкта всесвітньої спадщини або в його буферній зоні; -

карається штрафом від двохсот тисяч до трьохсот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк до трьох років.

7. Дії, передбачені частиною п'ятою та шостою цієї статті, якщо вони вчинені повторно; -

карається штрафом від трьохсот тисяч до п'ятисот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк від одного до п'яти років.».

2. У Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1984 р., додаток до № 51, ст.1122) із змінами:

1) статті 92, 188-33 викласти в такій редакції:

«Стаття 92. Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини

Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини:

ухилення власника щойно виявленого об'єкта культурної спадщини чи пам'ятки від укладення та/або підписання охоронного договору;

порушення режиму використання пам'ятки культурної спадщини, режиму використання території пам'ятки, її зони охорони;

порушення режиму використання історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території, його зони охорони;

розміщення реклами та вивісок на пам'ятках культурної спадщини, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини, в історичних ареалах та зонах охорони пам'яток з порушенням вимог, визначених Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації про виявлені у процесі земляних, будівельних, шляхових, меліоративних та будь-яких інших робіт об'єкти культурної спадщини,

ухилення від передачі в установленому порядку знайдених під час археологічних розвідок, розкопок рухомих предметів, пов'язаних з

нерухомими об'єктами культурної спадщини, на постійне зберігання до музеїв (державних фондосховищ), у яких зберігаються музейні предмети і музейні колекції, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України;

проведення будь-яких робіт з порушенням вимог Закону України «Про охорону культурної спадщини» на щойно виявленому об'єкті культурної спадщини, пам'ятці, її території, охоронюваній археологічній території, в межах зон охорони;

недодержання вимог щодо захисту, збереження, утримання, використання, реставрації, реабілітації пам'яток, у тому числі тих вимог, що передбачені охоронними договорами -

тягне за собою накладення штрафу на громадян від тисячі до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб – десять тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Ті самі дії, вчинені повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення за одне з правопорушень, зазначених у частині першій цієї статті, -

тягнуть за собою накладення штрафу від десяти тисяч до двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.";

«Стаття 188-33 Невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини

Невиконання законних рішень органів охорони культурної спадщини, вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини, або створення перешкод для їх діяльності -

тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Ті самі дії, вчинені повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення, -

тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі шістдесяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.»;

2) у статті 218:

в абзаці першому виключити цифри «92»;

в абзаці другому виключити слова і цифри «статтею 92»;

3) у статті 219 слова «статтями 92» замінити на слово «статтями»;

4) у статті 221 цифри «188-33» вилучити;

5) доповнити статтею 244-22 такого змісту:

«Стаття 244-22 Органи охорони культурної спадщини

1. Органи охорони культурної спадщини розглядають справи про адміністративні правопорушення за порушення законодавства про охорону культурної спадщини та невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини (статті 92, 188-33).

2. Від імені органів охорони культурної спадщини розгляд справи про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень мають право:

керівник, заступники керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;

керівник, заступник керівника органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим;

голова, заступники голови обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій;

керівник, заступник керівника спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини.»;

6) у статті 255:

у пункті першому:

абзац п'ятий викласти в такій редакції:

«центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини (статті 92, 188³³);»;

абзац сорок дев'ятий вилучити;

абзац четвертий пункту 9 викласти в такій редакції:

«громадські інспектори з охорони культурної спадщини (стаття 92)».

3. У Законі України «Про охорону культурної спадщини» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 39, ст. 333; 2005 р., № 5, ст. 114; 2007 р., № 33, ст. 440; 2009 р., № 8, ст. 105; 2011 р., № 4, ст. 22, № 32, ст. 316, № 34, ст. 343; 2013 р., 40, ст.535; 2014 р., № 14, ст. 248, № 22, ст. 816; 2015 р., № 21, ст.133; 2016 р., № 10, ст.103):

1) у статті 1:

в абзаці шостому «Державного реєстру нерухомих пам'яток України» в усіх відмінках замінити на «Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України» у відповідних відмінках;

абзац дев'ятий викласти в такій редакції:

"зони охорони пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території (далі - зони охорони) - встановлювані охоронна зона, зона регулювання забудови, зона охоронюваного ландшафту,

зона охорони археологічного культурного шару, в межах яких діє спеціальний режим їх використання;»;

абзац двадцять третій вилучити;

доповнити абзацами такого змісту:

«містобудівне перетворення – містобудівна діяльність, під час якої відбуваються зміни планувальної структури населеного пункту, зміни містобудівної або функціональної ролі вулиць, площ, парків, скверів та інших містобудівних утворень. Будівництво або реконструкція, яка призводить до зміни сталої системи об'ємно-просторових домінант та об'ємно-просторової структури населеного пункту;

архітектурне перетворення – будівельна діяльність, під час якої змінюються об'ємно-планувальні параметри та (або) архітектурно-художні особливості окремої будівлі або локального архітектурного середовища;

ландшафтне перетворення – будівельна, містобудівна діяльність або будь-які роботи під час яких змінюються параметри та характеристики ландшафтного середовища;

облікова документація (далі - облікова документація) – документація, що формується в порядку обліку об'єктів культурної спадщини та містить дані щодо просторової характеристики об'єкта, цінності об'єкта культурної спадщини, характерних властивостей, що становлять його історико-культурну цінність, етапів розвитку, функціональних характеристик, стану збереження, а також дані проведених досліджень;»;

2) частину другу статті 2 доповнити абзацом такого змісту:

«об'єкти підводної спадщини – рештки матеріальної культури, в тому числі: об'єкти, споруди, будинки, артефакти й людські останки, літальні апарати, інші транспортні засоби чи будь-які їхні частини, їхній вантаж або інший вміст, разом із їхнім археологічним і природним оточенням; та

предмети доісторичного характеру, які мають культурний, історичний або археологічний характер і частково або цілком, періодично або постійно знаходяться під водою протягом не менше 100 років.»;

3) частину першу статті 3 викласти в такій редакції:

«1. Державне управління у сфері охорони культурної спадщини покладається на Кабінет Міністрів України, спеціально уповноважені органи охорони культурної спадщини.

До спеціально уповноважених органів охорони культурної спадщини (далі - органи охорони культурної спадщини) належать:

центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування, реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини та із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;

орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим;

обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації;

виконавчий орган сільської, селищної, міської ради або, у разі утворення, спеціально утворений виконавчий орган міської ради, ради об'єднаної територіальної громади з питань охорони культурної спадщини.»;

частини третю – сьому викласти в такій редакції:

«3. У разі збройного конфлікту чи тимчасової окупації, проведення антитерористичної операції, управління охороною культурної спадщини у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

4. Міські ради та ради об'єднаних територіальних громад можуть утворювати спеціальний виконавчий орган міської ради, ради об'єднаної

територіальної громади з питань охорони культурної спадщини (далі - спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини).

Спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини утворюється відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. Вимоги до такого спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини та порядок його утворення визначаються Порядком утворення спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини, який затверджується Кабінетом Міністрів України.

Керівник спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини призначається на посаду і звільняють з посади за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. Подання центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини про звільнення керівника спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини за порушення законодавства про охорону культурної спадщини є підставою для його звільнення.

Про готовність спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини виконувати повноваження, визначені цим Законом, центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини приймається окреме рішення.

Посадові особи спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини, у разі їх утворення, несуть персональну відповідальність за виконання покладених на органи охорони культурної спадщини завдань і за здійснення ними своїх повноважень.

Спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини є підконтрольними і підзвітними з питань здійснення повноважень, передбачених цим Законом, обласній державній адміністрації та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

У разі утворення міськими радами та радами об'єднаних територіальних громад спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини в порядку, визначеному цим Законом, такий орган забезпечує виконання повноважень у сфері охорони культурної спадщини, передбачених частинами другою та третьою статті 6 цього Закону. Юрисдикція органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій в частині повноважень, що делегуються спеціальному виконавчому органу з питань охорони культурної спадщини, не поширюється на територію юрисдикції спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини.

5. Орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації підзвітні і підконтрольні відповідним органам виконавчої влади та центральним органам виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини в межах, передбачених законом.

6. Рішення органів охорони культурної спадщини, прийняті в межах їхньої компетенції, є обов'язковими для виконання юридичними і фізичними особами.

7. Рішення центральних органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини, прийняті в межах їх компетенції, є обов'язковими для виконання органами охорони культурної спадщини.»;

4) абзаци третій та п'ятий статті 4 вилучити;

5) статті 5 та 6 викласти в такій редакції:

«Стаття 5. Повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, належить:

1) формування державної політики з питань охорони культурної спадщини;

2) розроблення, погодження та затвердження нормативно-правових актів у сфері охорони культурної спадщини та пов'язаних сферах, розроблення та погодження державних програм охорони культурної спадщини;

3) затвердження порядку інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО про намір здійснення містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні;

4) оголошення топографічно визначених територій чи водних об'єктів, в яких містяться об'єкти культурної спадщини або можлива їх наявність, охоронюваними археологічними територіями;

5) розроблення державних норм з питань охорони культурної спадщини; погодження та затвердження державних галузевих норм в пов'язаних сферах;

6) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання об'єкта всесвітньої спадщини, затвердження науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання території об'єкта всесвітньої спадщини;

7) визначення рекомендацій щодо формування плану управління об'єктами всесвітньої спадщини

8) здійснення науково-методичного керівництва у питаннях охорони культурної спадщини, затвердження методичних рекомендації у сфері охорони культурної спадщини, методик та правил дослідження об'єктів культурної спадщини

9) утворення чи визначення органів управління об'єктами всесвітньої спадщини

10) затвердження правил встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій, затвердження їхніх зразків;

11) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

2. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, належить:

1) здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;

2) реалізація державної політики з питань охорони культурної спадщини;

3) координація робіт з виявлення, дослідження та документування об'єктів культурної спадщини;

4) занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та внесення змін до нього, надання пам'ятці статусу втраченої пам'ятки;

5) надання визначених цим Законом адміністративних послуг, в тому числі документів дозвільного характеру у сфері охорони культурної спадщини;

6) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у Державному реєстрі нерухомої культурної спадщини;

- 7) подання Кабінету Міністрів України пропозицій про затвердження Списку історичних населених місць України та про внесення змін до нього;
- 8) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання пам'ятки національного значення, меж і режимів використання її території та зон охорони, історико-культурного заповідника державного значення, історико-культурної заповідної території, їх зон охорони, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів населених місць;
- 9) затвердження науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання буферних зон об'єкта всесвітньої спадщини;
- 10) затвердження планів управління об'єктами всесвітньої спадщини;
- 11) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного значення;
- 12) забезпечення підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини;
- 13) призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом;
- 14) погодження охоронних договорів на пам'ятки національного значення;
- 15) формування і розміщення державного замовлення, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування пам'яток та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;
- 16) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

3. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, належить:

- 1) організація і здійснення державного контролю за дотриманням органами державної влади, органами місцевого самоврядування, фізичними і юридичними особами вимог законодавства про охорону культурної спадщини;
- 2) організація і здійснення державного нагляду за виконанням органами охорони культурної спадщини своїх повноважень;
- 3) скасування рішення органів охорони культурної спадщини у порядку, передбаченому цим Законом;
- 4) розгляд скарг на видані органами охорони культурної спадщини розпорядження і приписи;
- 5) розгляд скарг на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини;
- 6) висування вимог до осіб, що порушують положення законодавства про охорону культурної спадщини щодо усунення виявлених порушень;
- 7) висування вимог припинення дій, які перешкоджають здійсненню заходів державного нагляду (контролю);
- 8) заборона будь-якої діяльності юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу об'єкту культурної спадщини, видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини, традиційному характеру середовища, порушує встановлені режими використання або порушує законодавство у сфері охорони культурної спадщини;
- 9) розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб;

10) пред'явлення претензій про відновлення пам'ятки та їхньої території;

11) одержання безоплатно в установленому порядку необхідних для виконання покладених на нього завдань інформації, документів і матеріалів від органів охорони культурної спадщини, державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій усіх форм власності та їх посадових осіб, фізичних осіб;

12) надання органам охорони культурної спадщини обов'язкових до виконання приписів щодо усунення виявлених порушень вимог законодавства з питань, що належать до його компетенції та здійснення контролю за їх виконанням;

13) внесення в установленому порядку до органів державної влади та органів місцевого самоврядування вимог щодо приведення у відповідність прийнятих ними рішень із законодавством у сфері охорони культурної спадщини;

14) надання державним органам приписів щодо зупинення дії чи анулювання в установленому законодавством порядку дозволів, погоджень, які призвели або можуть призвести до порушень у сфері охорони культурної спадщини;

15) вжиття в установленому порядку заходів досудового врегулювання спорів, виступати позивачем та відповідачем у судах;

16) вимагати від громадян усних та письмових пояснень у зв'язку з порушенням ними вимог законодавства про охорону культурної спадщини;

17) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

4. Центральні органи виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини щорічно звітують перед Кабінетом Міністрів України та громадськістю про стан збереження об'єктів культурної спадщини, а також

подають Кабінету Міністрів України та Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО щорічний звіт про стан збереження об'єктів всесвітньої спадщини, виконання Конвенції та рішень Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Стаття 6. Повноваження інших органів охорони культурної спадщини

1. До повноважень органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції належить:

1)здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;

2)розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб у випадках, визначених цим Законом;

3)подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та про внесення змін до нього;

4)надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини;

5)затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки місцевого значення та її зон охорони;

6) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання пам'яток місцевого значення;

7) затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання історико-культурного заповідника місцевого значення, його зони охорони;

8) забезпечення розробки науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зони охорони історико-культурного заповідника, віднесеного до сфери управління такого органу;

9) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища від загрози знищення, руйнування або пошкодження;

10) забезпечення виготовлення, складання і передачі центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини наукової документації з описами та фіксацією об'єктів культурної спадщини, а в разі отримання дозволу на їх переміщення (перенесення) - демонтаж із них елементів, які становлять культурну цінність, з метою збереження;

11) організація розроблення та погодження відповідних програм охорони культурної спадщини;

12) надання визначених цим Законом адміністративних послуг, в тому числі документів дозвільного характеру у сфері охорони культурної спадщини;

13) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;

14) призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом;

15) укладення охоронних договорів на пам'ятки, щойно виявлені об'єкти культурної спадщини;

16) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного чи місцевого значення;

17) подання пропозиції центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення населеного місця до Списку історичних населених місць України;

18) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій;

19) інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території;

20) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

2. До повноважень виконавчого органу сільської, селищної, міської ради відповідно до їх компетенції у сфері охорони культурної спадщини належить:

1) забезпечення виконання цього Закону, інших нормативно-правових актів про охорону культурної спадщини на відповідній території;

2) здійснення постійного та періодичного моніторингу у випадках, визначених цим Законом;

3) подання пропозицій органу охорони культурної спадщини вищого рівня про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, внесення змін до нього та про занесення населеного місця до Списку історичних населених місць України;

4) забезпечення дотримання режиму використання пам'яток, їх територій, зон охорони, історичних ареалів;

5) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища від загрози знищення, руйнування або пошкодження;

6) організація відповідних охоронних заходів щодо пам'яток та їх територій у разі виникнення загрози їх пошкодження або руйнування внаслідок дії природних факторів чи проведення будь-яких робіт;

7)забезпечення розробки науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки; зони охорони, історичних ареалів, зони охорони історико-культурного заповідника, віднесеного до сфери управління виконавчого органу сільської, селищної, міської ради;

8)організація розроблення відповідних програм охорони культурної спадщини;

9)надання висновків щодо відповідності містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних та інших робіт на пам'ятках, їх територіях, територіях історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, зонах охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць визначеним або встановленим режимам використання;

10) надання висновків щодо дотримання власниками пам'яток (їх частин) чи уповноваженими(ною) ними органами(особою) встановлених або визначених режимів використання, дотримання умов охоронного договору, вимог цього Закону;

11) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їх територій;

12) популяризація справи охорони культурної спадщини на відповідній території;

13) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;

14) підготовка пропозицій до програм соціально-економічного розвитку відповідної території і проектів місцевого бюджету та подання їх на розгляд відповідному органу виконавчої влади;

15) інформування органів охорони культурної спадщини вищого рівня про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території;

16) участь в організації підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини;

17) організація досліджень об'єктів культурної спадщини, які потребують рятівних робіт;

18) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

3. До повноважень спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини крім повноважень, визначених частиною 2 цієї статті належить:

1)здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;

2)надання визначених цим Законом адміністративних послуг, в тому числі документів дозвільного характеру у сфері охорони культурної спадщини;

3)укладення охоронних договорів на пам'ятки, щойно виявлені об'єкти культурної спадщини;

4)призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом;

5)розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб у випадках, визначених цим Законом;

6)подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення

об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та про внесення змін до нього;

7) надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини;

4. Органи охорони культурної спадщини щорічно звітують перед центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини та громадськістю про стан збереження об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища.

5. Голови обласних, Київської та Севастопольської міських, державних адміністрацій та сільські, селищні, міські голови призначають на посаду і звільняють з посади керівників відповідних структурних підрозділів у сфері охорони культурної спадщини за погодженням з органом охорони культурної спадщини вищого рівня відповідно до закону.

Подання центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини про звільнення керівника структурного підрозділу у сфері охорони культурної спадщини органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських, державних адміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради за порушення законодавства про охорону культурної спадщини є підставою для його звільнення.»;

6) вилучити статтю 6-1;

7) статтю 8 викласти в такій редакції:

«Стаття 8. Громадський контроль у сфері охорони культурної спадщини

1. Громадський контроль у сфері охорони культурної спадщини здійснюють громадські інспектори з охорони культурної спадщини з метою спостереження за станом зберігання та використання пам'яток, їхніх територій, охоронюваних археологічних територій, збереження традиційного

характеру середовища зон охорони, історичних ареалів населених місць згідно з Положенням про громадський контроль, яке затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

Громадські інспектори з охорони культурної спадщини:

а) беруть участь у проведенні спільно з посадовими особами відповідних органів охорони культурної спадщини моніторингу;

б) складають акти візуального обстеження об'єкта контролю;

в) повідомляють про факти порушень законодавства про охорону культурної спадщини органам охорони культурної спадщини відповідно до Положення про громадський контроль.»;

8) вилучити статтю 13;

9) статтю 14 викласти в такій редакції:

«Стаття 14. Занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України

1. Об'єкти культурної спадщини незалежно від форм власності відповідно до їхньої археологічної, естетичної, етнологічної, історичної, мистецької, наукової чи художньої цінності підлягають реєстрації шляхом занесення до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України за категоріями національного та місцевого значення пам'ятки. Порядок визначення категорій пам'яток встановлюється Кабінетом Міністрів України.

2. Не підлягають державній реєстрації об'єкти, що є сучасними копіями існуючих пам'яток або спорудами (витворами), створеними за старовинними проектами чи науковими реконструкціями, в тому числі масові тиражовані копії.

3. Рішення про занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, зміни назви пам'ятки, виду,

типу, місця розташування, категорії пам'ятки приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини за поданням органів охорони культурної спадщини або громадських організацій, до статутних завдань яких належать питання охорони культурної спадщини, протягом одного місяця з дня одержання подання.

4. Об'єкт культурної спадщини до вирішення питання про його реєстрацію як пам'ятки вноситься до Переліку об'єктів культурної спадщини і набуває правового статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, про що відповідний орган охорони культурної спадщини в письмовій формі повідомляє власника цього об'єкта або уповноважений ним орган (особу). Щойно виявлений об'єкт культурної спадщини підлягає охороні відповідно до вимог цього Закону.

Переліки об'єктів культурної спадщини затверджуються рішеннями відповідних органів охорони культурної спадщини.

Порядок обліку об'єктів культурної спадщини визначає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.»;

10) доповнити статтями 14¹, 14², 14³, 14⁴, 14⁵, 14⁶ такого змісту:

«Стаття 14-1 Державна система нерухомої культурної спадщини

1. Державна система нерухомої культурної спадщини України (далі - електронна система) - єдина інформаційно-телекомунікаційна система, що забезпечує створення, перегляд, відправлення, прийняття, збирання, внесення, накопичення, обробку, використання, розгляд, зберігання, захист, облік та надання інформації у сфері охорони культурної спадщини, а також електронну взаємодію між фізичними та юридичними особами, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, центрами надання адміністративних послуг, з метою отримання визначених цим Законом адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

2. Електронна система складається з:

- 1) Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України;
- 2) електронного кабінету користувача електронної системи (далі - електронний кабінет);
- 3) порталу електронної системи.

У електронній системі використовуються класифікатори, довідники, словники та бази даних, які ведуться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, а також державні та галузеві класифікатори, довідники, словники та бази даних, які ведуться іншими центральними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування.

3. Держателем електронної системи є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, який вживає організаційних заходів, пов'язаних із забезпеченням функціонування електронної системи.

4. Технічним адміністратором електронної системи (далі - технічний адміністратор) є визначена центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини та віднесена до сфери його управління юридична особа.

Технічний адміністратор здійснює заходи із створення та супроводження програмного забезпечення електронної системи, відповідає за технічне і технологічне забезпечення електронної системи, збереження та захист інформації (даних), що містяться в електронній системі, забезпечує надання та анулювання доступу до електронної системи, проводить навчання роботи з електронною системою.

Заходи, визначені абзацом другим цієї частини, здійснюються технічним адміністратором відповідно до цього Закону, законів України "Про захист

інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах", "Про захист персональних даних", "Про авторське право і суміжні права".

5. Електронна система створюється та функціонує за такими принципами:

1) автоматизації процесів створення, прийняття, збирання, накопичення, обробки, обліку та надання інформації (даних) у сфері охорони культурної спадщини;

2) доступності та зручності отримання послуг у сфері охорони культурної спадщини;

3) прозорості надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини;

4) обов'язковості внесення до електронної системи інформації (даних), передбачених цим Законом;

5) відкритості та доступності інформації (даних) електронної системи, у тому числі доступності через визначені Кабінетом Міністрів України інші державні інформаційні системи;

6) презумпції достовірності інформації (даних), яка міститься в електронній системі;

7) гарантування державою в особі держателя електронної системи об'єктивності, актуальності, достовірності, повноти та захищеності інформації (даних), яка міститься в електронній системі, від несанкціонованих змін;

8) відповідальності суб'єктів, що здійснюють внесення інформації (даних) до електронної системи, за достовірність та повноту внесених даних;

9) законності одержання, зберігання, обробки та поширення інформації (даних), яка міститься в електронній системі;

10) автоматизованої фіксації в електронній системі всіх дій будь-яких осіб з інформацією (даними), яка міститься в електронній системі;

11) розподільного зберігання даних, що містяться в електронній системі, для забезпечення їх цілісності.

6. Електронна система створюється з використанням програмного забезпечення, яке забезпечує його сумісність і електронну інформаційну взаємодію у режимі реального часу з іншими електронними інформаційними системами та мережами, що становлять інформаційний ресурс держави, у тому числі Державним земельним кадастром, Державним реєстром речових прав на нерухоме майно, Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, Єдиним державним реєстром судових рішень. Програмне забезпечення електронної системи повинно забезпечувати можливість електронної інформаційної взаємодії у режимі реального часу з електронними інформаційними системами та мережами, що становлять інформаційні ресурси органів місцевого самоврядування, інших суб'єктів надання вихідних даних, саморегулівних організацій.

Електронна інформаційна взаємодія електронної системи з електронними інформаційними системами та мережами (крім Єдиного державного реєстру судових рішень) здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

Електронна інформаційна взаємодія електронної системи з Єдиним державним реєстром судових рішень здійснюється в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, спільно з Державною судовою адміністрацією України.

7. Програмне забезпечення електронної системи повинно забезпечувати розподільне зберігання даних про метадані документів та відомостей, що внесені до електронної системи, з метою підтвердження їх походження, цілісності та достовірності.

Дані можуть зберігатися в:

органах охорони культурної спадщини;

центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інформатизації, електронного урядування, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, розвитку інформаційного суспільства;

технічного адміністратора.

Дані можуть зберігатися також в інших державних органах, органах місцевого самоврядування та державних підприємствах, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

8. Програмне забезпечення електронної системи є об'єктом права державної власності. Майнові права на програмне забезпечення належать державі в особі центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

9. До електронної системи не вносяться відомості, що становлять державну таємницю.

10. Відомості, що містяться в електронній системі, є достовірними, а також відкритими і загальнодоступними, крім реєстраційних номерів облікових карток платників податків, паспортних даних, місця проживання фізичної особи, договорів про надання послуг, документів, поданих фізичними та юридичними особами для отримання послуг, визначених цим Законом, та іншої інформації, перелік якої визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Доступ до облікової, науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, охоронних договорів, науково-проектної документації із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування

пам'яток іншої проектної документації об'єктів будівництва здійснюється у режимі читання без можливості копіювання із застереженням, що така документація є об'єктом авторського права.

Доступ до відомостей, що містяться в електронній системі, через портал електронної системи та через державні інформаційні системи, визначені Кабінетом Міністрів України, здійснюється безоплатно.

Доступ до відомостей, що містяться в електронній системі, шляхом взаємодії прикладного програмного інтерфейсу електронної системи та інформаційних/інформаційно-телекомунікаційних систем приватної форми власності здійснюється на платній основі. Розмір такої плати встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Публічна інформація з електронної системи у формі відкритих даних підлягає оприлюдненню відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації".

11. Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, внесені до неї, такі інформація та документи вважаються достовірними і можуть бути використані у спорі з третьою особою.

Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, є недостовірними і були внесені до неї, третя особа може посилатися на них у спорі як на достовірні. Третя особа не може посилатися на них у спорі у разі, якщо вона знала або повинна була знати про те, що такі відомості є недостовірними.

Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, не внесені до неї, вони не можуть бути використані у спорі з третьою особою, крім випадків, коли третя особа знала або повинна була знати ці відомості.

12. Інформація та документи, отримані за допомогою програмного забезпечення електронної системи в паперовій та електронній формах, мають однакову юридичну силу.

13. У разі виявлення заявником помилки (описки, друкарської, граматичної, арифметичної помилки) у відомостях електронної системи, допущеної суб'єктом, який вносив відомості до електронної системи, заявник письмово в паперовій або електронній формі повідомляє про це такого суб'єкта. Суб'єкт, який вносив відомості до електронної системи, у день отримання повідомлення перевіряє відповідність відомостей електронної системи інформації, що міститься в документах, які стали підставою для внесення цих відомостей, та якщо факт невідповідності підтверджено - виправляє допущену помилку.

У разі виявлення суб'єктом, який вносив відомості до електронної системи, помилки, допущеної у відомостях електронної системи, зазначений суб'єкт у одноденний строк виправляє допущену помилку та повідомляє про це заявника в паперовій або електронній формі через електронний кабінет (у разі його наявності) чи іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою, користувачами якої є заявник та суб'єкт надання відповідної послуги.

Виправлення помилок, допущених у відомостях електронної системи внаслідок наявності помилок у документах, на підставі яких були внесені такі відомості, здійснюється після виправлення помилок у зазначених документах.

Виправлення помилок у відомостях електронної системи може здійснюватися також на підставі судового рішення.

14. Державні органи, у тому числі Державна судова адміністрація України та суди, органи охорони культурної спадщини, органи, що здійснюють управління у сфері земельних відносин, містобудівної діяльності, архітектурно-будівельного контролю та нагляду, органи місцевого

самоврядування та їхні посадові особи, державні реєстратори, нотаріуси, безоплатно отримують відомості з електронної системи з метою здійснення ними повноважень, визначених законом, виключно в електронній формі через електронну систему в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, або шляхом організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів (крім Єдиного державного реєстру судових рішень). Організація електронної інформаційної взаємодії електронної системи з Єдиним державним реєстром судових рішень здійснюється в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини спільно з Державною судовою адміністрацією України.

15. Електронна система містить геопросторові дані, метадані та сервіси, оприлюднення, інша діяльність з якими та доступ до яких здійснюються у мережі Інтернет згідно із Законом України "Про національну інфраструктуру геопросторових даних».

Формування електронної системи здійснюється з використанням таких джерел:

- 1) державні геоінформаційні ресурси;
- 2) цифрові масиви профільних геопросторових даних, які містяться у затвердженій обліковій документації, науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини;
- 3) бази даних юридичних і фізичних осіб, порядок використання яких визначається законом.

Профільні геопросторові дані не пізніше 30 робочих днів після затвердження вносяться до електронної системи.

Дані електронної системи, необхідні для провадження містобудівної діяльності, проведення землевпорядних робіт, забезпечення роботи геоінформаційних систем, використовуються для задоволення інформаційних потреб державних органів, органів місцевого самоврядування, фізичних і юридичних осіб.

Стаття 14-2 Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України

1. Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України (далі – Реєстр) є компонентом електронної системи, який забезпечує створення, збирання, накопичення, обробку, захист, облік та надання інформації про об'єкти культурної спадщини, пам'ятки, історичні населені місця, історико-культурні заповідники та заповідні території, об'єкти всесвітньої спадщини, а також відомості пов'язані з їх пам'яткоохоронним статусом, а саме:

1) відомості про об'єкти культурної спадщини, пам'ятки культурної спадщини, режими їх використання, межі і режими використання територій пам'яток, їх зон охорони;

2) відомості про історико-культурні заповідники, історико-культурні заповідні території, режими їх використання, межі і режими використання їх територій та зон охорони;

3) відомості про охоронювані археологічні території, межі і режими їх використання;

4) відомості про історичні населені місця; межі і режими використання визначених в історичних населених місцях історичних ареалів;

5) відомості про об'єкти всесвітньої спадщини; режими їх використання, межі і режими використання об'єктів всесвітньої спадщини, меж і режимів використання буферних зон;

6) відомості про інформацію та документи, подані до органів охорони культурної спадщини для надання об'єкту статусу щойно виявленого об'єкта

культурної спадщини; для занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру, внесення змін до відомостей про пам'ятку;

7) відомості про інформацію та документи, подані до органу охорони культурної спадщини для укладення охоронного договору;

8) відомості про інформацію та документи, подані розробником науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини для затвердження;

9) відомості про державний нагляд (контроль) у сфері охорони культурної спадщини;

10) відомості про інформацію та документи, подані фізичними особами, фізичними особами - підприємцями та юридичними особами в електронній формі для отримання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі документів дозвільного характеру;

11) відомості про результати наданих адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі документів дозвільного характеру;

В електронній системі може забезпечуватися створення, збирання, накопичення, обробка, захист, облік іншої інформації, визначеної Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

2. Заходи із створення, впровадження та супроводження програмного забезпечення Реєстру, технічного і технологічного забезпечення, збереження та захисту даних Реєстру, технічних та технологічних заходів з надання, блокування та анулювання доступу до нього здійснюються технічним адміністратором відповідно до цього Закону, законів України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», «Про захист персональних даних» на таких принципах:

підтримки міжнародних сумісних стандартів для вивчення, збереження, зміцнення й безпеки культурної спадщини;

прагнення до подолання перешкод для доступу до інформації, пов'язаної з культурною спадщиною, особливо для освітніх цілей, забезпечуючи захист прав інтелектуальної власності;

визнання того, що створення цифрового змісту, пов'язаного зі культурною спадщиною, не повинно завдавати шкоди збереженню існуючої культурної спадщини.

Внесення відомостей до Реєстру забезпечують уповноважені органом охорони культурної спадщини посадові особи, які відповідають кваліфікаційним вимогам, встановленим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, перебуває у трудових відносинах з органом охорони культурної спадщини та пройшли навчання щодо наповнення та користування Реєстром.

Відповідність відомостей, що вносяться до Реєстру, даним документів, на підставі яких здійснюється їх внесення забезпечує особа, що вносить такі відомості.

3. В електронній системі ідентифікатором об'єкта культурної спадщини є унікальний набір даних (послідовність символів), що присвоюється об'єкту автоматично програмними засобами Реєстру та використовується для ідентифікації такого об'єкта.

Ідентифікатор об'єкта культурної спадщини присвоюється:

щойно виявленому об'єкту культурної спадщини;

пам'ятці;

історико-культурному заповіднику;

історико-культурній заповідній території;

охоронюваній археологічній території;

об'єкту всесвітньої спадщини;

історичному населеному місцю.

Структура ідентифікатора об'єкта культурної спадщини та порядок його визначення встановлюються Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи. Ідентифікатор присвоюється об'єкту культурної спадщини під час внесення запису про об'єкт до Реєстру та є незмінним.

Ідентифікатор об'єкта культурної спадщини зазначається у таких документах:

- 1) витягу з Реєстру;
- 2) рішенні органів охорони культурної спадщини про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, про зупинення розгляду документів, про відмову, про анулювання;
- 3) документі дозвільного характеру;
- 4) матеріалах, які складаються за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини (довідки, акти, приписи, рішення, постанови тощо);
- 5) рішенні органів охорони культурної спадщини про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини;
- 6) науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини;
- 7) науково-проектній документації із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування пам'яток;
- 8) проектній документації на будівництво об'єкта в межах території пам'ятки, зони охорони, історичного ареалу;
- 9) охоронному договорі, обліковій справі;

10) витягу з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (для об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта культурної спадщини);

13) усіх правочинах щодо відчуження, користування, іпотеки пам'ятки культурної спадщини (для об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта культурної спадщини до вчинення відповідного правочину).

4. З використанням Реєстру створюються такі електронні документи (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю) та здійснюються такі дії:

1) рішення органів охорони культурної спадщини про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини;

2) рішення органів охорони культурної спадщини про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, про зупинення розгляду документів, про відмову, про анулювання, повідомлення про результати адміністративної послуги;

3) документ дозвільного характеру;

4) документи, які складаються за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини (довідки, акти, приписи, рішення, постанови тощо);

5) витяги з Реєстру.

З використанням електронної системи можуть створюватися інші електронні документи (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю) та здійснюватися інші дії, визначені Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Оригіналом документів, визначених цією частиною, є їх примірник в електронній формі, виготовлений за допомогою Реєстру.

Створення документів та проведення дій, визначених цією частиною, з використанням Реєстру здійснюються особами, до повноважень яких

віднесено прийняття рішень про видачу відповідних документів та вчинення відповідних дій.

Якщо документи та дії потребують погодження з відповідними посадовими особами та/або юридичними особами, таке погодження здійснюється в електронній формі за допомогою електронної системи.

Документи, визначені цією частиною, набирають чинності, а дії вважаються проведеними з моменту їх засвідчення кваліфікованим електронним підписом особи, яка їх створила, якщо інше не визначено цією частиною.

Документи, визначені цією частиною, що потребують затвердження розпорядчим документом, набирають чинності з моменту їх засвідчення кваліфікованим електронним підписом керівника відповідного органу в день видання відповідного розпорядчого документа або колегіального рішення.

Документи, визначені цією частиною, що потребують затвердження колегіальним рішенням, засвідчуються кваліфікованим електронним підписом особи, уповноваженої відповідним органом, у день видання відповідного розпорядчого документа або колегіального рішення.

Документи/дії, визначені цією частиною, створюються/проводяться шляхом внесення запису до Реєстру з присвоєнням реєстраційного номера в цьому реєстрі. Документи/дії, створені/здійснені без використання Реєстру, є недійсними (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю).

Документи, які містять відомості, що становлять державну таємницю, виготовляються у паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

Перелік відомостей, які містяться у документах, визначених цією частиною, та заявах про їх видачу, затверджується Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

5. Документи, створені за допомогою Реєстру, у паперовій та електронній формах мають однакову юридичну силу.

6. Відомості про документи, визначені пунктом 1 частиною третьою цієї статті, передаються до містобудівного та земельного кадастру у день створення таких документів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

7. Державні органи, фізичні та юридичні особи, які є користувачами електронної системи, несуть встановлену законом відповідальність за внесення до Реєстру завідомо неправдивих відомостей або порушення строків внесення відомостей/надання документів до/з Реєстру.

Стаття 14-3. Електронний кабінет

1. Електронний кабінет є компонентом електронної системи, який забезпечує електронну взаємодію між фізичними та юридичними особами, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, центрами надання адміністративних послуг.

Електронний кабінет призначений для:

- 1) подання та отримання документів у електронній формі, пов'язаних з:
 - отриманням об'єктом культурної спадщини статусу щойно виявленого;
 - занесенням об'єкта культурної спадщини до Реєстру;
 - укладенням охоронного договору;
 - затвердженням науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини;
 - проведенням заходів державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;

2) перевірки повноти та достовірності інформації, що міститься в заявах, повідомленнях та інших документах, які подаються для надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, що надаються за допомогою електронної системи, шляхом електронної інформаційної взаємодії з електронними інформаційними системами, що становлять інформаційний ресурс держави;

3) перегляду заявником стану розгляду поданих документів у режимі реального часу;

4) оплати штрафів за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини з використанням платіжних систем через мережу Інтернет у режимі реального часу;

5) направлення заяв до органів охорони культурної спадщини, отримання повідомлень та документів від цих органів, у тому числі заяв та повідомлень про скасування рішень органів охорони культурної спадщини, отримання документів, які складаються під час або за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;

6) листування з користувачами електронного кабінету, подання скарг на рішення, дії та бездіяльність органу охорони культурної спадщини, інших осіб, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, а також отримання інформації про стан їх розгляду та результати їх розгляду;

7) подання запитів на надання витягу із відомостей Реєстру щодо пам'яткоохоронного статусу об'єкта культурної спадщини, а також отримання інформації про стан їх розгляду та результати їх розгляду;

8) подання повідомлення про технічні помилки, виявлені в роботі електронного кабінету.

Електронний кабінет може забезпечувати надання інших послуг та проведення інших операцій, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Відсутність в електронних інформаційних системах, що становлять інформаційний ресурс держави, відповідної інформації (документа) у зв'язку з тим, що на момент створення (видання) відповідної інформації (документа) діяло законодавство, що не передбачало її (його) обов'язкового внесення до відповідної інформаційної системи, не перешкоджає поданню заяви, повідомлення або іншого документа в електронній формі через електронний кабінет чи іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою.

2. Користувачами електронного кабінету є замовники науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини; органи охорони культурної спадщини; суб'єкти звернення за наданням адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, інші державні органи, фізичні та юридичні особи, визначені Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, та користувачі, які пройшли процедуру ідентифікації та автентифікації.

3. Підключення та доступ користувачів до електронного кабінету здійснюються безоплатно.

4. Користувачі електронного кабінету отримують доступ до електронного кабінету після проходження процедури ідентифікації та автентифікації через державну інтегровану систему електронної ідентифікації.

Для цілей цього Закону під державною інтегрованою системою електронної ідентифікації розуміється інформаційно-телекомунікаційна система, призначена для технологічного забезпечення зручної, доступної та безпечної електронної ідентифікації та автентифікації користувачів системи, сумісності та інтеграції схем електронної ідентифікації, їх взаємодії з

офіційними веб-сайтами (веб-порталами), інформаційними системами органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців, забезпечення захисту інформації та персональних даних із використанням єдиних вимог, форматів, протоколів та класифікаторів, а також задоволення інших потреб, визначених законодавством.

Стаття 14-4. Портал електронної системи

1. Портал електронної системи є компонентом електронної системи, який забезпечує:

- 1) доступ користувачів до електронного кабінету;
- 2) перегляд заявником стану розгляду поданих документів у режимі реального часу;
- 3) доступ заявника до результатів адміністративних та інших послуг, що надаються за допомогою електронної системи, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи;
- 4) відкритий доступ у режимі реального часу будь-яких фізичних та юридичних осіб до відомостей та документів Реєстру, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи);
- 5) автоматизоване електронне консультування в режимі реального часу з питань надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини та здійснення заходів державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;
- 6) подання повідомлення про технічні помилки, виявлені в роботі порталу електронної системи.

Доступ до облікової, науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, охоронних договорів, науково-проектної документації

із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування пам'яток іншої проектною документації об'єктів будівництва здійснюється відповідно до частини десятої статті 14-1 цього Закону.

Портал електронної системи може забезпечувати доступ до іншої інформації та документів, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

2. Для відображення геопросторової інформації на порталі електронної системи використовується картографічна основа Державного земельного кадастру.

Стаття 14-5 Територія пам'ятки

1. Територія пам'ятки - територія, історично і топографічно пов'язана з розпланувально-просторовою еволюцією пам'ятки і для якої визначається спеціальний охоронний режим її використання з метою збереження цілісності пам'ятки.

Межі та режими використання території пам'ятки визначаються науково-проектною документацією, яка складається за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки приймається:

центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо територій пам'яток національного значення;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій - щодо територій пам'яток місцевого значення.

Порядок визначення меж та режимів використання території пам'ятки та затвердження науково-проектної документації встановлюється Кабінетом Міністрів України.

2. Режим використання території пам'ятки встановлює обмеження діяльності у використанні відповідної території (земель). Будь-яка діяльність у межах території пам'ятки повинна здійснюватися з дотриманням режиму використання пам'ятки, у тому числі всіх обмежень у використанні земель, зокрема у сфері забудови.

3. До визначення в установленому порядку меж та режимів використання території пам'ятки відповідно до частини першої цієї статті, межа території пам'ятки встановлюється:

1) для пам'яток археології:

для поселень:

1000 метрів навколо від знахідки фрагменту ділянки археологічного культурного шару, визначеній в обліковій документації;

для городищ:

500 метрів навколо залишків оборонних споруд (вал, рів), визначених в обліковій документації;

для без курганных могильників:

500 метрів навколо знахідки фрагменту ділянки археологічного культурного шару поховання, визначеного в обліковій документації;

для курганів, тощо:

500 метрів навколо від центральної точки, визначеній в обліковій документації;

2) для пам'яток архітектури – 20 метрів навколо периметру забудови;

3) для пам'яток садово-паркового мистецтва, історії, монументального мистецтва, ландшафтних, містобудування - територією, зайнятою пам'яткою.

В межах встановленої відповідно до цієї частини території пам'ятки заборонено:

проводити роботи з нового будівництва, а також будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення їх висотності (крім територій пам'ятки археології), зміна об'ємно-просторових характеристик або зменшення відстані від пам'ятки.

розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму території пам'ятки виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

Земляні роботи на території пам'ятки можуть бути проведені лише за умови попередніх археологічних розвідок, крім:

сінокосіння,

городництва,

неглибокої оранки,

випасання худоби,

робіт із ремонту або заміни дорожнього покриття,

виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж,

благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій.

4. Відомості про визначені або встановлені межі і режими використання території пам'ятки підлягають внесенню до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як відомості про обмеження у використанні земель (у тому числі про граничну висотність та інші обмеження у сфері забудови).

Режими використання територій, визначених або встановлених відповідно до цієї статті є вихідними даними містобудівної документації.

5. Зміна визначених меж і режимів використання пам'ятки здійснюється в порядку, встановленому частиною першою цієї статті.

Стаття 14-6 Муніципальні пам'ятки

1. Представницький орган місцевого самоврядування села, селища, міста, об'єднаної територіальної громади самостійно визначає об'єкти, що які мають цінність для територіальної громади, але не мають критеріїв властивих для об'єкта культурної спадщини.

2. Порядок надання об'єкту статусу муніципальної пам'ятки, критерії її визначення та порядок обліку муніципальної пам'ятки визначається статутом територіальної громади села, селища, міста, об'єднаної територіальної громади.

3. Статус муніципальної пам'ятки не впливає на зміст права власності на такі об'єкти та не обмежує використання їх у господарській діяльності.»;

11) у статті 15:

назву викласти в такій редакції: «Стаття 15. Надання статусу втраченої пам'ятки»;

абзац перший частини першої викласти в такій редакції:

«1. Пам'ятці надається статус втраченої пам'ятки у разі:»;

доповнити частинами другою та третьою такого змісту:

«2. Порушення процедури занесення пам'ятки до Реєстру не є підставою надання статусу втраченої пам'ятки.

3. Режими використання втраченої пам'ятки або її території у встановлених межах визначається на підставі архітектурних та містобудівних конкурсів, що проводяться органом місцевого самоврядування, на території якого розміщена втрачена пам'ятка.

Порядок проведення таких конкурсів визначається Кабінетом Міністрів України.»;

12) статтю 16 вилучити;

13) у статті 18:

в частині 1:

абзац перший після слів «можуть бути» доповнити словом «приватизовані,»;

вилучити абзац четвертий;

після абзацу першого доповнити новим абзацом такого змісту:

«Невиконання умов охоронного договору власником або уповноваженим ним органом може бути підставою для відмови органу охорони культурної спадщини у погодженні приватизації, відчуження пам'ятки культурної спадщини (її частини), якщо умови правочину не передбачають строки реалізації охоронних заходів, зазначених в охоронному договорі.

Відсутність погодження відповідного органу охорони культурної спадщини приватизації, відчуження, а також передачі власником або уповноваженим ним органом пам'ятки культурної спадщини у володіння,

користування чи управління іншої юридичній або фізичній особі тягне за собою недійсність такого правочину.

У разі невиконання власником або уповноваженим ним органом вимог абзацу першого частини першої цієї статті орган охорони культурної спадщини протягом трьох років може звернутись до суду з позовом про переведення на нього прав та обов'язків покупця за ціною, визначеною в договорі про відчуження чи під час приватизації.»;

14) статтю 20 викласти в такій редакції:

«Стаття 20. Право привілеєвої купівлі пам'яток

1. У разі продажу пам'ятки чи її частини (крім пам'ятки, яка не підлягає приватизації) власник або уповноважений ним орган зобов'язаний у письмовій формі повідомити про це орган охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки із зазначенням ціни та інших умов продажу.

2. Органи охорони культурної спадщини мають право привілеєвої купівлі пам'ятки чи її частини. У разі відмови від здійснення цього права чи нездійснення його протягом місяця з дня одержання повідомлення власник або уповноважений ним орган має право на продаж пам'ятки (її частини).

Продаж пам'ятки (її частини) з порушенням права привілеєвої купівлі надає право органу охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки протягом трьох років звернутися до суду з позовом про переведення на нього прав та обов'язків покупця. До подання позову відповідний орган охорони культурної спадщини зобов'язаний внести на депозитний рахунок суду грошову суму в розмірі, яку за договором повинен сплатити покупець.

Право привілеєвої купівлі пам'ятки (її частини) не застосовується, коли покупцем пам'ятки (її частини), яка перебуває у приватній власності, є діти, один із подружжя, батьки або, за їх відсутності, брати і сестри, а також дід та бабка як з боку батька, так і з боку матері, рідні дядько та тітка, і небожі та небоги продавця.»;

15) статтю 21 викласти в такій редакції :

«Стаття 21. Примусове відчуження або викуп пам'яток

1. Якщо в результаті дій або бездіяльності власника пам'ятки (її частини) чи її користувача (в тому числі орендаря) пам'ятці (її частині) загрожує пошкодження або знищення, орган охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки (її частини) приймає рішення про оголошення власнику пам'ятки (її частини) попередження про примусове відчуження або викуп пам'ятки чи її частини (далі – попередження).

Попередження має містити обґрунтування наявності загрози пошкодження або знищення пам'ятки (її частини), перелік заходів, яких повинен вжити власник пам'ятки (її частини) для усунення такої загрози, та строк для їх вжиття.

Строк, встановлений у попередженні, має бути розумним, враховувати складність робіт і не може бути меншим одного місяця та більшим одного року. Цей строк може бути продовжений органом охорони культурної спадщини за мотивованою заявою власника пам'ятки (її частини) один раз і не більше, ніж на шість місяців.

Попередження вважається належним чином врученим, якщо воно надіслано за адресою (місцезнаходженням) власника пам'ятки (її частини), визначеній в охоронному договорі або за останньою відомою органу охорони культурної спадщини адресою, рекомендованим листом з повідомленням про вручення, міжнародною кур'єрською службою або особисто вручено такому власнику (його представнику).

Днем вручення особі попередження є:

- 1) день вручення попередження особі або її представнику;
- 2) день отримання органом охорони культурної спадщини повідомлення про доставлення листа з попередженням на адресу особи;

3) день проставлення у поштовому повідомленні відмітки про відмову отримати лист з попередженням чи відмітки про відсутність особи за відповідною адресою місцезнаходження, місця проживання чи перебування особи або день видачі міжнародною кур'єрською службою доставки документу, який підтверджує неможливість вручення через відмову особи отримати лист або через відсутність її за відповідною адресою.

3. Якщо власник пам'ятки (її частини) протягом строку, встановленого в попередженні, не вжив передбачених в попередженні заходів щодо її збереження орган охорони культурної спадщини, що зробив відповідне попередження, може звернутись до суду з позовом про викуп пам'ятки.

4. Орган охорони культурної спадщини звертається до суду за місцем розташування пам'ятки.

5. Викупна ціна пам'ятки встановлюється судом на підставі грошової оцінки відповідно до нормативів і методик, затверджених Кабінетом Міністрів України.

Викупна ціна пам'ятки підлягає зменшенню на такі суми:

розмір послуг експерта із проведення грошової оцінки пам'ятки;

фінансових санкцій, накладених на власника органом охорони культурної спадщини, які не скасовані рішенням суду, яке набрало законної сили;

шкоди, завданої діями або бездіяльністю власника щодо пам'ятки культурної спадщини, розмір якої встановлений судом;

сум іншої заборгованості власника пам'ятки (її частини) перед державним або місцевим бюджетом (у разі наявності).

У випадку, якщо за наслідками судового розгляду буде встановлено, що викупна ціна пам'ятки, зменшена за встановленими цією статтею правилами, має від'ємне значення, суд визначає викупну ціну в розмірі 1 гривні.

6. Попереднє повне відшкодування вартості пам'ятки не пізніше ніж на 180-й день від дати набрання рішенням суду законної сили у грошовій формі здійснюється шляхом внесення органом охорони культурної спадщини, що прийняв рішення про звернення до суду із позовом про викуп пам'ятки, на депозитний рахунок суду грошову суму, встановлену в рішенні суду або перерахування коштів на зазначений власником пам'ятки банківський рахунок.

7. Рішення суду про викуп пам'ятки, разом із документами, що підтверджують попередню та повну сплату колишньому власнику викупної ціни є підставою для державної реєстрації права власності держави чи територіальної громади на зазначений об'єкт.»;

16) статтю 24 викласти в такій редакції:

«Стаття 24. Утримання та використання пам'яток

1. Власник або уповноважений ним орган, користувач зобов'язані утримувати пам'ятку в належному стані, своєчасно проводити ремонт, захищати від пошкодження, руйнування або знищення відповідно до цього Закону та охоронного договору.

2. Використання пам'ятки повинно здійснюватися відповідно до визначених або встановлених режимів використання у спосіб, що потребує якнайменших змін і доповнень пам'ятки та забезпечує збереження її матеріальної автентичності, просторової композиції, а також елементів обладнання, упорядження, оздоби тощо.

Режими використання пам'ятки визначається науково-проектною (науково-дослідною) документацією, яка складається за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режимів використання пам'ятки приймається:

центральною органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо пам'яток національного значення;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - щодо пам'яток місцевого значення.

Порядок визначення режимів використання пам'яток та затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації встановлюється Кабінетом Міністрів України.

3. До визначення в установленому порядку режиму використання пам'ятки відповідно до частини другої цієї статті, режим використання пам'ятки встановлюється відповідно до рекомендованих в обліковій документації або в охоронному договорі режимів використання.

У разі відсутності режиму використання пам'ятки в обліковій документації, охоронному договорі на пам'ятці допускається лише консервація, реставрація, музеєфікація, ремонт, пристосування, а її використання має бути тотожним функціональному використанню пам'ятки, визначеному на момент надання їй відповідного статусу.

Відомості про визначені режими використання пам'ятки (у тому числі режими, встановлені відповідно до абзацу першого цієї частини) вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель.

4. Забороняється змінювати призначення пам'ятки, її частин та елементів, робити написи, позначки на ній, на її території та в її охоронній зоні без дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини.

5. У разі виникнення загрози для збереженості пам'ятки її власник або уповноважений ним орган, особа, яка набула права володіння, користування чи управління, зобов'язані негайно повідомити про це орган охорони культурної спадщини на території якого розташована пам'ятка.

6. Обов'язковою умовою правочинів, пов'язаних з щойно виявленим об'єктом культурної спадщини, пам'яткою культурної спадщини, її частиною є забезпечення сторонами правочину дотримання умов цього Закону, охоронного договору та встановлених чи визначених режимів використання.

7. Розміщення реклами на об'єктах всесвітньої спадщини забороняється.

Вимоги щодо розміщення реклами та вивісок на пам'ятках, їх територіях, територіях історико-культурних заповідників та історико-культурних заповідних територіях, зон охорони, охоронюваних археологічних територіях, буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини, історичних ареалів затверджуються Кабінетом Міністрів України.»;

17) у частині першій статті 26:

абзац перший викласти в такій редакції:

«1. Консервація, реставрація, реабілітація, музеєфікація, ремонт, пристосування пам'яток здійснюються лише за наявності письмового дозволу органу охорони культурної спадщини на підставі науково-проектної документації.

Ремонт, реставраційний ремонт пам'ятки, який здійснюється для покращення технічного стану та підтримання в експлуатаційному стані пам'ятки без зміни властивостей, які є предметом охорони пам'ятки та за умови проведення досліджень пам'ятки відповідно до цього Закону, у міжреставраційний період проводиться на підставі кошторису, розробленого за дефектним актом, складеним власником пам'ятки або уповноваженим ним органом та фахівцем з реставрації пам'яток нерухомої культурної спадщини, який має досвід проведення робіт з реставрації не менше трьох пам'яток культурної спадщини.»;

абзац другий виключити;

18) доповнити статтями 29-1, 29-2, 29-3 такого змісту:

«Стаття 29-1. Система державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини.

1. Державний контроль (нагляд) у сфері охорони культурної спадщини є частиною загальної системи охорони культурної спадщини.

2. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини це сукупність заходів для недопущення пошкодження, руйнування об'єкта контролю, усунення загроз або можливих загроз знищення або пошкодження, заподіяння шкоди об'єкту державного контролю, забезпечення дотримання встановлених відповідно до цього Закону режимів використання та захист традиційного характеру середовища.

Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини забезпечують центральні органи виконавчої влади, що реалізують державну політику та інші органи охорони культурної спадщини, орган управління об'єкта всесвітньої спадщини в межах повноважень визначених цим Законом.

3. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини - це сукупність заходів, спрямованих на дотримання органами охорони культурної спадщини вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини.

Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 29-2. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини.

1. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини забезпечується шляхом створення системи моніторингу та прийняттям управлінських рішень, що включають розробку механізму оптимального функціонування об'єкта державного контролю, запобігання його руйнуванню або заподіяння шкоди та призначення у зв'язку з цим охоронних заходів, а також застосування заходів реагування у разі виявлення порушень Закону.

В межах здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини органи охорони культурної спадщини у своїй діяльності взаємодіють з Національною поліцією, органами прокуратури та іншими правоохоронними і контролюючими органами.

2. Об'єктом державного контролю є щойно виявлений об'єкт культурної спадщини, пам'ятка культурної спадщини, об'єкт всесвітньої спадщини, їх території, охоронювана археологічна територія, зони охорони, буферна зона, історичний ареал населеного місця, внесеного до Списку історичних населених місць України, історико-культурний заповідник, історико-культурна заповідна територія.

3. Система моніторингу (постійний, періодичний моніторинг та дослідження) включає комплекс наукових, організаційних та інших засобів, які забезпечують систематичне спостереження за станом об'єкта контролю шляхом збору, обробки та аналізу інформації про стан об'єкта контролю та тенденції розвитку природних, техногенних та суспільних процесів, що можуть на нього вплинути.

4. Постійний моніторинг це аналіз інформації про об'єкт контролю щодо відповідності встановленим режимам його використання та вимогам щодо захисту, збереження, утримання цього об'єкта.

Постійний моніторинг за місцем знаходження об'єкта контролю проводиться:

об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферної зони - органом управління об'єкта всесвітньої спадщини;

історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території - центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини;

інших об'єктів контролю - виконавчим органом сільської, селищної, міської рад або, у разі утворення, спеціальним виконавчим органом у сфері

охорони культурної спадщини, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

5. Періодичний моніторинг це збір, обробка та аналіз інформації про стан збереження об'єкта контролю з безпосереднім візуальним обстеженням об'єкта контролю на місці, в тому числі із залучення громадських інспекторів та Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

Плановий захід періодичного моніторингу проводиться за місцезнаходженням об'єкта контролю:

раз на місяць об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферної зони - органом управління об'єкта всесвітньої спадщини;

раз на рік історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території - центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини;

раз на два роки інших об'єктів контролю - виконавчим органом сільської, селищної, міської рад або, у разі утворення, спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини.

У разі надходження інформації про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування об'єкта контролю чи загрози традиційному характеру середовища чи універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини проводиться позаплановий захід періодичного моніторингу за місцезнаходженням об'єкта контролю:

спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - у разі відсутності за місцезнаходженням об'єкта контролю спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини;

центральною виконавчою влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі загрози універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферній зоні чи загрози історико-культурному заповіднику, історико-культурній заповідній території.

6. В межах постійного та періодичного моніторингу посадові особи органів охорони культурної спадщини, які проводять моніторинг, мають право:

використовувати аерокосмічні матеріали, просторово орієнтовані дані наземного лазерного сканування, матеріали виконавчої зйомки;

безперешкодного доступу до об'єкта контролю, що підлягає обстеженню;

складання акту про правопорушення у разі виявлення порушень;

здійснювати зйомки, фотографування, звукозапис, кіно- і відео зйомки, у тому числі з літальних апаратів та із застосуванням космічних технологій;

залучати до проведення візуальних обстежень об'єкта контролю представників центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, експертних та громадських організацій (за погодженням з їх керівниками), фахівців науково-дослідних та науково-проектних організацій;

одержувати в установленому законодавством порядку від органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, фізичних осіб інформацію та документи, необхідні для здійснення контролю.

7. Дослідження – це дії, спрямовані на одержання нової інформації про об'єкт державного контролю та обумовлені змінами його стану, виникненням загрози для його збереженості, або у випадках, визначених законом. Дослідження проводяться науково-проектними чи науково-дослідними

організаціями у сфері охорони культурної спадщини, які відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Кабінетом Міністрів України.

Дослідження щойно виявлених об'єктів культурної спадщини, пам'яток здійснюються раз на три роки на замовлення власників (користувачів) щойно виявлених об'єктів культурної спадщини, пам'яток.

Склад та зміст таких досліджень, а також порядок їх розроблення та затвердження регламентується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

8. За результатами моніторингу органом охорони культурної спадщини, який його проводив, призначаються такі охоронні заходи:

необхідність проведення досліджень;

зміна виду або способу використання пам'ятки культурної спадщини;

здійснення робіт, які необхідно провести на об'єкті державного контролю;

заборона будь-якої діяльності юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу об'єкту контролю чи універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини;

Охоронні заходи призначаються шляхом видання:

розпорядження - власнику пам'ятки або уповноваженому ним органу (особі);

припису - будь-якій юридичній або фізичній особі, діяльність (бездіяльність) якої створює загрозу пам'ятці, традиційному характеру середовища чи видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини.

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини є обов'язковими до виконання.

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, спеціальних виконавчих органів у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини; центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини можуть бути оскаржені до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю), або до суду.

9. У разі виявлення порушень цього Закону за результатом постійного або періодичного моніторингу, а також невиконання призначених органом охорони культурної спадщини заходів застосовуються заходи реагування:

розгляд справи про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб;

притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб.

Заходи реагування застосовують органи охорони культурної спадщини за місцезнаходженням об'єкта контролю:

спеціальний виконавчий орган у сфері охорони культурної спадщини;

орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласна, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації - у разі відсутності за місцезнаходженням об'єкта контролю спеціально утвореного виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини;

центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі якщо порушення вчинено на території об'єкта всесвітньої спадщини, буферної зони чи історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території.

10. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 29-3. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини.

1.3 метою здійснення державного нагляду у сфері охорони культурної спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини:

за наявності обґрунтованих підстав перевірює законність рішень органів охорони культурної спадщини;

розглядають скарги на видані органами охорони культурної спадщини, органом управління об'єктом всесвітньої спадщини розпорядження та приписи,

витребовують від органів охорони культурної спадщини, фізичних та юридичних осіб документи і матеріали, які стосуються здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, одержує інформацію з автоматизованих інформаційних і довідкових систем, реєстрів та баз даних, створених органами державної влади;

вимагають від органів охорони культурної спадщини проведення періодичного моніторингу або призначення охоронних заходів відповідно до цього Закону;

залучають у разі потреби до здійснення нагляду фахівців підприємств, установ, організацій, контролюючих, правоохоронних органів.

2. Рішення про занесення пам'ятки до Реєстру, затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, прийняті з порушенням цього Закону, можуть бути оскаржені протягом 30 календарних днів з дня їх прийняття до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю).

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, спеціальних виконавчих органів у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини; центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини можуть бути оскаржені протягом 10 робочих днів з дня коли особа, якій вони видані, дізналась або повинна була дізнатись про їх видання, до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю).

Строк розгляду та вирішення скарг складає 10 календарних днів. Дія рішень, які оскаржуються, на період розгляду скарги не зупиняється.

Якщо за результатами розгляду скарги буде встановлено факт порушення органом охорони культурної спадщини вимог цього Закону чи процедури прийняття такого рішення центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини приймає рішення про скасування відповідного рішення органу охорони культурної спадщини про що протягом трьох робочих днів з дня його прийняття повідомляє скаржника і орган, рішення якого скасовано.

Порядок розгляду скарг на рішення органів охорони культурної спадщини визначає Порядок здійснення державного нагляду у сфері охорони культурної спадщини.

3. У разі виявлення порушень вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) приймає рішення про:

видання органу охорони культурної спадщини припису про усунення порушень вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини;

розгляд справи про адміністративні правопорушення та за наявності підстав накладення адміністративних стягнень на посадових осіб органів охорони культурної спадщини;

винесення подання про звільнення посадової особи органу охорони культурної спадщини до органу, який здійснив його призначення;

скасування чи зупинення дії рішень, прийнятих органами охорони культурної спадщини, які порушують вимоги цього Закону.

скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги у порядку, визначеному цим Законом.

4. Рішення центрального орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) та вимоги його посадових осіб, прийняті у відповідності до цього Закону, є обов'язковими до виконання всіма органами охорони культурної спадщини, органами державної влади, підприємствами, установами та організаціями, незалежно від форм власності і підпорядкування, а також громадянами.

Рішення центрального орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду є обов'язковими до виконання, можуть бути оскаржені до суду.

5. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.»;

19) статтю 30 виключити;

20) у статті 31:

абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

«Правовий режим охоронюваної археологічної території визначається науково-проектною документацією із визначення меж і режимів використання

охоронюваної археологічної території, яка складається за результатами проведених досліджень. Рішення про затвердження науково-проектної документації приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.»;

частину третю виключити;

21) статтю 32 викласти в такій редакції:

«Стаття 32. Зони охорони, буферні зони об'єктів всесвітньої спадщини, історичні ареали населених місць

З метою захисту традиційного характеру середовища окремих пам'яток, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територій та об'єктів всесвітньої спадщини визначаються зони охорони (охоронні зони, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару) і буферні зони.

Межі та режими використання зон охорони визначаються науково-проектною документацією, яка складається за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони приймається:

центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо зон охорони пам'яток національного значення, історико-культурних заповідників державного значення, історико-культурних заповідних територій;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - щодо пам'яток місцевого значення; історико-культурний заповідник місцевого значення;

Режим використання зон охорони встановлює обмеження діяльності у використанні відповідної території (земель).

Порядок визначення меж і режимів використання зон охорони, затвердження науково-проектної документації та внесення змін до неї встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Зміна визначених меж і режимів використання зон охорони здійснюється відповідно до цієї статті.

2. До визначення в установленому порядку відповідно до частини другої цієї статті зон охорони граничні межі зони охорони становлять:

у межах населених пунктів – 300 метрів,

за межами населених пунктів – 500 метрів від межі території пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території.

В межах зон охорони заборонено:

проводити будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення просторових параметрів об'єктів, їх висотності або зменшення відстані від пам'ятки понад граничний рівень, який визначається, як подвійна сума висот пам'ятки та об'єкта, на якому проводяться відповідні будівельні роботи;

проводити роботи з нового будівництва на відстані, меншій за максимум з подвійної висоти самої пам'ятки та запланованої новобудови.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму території пам'ятки виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

В межах зон охорони історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території заборонено:

проводити будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення просторових параметрів об'єктів, їх висотності або зменшення відстані від пам'ятки понад граничний рівень, який визначається, як подвійна сума висот пам'ятки та об'єкта, на якому проводяться відповідні будівельні роботи;

проводити роботи з нового будівництва.

розміщувати нові елементи благоустрою, пов'язані фундаментом із землею (грунтом), тимчасові споруди для провадження підприємницької діяльності, стаціонарні конструкції для розміщення зовнішньої реклами.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму зони охорони виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

Земляні роботи в межах зони охорони можуть бути проведені лише за умови попередніх археологічних розвідок, крім:

сінокосіння,

городництва,

неглибокої оранки,

випасання худоби,

робіт із ремонту або заміни дорожнього полотна,

виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж,

благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій.

3.3 метою забезпечення збереження видатної універсальної цінності об'єктів всесвітньої спадщини навколо них встановлюються буферні зони.

Межі і режими використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини визначаються науково-проектною документацією із визначення меж і режимів використання буферної зони за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання буферної зони приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Про визначення меж і режимів використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, в установленому порядку інформує Комітет всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Порядок визначення меж і режимів використання буферної зони та внесення змін до них, затвердження науково-проектної документації встановлюється Кабінетом Міністрів України.

До визначення меж буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини в установленому порядку межі буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини встановлюються відповідно до меж, зазначених в номінаційному досьє.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини протягом місяця з дня включення об'єкта культурної спадщини до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО забезпечує

передачу відомостей про встановлені межі буферної зони до Державного земельного кадастру та до органу, відповідального за ведення містобудівного кадастру як відомостей про обмеження у використанні земель.

4. З метою захисту традиційного характеру середовища населених місць вони заносяться до Списку історичних населених місць України.

Список історичних населених місць України за поданням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, затверджується Кабінетом Міністрів України.

В кожному історичному населеному місці визначається один або більше історичний ареал.

Межі та режими використання історичних ареалів населених місць, обмеження господарської діяльності на територіях історичних ареалів населених місць визначаються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, відповідною науково-проектною документацією, яка затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері охорони культурної спадщини.

5. До затвердження в установленому порядку науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання історичних ареалів межі ареалу визначаються науково-проектною документацією, яка розробляється на замовлення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

В межах історичних ареалів, визначених відповідно до абзацу першого цієї частини, встановлюються такі режими використання:

забезпечується історичне розпланування і забудова, традиційних характер середовища й ландшафту;

забезпечується збереження історичної парцеляції; традиційних матеріалів зовнішнього оздоблення, характерних архітектурних прийомів/елементів та типів, габаритів та матеріалу даху;

забезпечується уникнення прокладання комунікацій для транзитного транспорту, підземних магістральних інженерних мереж, улаштування повітряних ліній електропередач, розміщення тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами;

висотні параметри нових будівель та споруд чи реконструкції існуючих обмежуються висотними параметрами прилеглої цінної історичної забудови, розміщеної в межах історичного ареалу;

будь-які земляні роботи здійснюються за результатами археологічних розвідок, які проводяться у порядку, визначеному цим законом та прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами, крім:

городництва,

неглибокої оранки,

робіт із ремонту або заміни дорожнього полотна,

виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж,

благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій.

6. Відомості про визначені межі і режими використання зон охорони, буферних зон, історичних ареалів вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель.

Режими використання територій, визначених або встановлених відповідно до цієї статті є вихідними даними містобудівної документації.

7. Забудова територій зон охорони, буферних зон, історичних ареалів населених місць здійснюється у відповідності до визначених або встановлених цим Законом режимів використання.

8. Будь які містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи в межах зон охорони, історичних ареалів, встановлених відповідно до частин 2 та 5 цієї статті, в межах буферних зон погоджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері охорони культурної спадщини.

Будь які містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи в межах зон охорони, історичних ареалів, визначених відповідно до частини 1 та 4 цієї статті, погоджується спеціальним виконавчим органом з питань охорони культурної спадщини, або, у разі його відсутності, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

Забудова територій в межах території об'єкта всесвітньої спадщини, його буферної зони, історичних ареалів, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, зон охорони без погодження органу охорони культурної спадщини або всупереч встановленим (визначеним) режимам використання є самочинним будівництвом.»;

22) у статті 33 частину п'яту і шосту викласти в такій редакції :

«5. Положення про історико-культурний заповідник затверджується органом охорони культурної спадщини, до сфери управління якого він віднесений.

Положення про історико-культурну заповідну територію затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Межі, обсяги і строки проведення робіт з консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту і пристосування об'єктів культурної спадщини, благоустрою історико-культурного заповідника та упорядження історико-культурної заповідної території, а також заходи з охорони і використання об'єктів культурної спадщини, збереження і відтворення традиційного характеру середовища визначаються відповідно у плані організації території історико-культурного заповідника або плані організації історико-культурної заповідної території - науково-проектній документації.

План організації території історико-культурного заповідника державного значення та план організації історико-культурної заповідної території затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

План організації території історико-культурного заповідника місцевого значення затверджується органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

Відомості про визначені межі і режими використання території історико-культурного заповідника та історико-культурної заповідної території вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель та є вихідними даними містобудівної документації.

Порядок розробки та затвердження плану організації території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території встановлюється Кабінетом Міністрів України.»;

23) доповнити статтею 33-4 такого змісту:

«Стаття 33-4 Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини

1. Науково-проектною документацією у сфері охорони культурної спадщини є:

- 1) науково-проектна/науково-дослідна документація із визначення:
меж і режимів використання території пам'ятки;
режимів використання пам'ятки;
меж і режимів використання охоронюваної археологічної території;
меж і режимів використання зон охорони;
меж і режимів використання території об'єкта всесвітньої спадщини;
меж і режимів використання буферних зон;
меж і режимів використання історичних ареалів, (меж історичного ареалу);
- 2) план організації території історико-культурного заповідника;
- 3) план організації історико-культурної заповідної території.

Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини визначає спеціальний режим використання території або об'єктів, в тому числі планувальні обмеження у використанні земель у сфері забудови, гранично допустиму висотність будівель та споруд.

Межі територій та обмеження у використанні земель (територій), визначені науково-проектною документацією у сфері охорони культурної спадщини, затвердженою у встановлено порядку, підлягають внесенню до містобудівного кадастру, а також Державного земельного кадастру та є вихідними даними містобудівної документації.

2. Склад та зміст науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Склад зазначених у науково-проектній документації відомостей про об'єкти Державного земельного кадастру має відповідати вимогам Закону України «Про Державний земельний кадастр».

Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини містить просторові дані, метадані та інші елементи, що складають його проектні рішення, і розробляється у формі електронного документа. Науково-проектну документацію у сфері охорони культурної спадщини підписують кваліфікованими електронними підписами відповідальна посадова особа розробника документації. У разі якщо у процесі розроблення науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, проект зазнав змін, такі зміни також засвідчуються кваліфікованими електронними підписами відповідальних осіб, які його розробили.

Доступ до матеріалів науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, крім інформації, яка відповідно до закону становить державну таємницю або належить до інформації з обмеженим доступом, не може обмежуватися. Загальна доступність матеріалів науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини забезпечується відповідно до вимог Закону України "Про доступ до публічної інформації" шляхом надання їх за запитом на інформацію, оприлюднення, у тому числі у формі відкритих даних, на єдиному державному веб-порталі відкритих даних, офіційному веб-сайті органу охорони культурної спадщини, який затвердив науково-проектну документацію у сфері охорони культурної спадщини, внесення відповідних даних до Державного земельного кадастру та містобудівного кадастру.

У разі наявності в науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини інформації, яка відповідно до закону становить державну таємницю або належить до інформації з обмеженим доступом, така інформація подається до органу охорони культурної спадщини, який її затверджує у вигляді окремого файлу, формат якого визначається Кабінетом

Міністрів України, та підписується кваліфікованими електронними підписами відповідальними особами, які розробили документацію.

3. Рішення про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини має містити:

назву об'єкта дослідження;

місцезнаходження (місце розташування)

опис меж територій, у разі якщо науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини їх визначає;

опис обмежень у використанні.

Невід'ємною складовою науково-проектної документації, якою встановлюються обмеження у використанні земель, є проекти землеустрою щодо організації і встановлення меж територій природно-заповідного фонду та іншого природоохоронного призначення, оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного, лісогосподарського призначення, земель водного фонду та водоохоронних зон, обмежень у використанні земель та їх режимоутворюючих об'єктів. За відсутності зазначеного проекту землеустрою науково-проектна документація, яка встановлює обмеження у використанні земель, не може бути затверджена. Протягом десяти робочих днів з дня затвердження науково-проектної документації орган, який її затвердив, має забезпечити подання заяви про внесення встановлених науково-проектною документації обмежень у використанні земель, до Державного земельного кадастру. Вимоги цього абзацу поширюються на облікову документацію, якою відповідно до цього Закону встановлюються обмеження у використанні земель.

4. Замовником науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини є:

виконавчий орган сільської, селищної, міської ради, на території якої розташована пам'ятка, власники пам'яток чи уповноважені ним особи – щодо науково-проектної документації із визначення: режиму використання пам'ятки (частини пам'ятки); меж і режимів використання території пам'ятки; зон охорони пам'ятки;

орган охорони культурної спадщини за поданням якого територію оголошено охоронюваною археологічною територією – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання охоронюваної археологічної території;

фізичні та/або юридичні особи, які здійснили підготовку і подання клопотання про оголошення комплексу (ансамблю) пам'яток історико-культурним заповідником або території історико-культурною заповідною територією - щодо плану організації території історико-культурного заповідника, плану організації історико-культурної заповідної території;

адміністрація історико-культурного заповідника або орган охорони культурної спадщини, до сфери управління якого віднесений історико-культурний заповідник - щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони історико-культурного заповідника;

орган, який забезпечує дотримання режиму історико-культурної заповідної території – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони історико-культурної заповідної території.

виконавчий орган сільської, селищної, міської ради– щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів історичних ареалів;

центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини – щодо науково-проектної документації із визначення меж історичних ареалів;

органи охорони культурної спадщини, на території якого розташований об'єкт всесвітньої спадщини, фізичні та/або юридичні особи, які ініціювали номінування об'єкта всесвітньої спадщини - щодо науково-проектної документації із визначення меж об'єкта всесвітньої спадщини;

центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, орган управління об'єктом всесвітньої спадщини, орган охорони культурної спадщини на території яких розташований об'єкт всесвітньої спадщини, фізичні та/або юридичні особи, які ініціювали номінування об'єкта всесвітньої спадщини – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини;

центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, орган управління об'єктом всесвітньої спадщини - щодо науково-проектної документації із визначення режимів використання об'єкта всесвітньої спадщини.

5. Розробниками науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини є науково-проектні чи науково-дослідні організації, які відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Кабінетом Міністрів України.»;

24) частину першу статті 35 викласти в такій редакції:

«1. Проведення археологічних розвідок, розкопок, а також дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою, здійснюються за дозволом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Дозволи на проведення археологічних розвідок, розкопок надаються за умови дотримання виконавцем робіт вимог охорони культурної спадщини та наявності у нього необхідного кваліфікаційного документа, виданого кваліфікаційною радою.

Кваліфікаційні документи видаються кваліфікаційною радою - колегіальним, незалежним органом, відповідальним за фаховий рівень виконавця робіт. Порядок формування та діяльності кваліфікаційної ради затверджується Кабінетом Міністрів України. До складу кваліфікаційної ради входять відповідні фахівці наукових установ, вищих навчальних закладів, громадських організацій.

Дозволи на проведення дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою на території місць бойових дій, місць загибелі бойових кораблів, морських та річкових суден, місць поховань померлих та померлих (загиблих) військовослужбовців (у тому числі іноземців), які загинули у війнах, внаслідок депортації та політичних репресій на території України, надаються згідно з програмами, погодженими з органом охорони культурної спадщини органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим; обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій»;

25) статтю 36 викласти в такій редакції:

«Стаття 36. Припинення земляних робіт у разі виявлення знахідки археологічного або історичного характеру

1. Якщо під час проведення будь-яких земляних робіт виявлено знахідку археологічного або історичного характеру, виконавець робіт зобов'язаний зупинити їх подальше ведення і протягом однієї доби повідомити про це замовника робіт та відповідний орган охорони культурної спадщини, на території якого проводяться земляні роботи. Замовник робіт має забезпечити проведення археологічних досліджень цієї території.

2. Земляні роботи можуть бути відновлені лише після завершення археологічних досліджень відповідної території, про що замовник робіт повідомляє у 10 –ти денний строк до початку відновлення земляних робіт центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері

охорони культурної спадщини з додаванням до повідомлення звіту про результати проведених археологічних досліджень, який засвідчує відсутність на досліджувальній території об'єктів культурної спадщини, в тому числі об'єктів археологічної спадщини, які не можуть бути переміщені (перенесені) на інше місце без втрати їх цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду та збереження своєї автентичності.

У разі, якщо за результатами проведених археологічних досліджень відповідно до звіту про результати проведених археологічних досліджень встановлено наявність на досліджувальній території об'єктів культурної спадщини, в тому числі об'єктів археологічної спадщини, які не можуть бути переміщені (перенесені) на інше місце без втрати їх цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду та збереження своєї автентичності, замовник та дослідник археологічної спадщини, який проводив дослідження, негайно повідомляє центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини з додаванням до повідомлення звіту про результати проведених археологічних досліджень.

У випадку, зазначеному в абзаці другому частини другої цієї статті, на території в межах 500 метрів навколо виявленої знахідки археологічного або історичного характеру, забороняється проведення будівельних робіт до вирішення питання занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру. Право на початок виконання будівельних робіт на цій ділянці скасовується, а дозвіл на виконання будівельних робіт анулюється відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю за поданням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Після занесення пам'ятки культурної спадщини до Реєстру подальша забудова території в межах території пам'ятки культурної спадщини та її зони охорони здійснюється з урахуванням вимог цього Закону.»;

26) у статті 37-2 частину другу викласти в такій редакції:

«2. Межі території об'єкта всесвітньої спадщини і його буферної зони позначаються відповідними знаками, форма та порядок встановлення яких визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини. Межі території об'єкта всесвітньої спадщини визначаються в номінаційному досьє. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини протягом місяця з дня включення об'єкта культурної спадщини до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО забезпечує передачу відомостей про встановлені межі об'єкта всесвітньої спадщини до Державного земельного кадастру та до органу, відповідального за ведення містобудівного кадастру як відомості про обмеження у використанні земель.

Режими використання об'єкта всесвітньої спадщини визначаються науково-проектною (науково-дослідною) документацією із визначення режимів використання об'єкта всесвітньої спадщини за результатом проведених досліджень, яка затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.»;

27) в абзаці першому частини другої статті 37-3 слова «забезпечує формування державної політики» замінити на «реалізує державну політику»;

28) у частині першій статті 37-4 пункти 3) та 4) викласти в такій редакції:

«3) здійснення нагляду за виконанням будь-яких робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні та інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із

здійснення державного нагляду (контролю), про загрозу видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини;

4) проведення моніторингу стану збереження об'єкта всесвітньої спадщини та його буферної зони та призначення охоронних заходів у разі необхідності;»;

29) доповнити Розділом VI-II такого змісту:

«Розділ VI-II. ОСОБЛИВОСТІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ У СФЕРІ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Стаття 37 - 7 Загальні засади надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі видачі документів дозвільного характеру

1.3 метою забезпечення охорони об'єктів культурної спадщини, захисту традиційного характеру середовища у сфері охорони культурної спадщини запроваджена система надання органами охорони культурної спадщини адміністративних послуг у формі погоджувальної процедури, а також видачі документів дозвільного характеру (далі – адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини).

Місцем надання адміністративної послуги – є місце розташування щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, території пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, охоронюваної археологічної території, зони охорони, історичного ареалу, де плануються проводити роботи, чи з якими вчиняються дії, для яких відповідно до цього Закону встановлені адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини.

2. Погодженню підлягають:

1) містобудівні, архітектурні, ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи на території пам'яток, об'єктів

всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, охоронюваних археологічних територіях, у зонах охорони, буферних зонах, в історичних ареалах населених місць;

2) приватизація, відчуження, а також передача власником пам'ятки (її частини) або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі.

3. Дозволи видаються на:

1) виконання робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини,

2) переміщення (перенесення в інше місце) пам'яток;

3) проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

4) дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою.

У разі розташування щойно виявленого об'єкта, пам'ятки на території зони охорони, буферній зоні, охоронюваній археологічній території для проведення робіт необхідно отримати дозвіл відповідного органу охорони культурної спадщини. Отримання погодження органу охорони культурної спадщини, передбаченого пунктом 1 частини другої цієї статті, такі роботи не потребують.

4. Надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини базується на таких основних принципах:

1) захист прав, законних інтересів суспільства, територіальних громад та громадян, охорона культурної спадщини;

2) прозорість процедури надання адміністративної послуги;

3) єдності методології;

4)додержання рівності прав суб'єктів господарювання;

5)надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини за заявницьким принципом.

5. Суб'єктом надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини:

1)центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини,

щодо погоджень:

містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини;

містобудівних, архітектурних чи ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території пам'ятки національного значення, в межах зон охорони, історичних ареалів, визначених відповідно до частин 2 та 5 статті 32 цього Закону;

приватизація, відчуження, а також передача власником або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі пам'яток національного значення (їх частин).

та дозволів:

на виконання робіт на пам'ятках національного значення; щойно виявлених об'єктах культурної спадщини, пам'ятках, розташованих на території об'єктів всесвітньої спадщини, в буферній зоні;

на переміщення (перенесення в інше місце) пам'яток;

на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

на дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою;

2) спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини за місцем надання адміністративної послуги щодо погоджень та дозволів, не передбачених пунктом 1 частини 5 цієї статті;

3) орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласна, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації, у разі відсутності за місцем надання адміністративної послуги спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини щодо погоджень та дозволів, не передбачених пунктом 1 частини 5 цієї статті.

6. Суб'єктом звернення за наданням адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини (далі – заявник) є:

1) замовник робіт, для яких цим законом передбачено проходження дозвільної (погоджувальної) процедури, або уповноважена ним особа;

2) дослідник археологічної спадщини - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень ;

3) юридична особа, діяльність якої пов'язана з дослідженням решток життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою та має відповідний досвід у цій сфері не менше двох років - щодо надання дозволу на дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою;

4) власник пам'ятки (її частини) або уповноважена ним особа – щодо погодження приватизації, відчуження пам'ятки культурної спадщини, передачі її у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі; отримання дозволу на переміщення (перенесення в інше місце) пам'ятки;

7. Заявники, які отримали адміністративну послугу з надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою зобов'язані надати суб'єкту звернення короткий звіт про проведені польові археологічні дослідження/дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою до суб'єкта надання адміністративної послуги не пізніше одного місяця після того, як сплив строк дії дозволу.

8. При наданні адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі видачі документів дозвільного характеру, принцип мовчазної згоди не застосовується.

9. Надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини здійснюється за допомогою електронної системи.

10. Адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини надаються безоплатно.

Стаття 37 - 8 Строки надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини

1. Граничний строк надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини складає 30 робочих днів з дня подання заявником відповідних документів. За рішенням суб'єкта надання адміністративної послуги, у разі необхідності розгляду поданих документів на засіданні консультативно-дорадчих органів суб'єкта надання адміністративної послуги, строк може бути продовжений, але не більше ніж на 15 робочих днів про що повідомляється заявника.

2. Строк дії погоджень та дозволів необмежений за виключенням дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що

містяться під земною поверхнею, під водою, який діє до кінця календарного року, в якому його отримано.

3. Отримання погоджень та дозволів, строк дії яких закінчився здійснюється за процедурою, передбаченою цим розділом.

Стаття 37 - 9 Подання документів для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини та отримання результатів їх розгляду

1. Документи для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини подаються до суб'єкта надання відповідної послуги за вибором заявника (якщо інше не визначено цим Законом):

1) в електронній формі через електронний кабінет або іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронним кабінетом, користувачами якої є суб'єкт звернення та суб'єкт надання відповідної послуги;

2) у паперовій формі особисто заявником (у тому числі через центри надання адміністративних послуг) або поштовим відправленням з описом вкладення.

2. Подання та отримання документів щодо об'єктів, на які поширюється дія Закону України "Про державну таємницю", здійснюються в паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

3. Документи, що подаються для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, повинні відповідати таким вимогам:

1) документи мають викладатися державною мовою;

2) текст документів має бути розбірливим (написаний машинодруком або від руки друкованими літерами);

3) документи не повинні містити підчищення або дописки, закреслені слова та інші виправлення, не обумовлені в них, орфографічні та арифметичні

помилки, заповнюватися олівцем, а також містити пошкодження, які не дають змоги однозначно тлумачити їх зміст;

4) документи в електронній формі мають бути оформлені згідно з вимогами, визначеними законодавством.

4. Якщо документи подаються особисто, заявник пред'являє документ, що посвідчує його особу відповідно до Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус". У разі якщо заявником є іноземець або особа без громадянства, документом, що посвідчує особу такого заявника, є національний, дипломатичний чи службовий паспорт іноземця або інший документ, що посвідчує особу.

У разі подання документів представником власника (співвласників) об'єкта нерухомого майна заявник додатково пред'являє документ, що засвідчує його повноваження.

Документ, що засвідчує повноваження представника, виданий відповідно до законодавства іноземної держави, повинен бути легалізований (консульська легалізація чи проставлення апостиля) в установленому законодавством порядку, якщо інше не встановлено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Документ, що засвідчує повноваження представника, викладений іноземною мовою, повинен бути перекладений на державну мову із засвідченням вірності перекладу з однієї мови на іншу або підпису перекладача в установленому законодавством порядку.

5. Заявник несе відповідальність за відповідність копій поданих документів в електронній формі оригіналам таких документів у паперовій формі. Такі копії засвідчують кваліфікованим електронним підписом заявника.

6. Подання документів з порушенням вимог, визначених цією статтею, є підставою для залишення таких документів без розгляду та повернення їх заявнику, про що повідомляється заявник у строк, що не перевищує строк, передбачений для розгляду відповідних документів.

7. Інформація та документи, надіслані заявниками в електронній формі через електронний кабінет або іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою, для отримання послуг, визначених цим Законом, вважаються отриманими у день їх надходження, а у разі подання такої інформації та документів у неробочий час робочого дня, неробочий день, святковий або вихідний день - у перший робочий день, наступний за днем їх подання.

8. Доступ заявника до результатів адміністративних та інших визначених цим Законом послуг, що надаються за допомогою електронної системи, здійснюється через:

1) портал електронної системи в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи;

2) електронний кабінет (у разі його наявності);

3) іншу державну інформаційну систему, користувачами якої є суб'єкт звернення та суб'єкт надання відповідної адміністративної послуги, - у разі подання документів для отримання адміністративних та інших визначених цим Законом послуг з використанням такої системи.

Результати адміністративних та інших визначених цим Законом послуг, що надаються з використанням електронної системи, за зверненням заявника надаються у паперовій формі.

9. Направлення судових рішень, які тягнуть за собою зміну відомостей в електронній системі, та про заборону (скасування заборони) вчинення дій уповноваженими органами охорони культурної спадщини може здійснюватися шляхом електронної інформаційної взаємодії між електронною

системою та Єдиним державним реєстром судових рішень у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини спільно з Державною судовою адміністрацією України. Такі відомості підлягають внесенню до електронної системи відповідним органом не пізніше наступного робочого дня з дня отримання відповідного судового рішення.

Стаття 37 - 10 Перелік документів, необхідних для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини подається заява до якої додається:

1) проектна документація на будівництво, якщо вид перетворень передбачає складання такої документації, або інший вид документації, який передбачений для цього виду робіт - для отримання погодження містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт;

2) попередній охоронний договір - для отримання погодження приватизації пам'ятки (її частини);

3) наукова - проектна документація на виконання робіт із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту та пристосування об'єктів культурної спадщини – для отримання дозволу на виконання робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини;

4) обґрунтування неможливості збереження пам'ятки на місці, або обґрунтування необхідності її перенесення; науково - проектна документація на перенесення пам'ятки; фотофіксація місця перенесення (переміщення) пам'ятки; згода на перенесення (переміщення) пам'ятки власника або уповноваженого ним органу (особи) та власника (користувача) земельної ділянки або уповноваженого ним органу (особи), на яку планується перенести

(перемістити) пам'ятку для отримання дозволу на переміщення (перенесення в інше місце пам'яток;

5) кваліфікаційний документ – для отримання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

6) програма досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під землею поверхнею, під водою - для отримання дозволу на дослідження решток, життєдіяльності людини, що міститься під землею поверхнею, під водою.

2. Для забезпечення інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО замовником містобудівних перетворень додатково до документів, зазначених в частині першій цієї статті, подається:

1) стисла характеристика містобудівного перетворення (функціональне призначення, обґрунтування місця розміщення, запланована дата початку робіт, основні техніко-економічні показники (площа, об'єм, загальна висота в метрах від рівня денної поверхні землі, а також згідно з Балтійською системою висот до вищої точки споруди, кадастровий план відповідної земельної ділянки));

2) опис буферної зони в межах п'ятиста метрів навколо запланованого містобудівного перетворення;

3) оцінка впливу на видатну універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини, у тому числі з візуальним 3D-моделюванням;

4) результати попередніх інженерних, геологічних, архівних, археологічних досліджень, результати обстежень, пов'язаних з територією запланованого містобудівного перетворення (за наявності);

5) відомості про проведені консультації з громадськістю щодо запланованого містобудівного перетворення (за наявності);

б) відображення локації об'єкта на топографічній карті території об'єкта всесвітньої спадщини та його буферної зони.

Для забезпечення інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО документи надаються у чотирьох примірниках, два з яких складено українською мовою, два - англійською або французькою мовою, в письмовій формі та на електронних носіях.

2. Форми заяв на надання адміністративних послуг та форма короткого звіту про польові археологічні дослідження / дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою затверджуються центральним органом виконавчої влади, що формує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 113упинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги

1. Підставою для зупинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги є:

1) необхідність інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО у передбачених цим Законом випадках;

2) необхідність отримання висновків органу охорони культурної спадщини, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини, адміністрації історико-культурного заповідника (історико-культурної заповідної території), якщо надання таких висновків передбачено цим законом або без нього неможливо визначити відповідність запланованих робіт встановленим чи визначеним цим законом режимам використання;

3) неподання або подання не в повному обсязі документів для надання адміністративної послуги.

2. Зупинення розгляду документів, з підстав непередбачених цією статтею не допускається.

3. Розгляд документів зупиняється протягом 10 робочих днів з дня надходження документів.

Розгляд документів, зупинених на підставі пункту першого частини першої цієї статті, зупиняється на строк отримання відповіді Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, але не більше ніж на строк, що становить шість місяців.

Розгляд документів, зупинених на підставі пункту другого частини першої цієї статті, зупиняється на строк що становить 20 робочих днів з дати їх зупинення. В цьому випадку суб'єкт надання адміністративних послуг в межах встановленого строку самостійно вживає заходів щодо отримання висновку або відповіді Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО без залучення суб'єкта звернення.

Орган охорони культурної спадщини, орган управління об'єкта всесвітньої спадщини, адміністрації історико-культурного заповідника (історико-культурної заповідної території) уповноважені на надання висновку зобов'язані його надати на запит суб'єкта надання адміністративної послуги у строк що не перевищує 10 робочих днів з дати отримання відповідного запиту.

4. Повідомлення про зупинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги із зазначенням підстав для зупинення направляється суб'єкту звернення у день зупинення через електронний кабінет або у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

5. У разі отримання необхідної інформації або закінчення строків для їх отримання, передбачених частиною третьою цієї статті, строк розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги, поновлюється.

6. У разі поновлення строку розгляду документів обчислення строку розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги,

починається з дня отримання документів, необхідних для усунення підстав зупинення.

Стаття 37 - 12 Відмова у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Підставами для відмови у наданні адміністративної послуги в сфері охорони культурної спадщини є:

1) невідповідність документів вимогам Конституції, законів України;

2) виявлення в документах, поданих суб'єктом звернення, недостовірних відомостей;

3) неусунення причин, що були підставою для попередньої відмови у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини;

4) висновок органу управління об'єкта всесвітньої спадщини, Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО про негативний вплив на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини за наслідками реалізації проектів та робіт, що потребують надання погоджень, дозволів органами охорони культурної спадщини відповідно до цього Закону;

5) наявність загроз руйнування або пошкодження об'єктів культурної спадщини, пам'яток, порушення традиційного характеру середовища за наслідками реалізації проектів та робіт, що потребують надання погоджень, дозволів органами охорони культурної спадщини відповідно до цього Закону;

6) невідповідність запланованих робіт визначеним або встановленим відповідно до цього Закону режимам використання об'єктів всесвітньої спадщини, пам'яток, їх територій, зон охорони, буферних зон, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів, історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій);

7) наявність в науково-проектній документації на консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування пам'яток

пропозицій та рішень, реалізація яких може призвести до часткового або повного зникнення характерних властивостей об'єкта культурної спадщини, що становлять його історико-культурну цінність, на підставі якої цей об'єкт визнаний пам'яткою – щодо погодження робіт на пам'ятках;

8) недостатня обґрунтованість мети проведення археологічних розвідок, розкопок, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

9) неможливості проведення археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою на території незалежних від волі дослідника археологічної спадщини - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

10) неподання або подання не в повному обсязі дослідником археологічної спадщини наукового звіту дослідника археологічної спадщини про виконані в попередньому польовому сезоні археологічні роботи, якщо такі роботи проводились - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

11) непередача археологічних предметів, виявлених під час археологічних досліджень, до музеїв, визначених в дозволі на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень - щодо дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

12) відсутність охоронного договору або невиконання власником чи уповноваженою ним особою встановлених або визначених режимів використання пам'ятки, умов охоронного договору – щодо погодження приватизації, відчуження, передачі у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі пам'ятки культурної спадщини (її частини);

13) фактичне виконання або початок виконання робіт до отримання в установленому порядку дозволу, погодження, передбаченого цим Законом.

2. Відмова у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини з підстав, не передбачених цією статтею, не допускається.

3. Повідомлення про відмову в наданні адміністративної послуги із зазначенням виключного переліку підстав для відмови направляється заявнику у день відмови через електронний кабінет або у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

4. У разі відмови в наданні адміністративної послуги, документи повертаються (видаються, надсилаються поштовим відправленням) заявнику не пізніше наступного робочого дня з дня надходження від нього заяви про їх повернення.

5. Після усунення причин, що були підставою для відмови, заявник може повторно подати документи.

6. При повторному розгляді документів не допускається відмова у наданні адміністративної послуги з причин, раніше не зазначених у повідомленні заявника (за винятком неусунення чи усунення не в повному обсязі заявником причин, що стали підставою для попередньої відмови).

7. Подання заявником після усунення причин, що були підставою для відмови, документів із змінами, що не стосуються зауважень суб'єкта надання адміністративних послуг, не вважається повторним поданням документів і розглядається в порядку, передбаченому цим розділом.

Стаття 37 - 13Надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини проводиться на підставі документів, що подаються заявником.

2. Порядок надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини включає наступні етапи:

1) подання документів для надання адміністративної послуги у порядку, передбаченому цим розділом;

2) прийом документів за описом;

3) перевірку документів на наявність підстав для зупинення або відмови в наданні адміністративної послуги;

4) прийняття рішення про надання адміністративної послуги ;

5) повідомлення суб'єкта звернення про надання адміністративної послуги;

3. Повідомлення суб'єкта звернення про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини направляється заявнику у день прийняття рішення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

4. За наявністю підстав, визначених цим Законом, документ дозвільного характеру може бути зупинений або анульований.

5. Порядок надання адміністративних послуги у сфері охорони культурної спадщини визначається Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що формує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 143упинення дії та анулювання документу дозвільного характеру

1. Суб'єкт надання адміністративної послуги зупиняє дію документу дозвільного характеру за наявності однієї із наступних підстав:

1) за письмовим зверненням суб'єкта звернення;

2) встановлення факту надання заявником недостовірної інформації;

3) здійснення заявником під час реалізації отриманих погоджень, дозволів порушень виду та характеру виду робіт, передбаченого цим дозволом чи погодженням або вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини, встановлених органом охорони культурної спадщини під час здійснення заходів державного контролю у сфері охорони культурної спадщини;

4) зміна в установленому порядку меж та режиму використання буферної зони, внаслідок чого видані погодження та дозволи потребуватимуть висновку органу управління об'єктом всесвітньої спадщини щодо оцінки впливу запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини – щодо погоджень та дозволів на проведення робіт в буферній зоні.

Повідомлення про зупинення дії документу дозвільного характеру із зазначенням підстав зупинення та строку для їх усунення направляється суб'єкту звернення у день зупинення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

2. Поновлення дії документу дозвільного характеру, зупиненого на підставі, що визначена пунктами другим та третім частини першої цієї статті, в межах строку дії такого дозволу здійснюється суб'єктом надання відповідної адміністративної послуги за умови усунення причин, що стали підставою зупинення дії документа дозвільного характеру.

У разі відмови заявника від усунення причин, що стали підставою зупинення дії документа дозвільного характеру або його бездіяльності

протягом встановленого суб'єктом надання відповідної адміністративної послуги строку, дія документу дозвільного характеру анулюється.

Поновлення дії документу дозвільного характеру, зупиненого на підставі пункту четвертого частини першої цієї статті, здійснюється на наступний день після отримання висновку органу управління об'єктом всесвітньої спадщини про відсутність негативного впливу запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини.

Якщо органом управління об'єктом всесвітньої спадщини надано висновок про негативний вплив запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини, видані погодження та дозволи на проведення робіт в буферній зоні, якщо вони не завершені, анулюються суб'єктом надання адміністративних послуг.

3. Документ дозвільного характеру може бути анульований суб'єктом надання адміністративної послуги, який видав такий документ, у разі:

1) скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги у порядку, визначеному цим Законом;

2) у випадках, передбачених частиною другою цієї статті;

3) у випадках, передбачених абзацом другим частини другої статті 36 цього Закону, щодо погоджень містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт, наданих в межах земельної ділянки в межах 500 метрів навколо виявленої знахідки археологічного або історичного характеру;

4) ліквідації юридичної особи, яка отримала дозвіл.

Повідомлення про анулювання документу дозвільного характеру із зазначенням підстав анулювання направляється заявнику в день прийняття рішення у день зупинення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи та у разі

анулювання дозволу на роботи на пам'ятках, погодження містобудівного перетворення суб'єкт надання відповідної адміністративної послуги повідомляє орган державного архітектурно-будівельного контролю, який забезпечує прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів.

4. Зупинення, поновлення дії та анулювання документа дозвільного характеру здійснюється у визначеному Кабінетом Міністрів України Порядку надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 15 Порядок оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини

1. Рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги можуть бути оскаржені до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини або до суду.

2. Рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги можуть бути оскаржені протягом 60 календарних днів з дня прийняття рішення, що оскаржується, або з дня, коли особа дізналася чи могла дізнатися про порушення її прав відповідною дією чи бездіяльністю.

3. Строк розгляду та вирішення скарги складає 30 календарних днів.

4. У разі якщо розгляд та вирішення скарги потребують перевірки суб'єкта надання адміністративної послуги, а також залучення скаржника чи інших осіб, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини може встановити інші строки розгляду та вирішення скарги, повідомивши про це скаржника. При цьому загальний строк розгляду та вирішення скарги не може перевищувати 45 календарних днів.

5. Днем подання скарги вважається день її фактичного отримання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику із

здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини через електронний кабінет.

6. У разі якщо останній день строку для подання скарги, зазначеного в частині п'ятій цієї статті, припадає на вихідний або святковий день, останнім днем строку вважається перший робочий день, що настає за вихідним або святковим днем.

7. Скарга на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги подається особою, яка вважає, що її права порушено, у письмовій формі та має містити:

1) повне найменування (ім'я) скаржника, його місце проживання чи перебування (для фізичних осіб) або місцезнаходження (для юридичних осіб), а також найменування (ім'я) представника скаржника, якщо скарга подається представником;

2) зміст оскаржуваного рішення, дій чи бездіяльності та норми законодавства, порушені на думку скаржника;

3) викладення обставин, якими скаржник обґрунтовує свої вимоги;

4) відомості про наявність чи відсутність судового спору з порушеного у скарзі питання, що може мати наслідком скасування оскаржуваного рішення;

5) підпис скаржника або його представника із зазначенням дати складення скарги.

До скарги додаються засвідчені в установленому порядку копії документів, що підтверджують факт порушення прав скаржника (за наявності), а також якщо скарга подається представником скаржника - довіреність чи інший документ, що підтверджує повноваження такого представника, або копія такого документа, засвідчена в установленому порядку.

Якщо скарга на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги подається представником скаржника, до такої скарги додається довіреність чи інший документ, що підтверджує його повноваження, або його копія, засвідчена в установленому порядку.

8. За результатами розгляду скарги центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини приймає мотивоване рішення про:

- 1) відмову в задоволенні скарги;
- 2) задоволення (повне чи часткове) скарги шляхом прийняття рішення про:

- а) скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги;

- б) направлення обов'язкового до виконання припису суб'єкту надання адміністративної послуги про повторний розгляд документів, за результатами розгляду якій прийнято рішення про відмову у наданні адміністративної послуги;

- в) направлення обов'язкового до виконання припису суб'єкту надання адміністративної послуги про виправлення технічної помилки, допущеної суб'єктом надання адміністративної послуги.

Рішення, прийняте за результатами розгляду скарги, надсилається скаржнику протягом трьох робочих днів з дня його прийняття через електронний кабінет.

9. Рішення, передбачене підпунктом а) пункту 2 частини восьмої цієї статті, виконуються не пізніше наступного робочого дня з дати прийняття такого рішення.

Рішення, передбачені підпунктами б) та в) пункту 2 частини восьмої цієї статті, виконуються суб'єктом надання адміністративної послуги не пізніше п'яти робочих днів з дати прийняття такого рішення.

Для виконання таких рішень повторне подання документів не вимагаються.

10. У задоволенні скарги відмовляється якщо:

- 1) скарга оформлена без дотримання вимог, визначених цією статтею;
- 2) у разі наявності інформації про судове рішення або ухвалу про відмову позивача від позову з такого самого предмета спору, про визнання позову відповідачем або затвердження мирової угоди сторін;
- 3) у разі наявності інформації про судове провадження у зв'язку із спором між тими самими сторонами, з такого самого предмета і тієї самої підстави;
- 4) скарга подана особою, яка не має на це повноважень;
- 5) закінчився встановлений законом строк подачі скарги;
- 6) розгляд питань, порушених у скарзі, не належить до компетенції органу;
- 7) рішення, що оскаржується прийнято відповідно до законодавства.

11. Порядок розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльності суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини визначається Кабінетом Міністрів України.

12. Рішення, дії або бездіяльність центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, прийняті відповідно до цієї статті можуть бути оскаржені до суду...»;

30) статтю 43 викласти в такій редакції:

«Стаття 43 Відповідальність за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини

1. За вчинення правопорушень у сфері охорони культурної спадщини винні особи притягаються до кримінальної, адміністративної, цивільно-

правової та дисциплінарної відповідальності у встановленому законом порядку.

У разі вчинення від імені та в інтересах юридичної особи її уповноваженою особою злочину самостійно або у співучасті до юридичної особи у випадках, визначених Кримінальним кодексом України, застосовуються заходи кримінально-правового характеру.»;

31) статтю 44 викласти в такій редакції:

«Стаття 44. Відповідальність юридичних осіб за порушення законодавства про охорону культурної спадщини

Юридична особа, яка є власником пам'ятки (її частини)/щойно виявленого об'єкта культурної спадщини або уповноважений ним орган, замовник робіт, притягається до відповідальності за такі порушення законодавства про охорону культурної спадщини:

1) ухилення від укладання та/або підписання охоронного договору або порушення режиму використання пам'ятки, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

2) порушення режиму використання історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території, – тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян

3) неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації про виявлені у процесі земляних, будівельних, шляхових, меліоративних та будь-яких інших робіт об'єкти культурної спадщини, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян

4) проведення будь-яких робіт із порушенням вимог цього Закону на щойно виявленому об'єкті культурної спадщини, пам'ятці, її території,

охоронюваній археологічній території, в межах зон охорони, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі сто тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

5) недодержання вимог щодо захисту, збереження, утримання, використання, реставрації, реабілітації пам'яток, у тому числі тих вимог, що передбачені охоронними договорами, тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

6) розміщення реклами та вивісок на пам'ятках культурної спадщини, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини, в історичних ареалах та зонах охорони пам'яток з порушенням вимог, визначених цим Законом, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі сто тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

7) вчинення дій, передбачених абзацами другим - сьомим цієї статті повторно у подвійному розмірі штрафу, встановленому за відповідне правопорушення абзацами другим - сьомим цієї статті,

8) невиконання припису або розпорядження органів охорони культурної спадщини - тягне за собою накладення штрафу у розмірі сто тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.»;

32) викласти статтю 45 в такій редакції:

«Стаття 45. Порядок притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини

1. Справи про правопорушення законодавства про охорону культурної спадщини розглядаються:

спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міською державною адміністрацією - у разі

відсутності за місцем вчинення правопорушення спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини;

центральною виконавчою влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі якщо порушення вчинено на території об'єкта всесвітньої спадщини, буферної зони чи історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території.

За результатами розгляду справи про правопорушення законодавства про охорону культурної спадщини керівником чи заступником керівника відповідного органу охорони культурної спадщини виноситься постанова.

2. Штраф може бути накладено на юридичну особу, порушника законодавства про охорону культурної спадщини, протягом шести місяців з дня виявлення правопорушення, але не пізніше як через три роки з дня його вчинення.

3. У разі вчинення юридичною особою двох або більше правопорушень штрафи накладаються за кожне вчинене правопорушення окремо.

4. Підставою для розгляду справи про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини, які зазначені у статті 44 цього Закону, є акт про правопорушення.

5. Акт про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини мають право складати уповноважені посадові особи органу охорони культурної спадщини.

6. Справа про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини розглядається в п'ятнадцятиденний строк з дня складання акту про правопорушення.

7. Штраф сплачується не пізніше п'ятнадцяти днів з дня вручення або отримання юридичною особою, порушником законодавства про охорону культурної спадщини, надісланої копії постанови відповідного

уповноваженого органу через електронний кабінет з використанням платіжних систем через мережу Інтернет у режимі реального часу.

8. У разі якщо штраф не сплачено у строки, встановлені частиною сьомою цієї статті, примусове виконання постанови про накладення штрафу здійснюється органами державної виконавчої служби (державними виконавцями) в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження".

9. Постанову у справі про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини може бути оскаржено в судовому порядку.»;

33) статтю 46 викласти в такій редакції:

«Стаття 46. Адміністративна відповідальність за порушення вимог цього Закону

Винні особи притягаються до адміністративної відповідальності за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини відповідно до положень Кодексу України про адміністративні правопорушення.»;

34) частину 3 статті 47 викласти в такій редакції:

«3. Юридичні і фізичні особи, до яких застосовані фінансові санкції чи притягнуті до адміністративної, кримінальної відповідальності за незаконні роботи на об'єктах культурної спадщини, пам'ятках, об'єктах всесвітньої спадщини та інших територіях, які мають спеціальні режими використання згідно цього Закону, зобов'язані відновити пам'ятку та традиційний характер середовища і знести самочинно збудований об'єкт.

У разі якщо особа в установленний строк добровільно не виконала вимоги органу охорони культурної спадщини щодо відновлення пам'ятки та традиційного характеру середовища і знесення самочинно збудованого об'єкта, орган охорони культурної спадщини подає позов до суду про

відновлення пам'ятки та традиційного характеру середовища і знесення самочинно збудованого об'єкта та компенсацію витрат, пов'язаних з цим.

За рішенням суду пам'ятка та традиційний характер середовища підлягає відновленню, а самочинно збудований об'єкт підлягає знесенню з компенсацією витрат, пов'язаних із цим, за рахунок особи, яка здійснила (здійснює) таке самочинне будівництво.»;

4. У статті 16 Закону України «Про рекламу» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 39, ст.182) зі змінами:

1) частину другу доповнити новим абзацом такого змісту:

«Вимоги щодо розміщення реклами та вивісок на пам'ятках, їх території, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини, територіях історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територіях), історичних ареалів та зонах охорони затверджуються Кабінетом Міністрів України.»;

2) частину третю доповнити новим абзацом такого змісту:

«на території об'єктів всесвітньої спадщини.»;

3) частину четверту вилучити.

У зв'язку з цим частину п'яту вважати частиною четвертою.

5. У Законі України «Про регулювання містобудівної діяльності» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 16, ст.138) зі змінами:

1) в частині першій статті 16

доповнити абзацом третім такого змісту:

«Невід'ємною частиною містобудівної документації є режими використання територій пам'яток культурної спадщини, зон охорони, буферних зон, історичних ареалів населених місць, визначені або встановлені відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини». Такі

обмеження набувають чинності з моменту їх визначення або встановлення та не потребують спеціального оновлення містобудівної документації.»;

у зв'язку з цим абзац третій вважати четвертим;

в абзаці четвертому після слів «державним земельним кадастрами» доповнити словами «і Державною системою нерухомої культурної спадщини»;

2) частину п'яту статті 26 доповнити пунктами 3-1), 3-2) такого змісту:

«3-1) отримання замовником погодження органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

3-2) отримання замовником дозволу органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»;»;

3) у частині п'ятій статті 32:

абзац одинадцятій викласти в такій редакції:

«реконструкція та нове будівництво яких здійснюється на території пам'яток культурної спадщини; в зонах охорони пам'яток культурної спадщини, історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій), в історичних ареалах населених місць, занесених до Списку історичних населених місць України, в буферній зоні об'єкта всесвітньої спадщини»;»;

доповнити абзацом шістнадцятим такого змісту:

«реконструкція та нове будівництво на території об'єктів всесвітньої спадщини, визначених відповідно до Закону України "Про охорону культурної спадщини", в буферних зонах об'єкта всесвітньої спадщини, на території

історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій));»;

У зв'язку з цим абзаци шістнадцятий – вісімнадцятий вважати сімнадцятим – дев'ятнадцятим.

в абзаці сімнадцятому після слів «пам'ятки культурної спадщини» доповнити словами «та щойно виявлені об'єкти культурної спадщини»;

4) у статті 34 частину першу доповнити пунктом 1-1) такого змісту:

«1-1) отримання погоджень та/або дозволів органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»;»;

5) у статті 36 частину сьому доповнити пунктами 2-1), 2-2), 2-3), 2-4) такого змісту:

«2-1) відсутності дозволу органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

2-2) відсутності погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого погодження передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

2-3) анулювання органом охорони культурної спадщини погоджень та/або дозволів відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»;

2-4) у випадках, визначених абзацом третім частини другої статті 36 Закону України «Про охорону культурної спадщини»;»;

6) у статті 37:

частину третю доповнити новими пунктами 8), 9) такого змісту:

«8) копія погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого погодження передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

9) копія дозволу органу охорони культурної спадщини на виконання робіт на пам'ятці культурної спадщини, щойно виявленому об'єкті, у разі якщо будівництво здійснюється на пам'ятці культурної спадщини, щойно виявленому об'єкті культурної спадщини.»;

частину шосту доповнити новими пунктами 3-1), 3-2), 3-3), 3-4) такого змісту:

«3-1) відсутності дозволу органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

3-2) відсутності погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

3-3) анулювання органом охорони культурної спадщини погоджень та/або дозволів відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»;

3-4) у випадках, визначених абзацом третім частини другої статті 36 Закону України «Про охорону культурної спадщини»»;

6. У Законі України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2017, № 4, ст.36) доповнити абзац другий статті 2 після слів «в галузі телебачення і радіомовлення» словами «та державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини».

7. У Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженому Законом України “Про Перелік документів

дозвільного характеру у сфері господарської діяльності” (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 47, ст. 532; 2012 р., № 17, ст. 155, № 23, ст. 238; із змінами, внесеними Законами України від 17 травня 2012 року № 4718-VI, 4781-VI і 4782-VI та від 24 травня 2012 року № 4840-VI):

- 1) пункти 47, 50, 58, 93 виключити;
- 2) пункти 46, 57, 92, 106 викласти в такій редакції:

«46.	Дозвіл на переміщення (перенесення) пам'ятки	Закон України "Про охорону культурної спадщини"
57	Дозвіл на проведення робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини	Закон України "Про охорону культурної спадщини"
92	Погодження приватизації, відчуження пам'ятки культурної спадщини (її частини), а також передачі власником або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління пам'ятки культурної спадщини (її частини) іншій юридичній або фізичній особі.	Закон України «Про охорону культурної спадщини»

106	Погодження містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території пам'яток, об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, у зонах охорони, буферних зонах, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць.	Закон України «Про охорону культурної спадщини»

8. У Законі України «Про звернення громадян» (Відомості Верховної Ради ВВР, 2016, № 30, ст.542) статтю 16 доповнити новим абзацом такого змісту:

«Особливості розгляду скарг громадян на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини визначаються Законом України "Про охорону культурної спадщини".».

9. У статті 13 Закону України «Про Національну поліцію» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379):

доповнити частину третю новим пунктом 7) такого змісту:

«7) поліція з охорони культурної спадщини та культурних цінностей.»

в частині п'ятій цифри «140» замінити на цифри «150».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з _____.

2. Пам'ятки культурної спадщини, занесені до Державного реєстру нерухомих пам'яток України до набрання чинності цим Законом вважаються такими, що занесені до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини.

3. Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини, затверджена до набрання чинності цим Законом, зберігає чинність. З _____ внесення змін до такої документації допускається за умови приведення її у відповідність із вимогами цього Закону.

4. Незавершене будівництво будівель і споруд в межах зон охорони, буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини та історичних ареалів у разі погодження земельних робіт з органом охорони культурної спадщини до набрання чинності цим Законом є таким, що відповідає Закону України "Про охорону культурної спадщини".

5. Проекти будівництва в межах встановлених цим Законом зон охорони, будівництво яких розпочато але не введено в експлуатацію до набрання чинності цим Законом, підлягають коригуванню та погодженню органами охорони культурної спадщини протягом року з дня набрання чинності цим Законом відповідно до режимів використання, визначених цим Законом.

У разі відмови замовника робіт у коригуванні проекту будівництва та погодженні його з органами охорони культурної спадщини протягом року з дня набрання чинності цим Законом, будівництво в межах зон охорони, які розпочато але не введено в експлуатацію до набрання чинності цим Законом, право на початок виконання таких будівельних робіт скасовується, а дозвіл на виконання будівельних робіт анулюється відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю.

6. До впровадження Державної системи нерухомої культурної спадщини України створення документів та проведення дій, визначених цим Законом з використанням електронної системи здійснюються в паперовому вигляді.

До функціонування електронного кабінету підтвердженням сплати штрафу порушником законодавства про охорону культурної спадщини є копія завіреного банком платіжного документа, що засвідчує факт сплати штрафу у повному обсязі, яка надсилається посадовій особі органу охорони культурної спадщини, яка винесла постанову у справі про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини.

7. Кабінету Міністрів України:

у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

забезпечити прийняття відповідно до своїх повноважень нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону;

забезпечити приведення своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

вжити заходів щодо впровадження до 1 січня 2023 року Державної системи нерухомої культурної спадщини України.

8. Центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини вжити заходів щодо розробки та затвердження науково-проектної документації із визначення меж історичних ареалів тих історичних населених місць, в яких станом на день набрання чинності цим законом межі та режими використання історичних ареалів не визначені у встановленому Законом України «Про охорону культурної спадщини» порядку.

**Голова Верховної Ради
України**

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження традиційного характеру середовища та протидії хаотичній забудові»

Зміст положення (норми) чинного законодавства	Зміст відповідного положення (норми) проекту закону	Обґрунтування
Кримінальний кодекс України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., N 25-26, ст. 131)		
Стаття 96³. Підстави для застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру 1. Підставами для застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру є: 1) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених у статтях 209 і 306, частинах першій і другій статті 368 3, частинах першій і другій статті 368 4, статтях 369 і 369 2 цього Кодексу; 2) незабезпечення виконання покладених на її уповноважену особу законом або установчими документами юридичної особи обов'язків щодо вжиття заходів із запобігання корупції, що призвело до вчинення будь-якого із злочинів, передбачених у статтях 209 і 306, частинах першій і другій статті 368 3, частинах першій і другій статті 368 4, статтях 369 і 369 2 цього Кодексу; 3) вчинення її уповноваженою особою від імені юридичної особи будь-якого із	Стаття 96³. Підстави для застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру 1. Підставами для застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру є: 1) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених у статтях 209 і 306, частинах першій і другій статті 368³, частинах першій і другій статті 368⁴, статтях 369 і 369² цього Кодексу; 2) незабезпечення виконання покладених на її уповноважену особу законом або установчими документами юридичної особи обов'язків щодо вжиття заходів із запобігання корупції, що призвело до вчинення будь-якого із злочинів, передбачених у статтях 209 і 306, частинах першій і другій статті 368 3, частинах першій і другій статті 368⁴, статтях 369 і 369² цього Кодексу; 3) вчинення її уповноваженою особою від імені юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених у частинах п'ятій - сьомій статті 197-1, статтях 258 - 258⁵ цього Кодексу;	Пропонується запровадити застосування заходів кримінально-правового характеру за самочинне будівництво будівель або споруд в історичному ареалі історичних населених місць, на території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, об'єкта всесвітньої спадщини або в його буферній зоні в тому числі і до юридичних осіб

злочинів, передбачених у статтях 258 - 258 5 цього Кодексу; 4) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених статтями 109, 110, 113, 146, 147, частинами другою - четвертою статті 159 1, статтями 160, 260, 262, 436, 437, 438, 442, 444, 447 цього Кодексу. Примітка 1. Під уповноваженими особами юридичної особи слід розуміти службових осіб юридичної особи, а також інших осіб, які відповідно до закону, установчих документів юридичної особи чи договору мають право діяти від імені юридичної особи. 2. Злочини, передбачені статтями 109, 110, 113, 146, 147, частинами другою - четвертою статті 159 1, статтями 160, 209, 260, 262, 306, частинами першою і другою статті 368 3, частинами першою і другою статті 368 4, статтями 369, 369 2, 436, 437, 438, 442, 444, 447 цього Кодексу, визнаються вчиненими в інтересах юридичної особи, якщо вони призвели до отримання нею неправомірної вигоди або створили умови для отримання такої вигоди, або були спрямовані на ухилення від передбаченої законом відповідальності.	4) вчинення її уповноваженою особою від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених статтями 109, 110, 113, 146, 147, частинами другою - четвертою статті 159 1, статтями 160, 260, 262, 298, 298-1, 298-2, 436, 437, 438, 442, 444, 447 цього Кодексу. Примітка 1. Під уповноваженими особами юридичної особи слід розуміти службових осіб юридичної особи, а також інших осіб, які відповідно до закону, установчих документів юридичної особи чи договору мають право діяти від імені юридичної особи. 2. Злочини, передбачені статтями 109, 110, 113, 146, 147, частинами другою - четвертою статті 159 1, статтями 160, 209, 260, 262, 306, частинами першою і другою статті 368 3, частинами першою і другою статті 368 4, статтями 369, 369 2, 436, 437, 438, 442, 444, 447 цього Кодексу, визнаються вчиненими в інтересах юридичної особи, якщо вони призвели до отримання нею неправомірної вигоди або створили умови для отримання такої вигоди, або були спрямовані на ухилення від передбаченої законом відповідальності.	
Стаття 197¹. Самовільне зайняття земельної ділянки та самовільне будівництво	Стаття 197¹. Самовільне зайняття земельної ділянки та самовільне будівництво	Пропонується запровадити кримінальну відповідальність за самочинне будівництво будівель або споруд в історичному ареалі історичних населених місць, на території історико-культурного заповідника, історико-

1. Самовільне зайняття земельної ділянки, яким завдано значної шкоди її законному володільцю або власнику, - карається штрафом від двохсот до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців. 2. Самовільне зайняття земельної ділянки, вчинене особою, раніше судимою за злочин, передбачений цією статтею, або групою осіб, або щодо земельних ділянок особливо цінних земель, земель в охоронних зонах, зонах санітарної охорони, санітарно-захисних зонах чи зонах особливого режиму використання земель, - карається обмеженням волі на строк від двох до чотирьох років або позбавленням волі на строк до двох років. 3. Самовільне будівництво будівель або споруд на самовільно зайнятій земельній ділянці, зазначеній у частині першій цієї статті, - карається штрафом від трьохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років. 4. Самовільне будівництво будівель або споруд на самовільно зайнятій земельній ділянці, зазначеній у частині	1. Самовільне зайняття земельної ділянки, яким завдано значної шкоди її законному володільцю або власнику, - карається штрафом від двохсот до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців. 2. Самовільне зайняття земельної ділянки, вчинене особою, раніше судимою за злочин, передбачений цією статтею, або групою осіб, або щодо земельних ділянок особливо цінних земель, земель в охоронних зонах, зонах санітарної охорони, санітарно-захисних зонах чи зонах особливого режиму використання земель, - карається обмеженням волі на строк від двох до чотирьох років або позбавленням волі на строк до двох років. 3. Самовільне будівництво будівель або споруд на самовільно зайнятій земельній ділянці, зазначеній у частині першій цієї статті, - карається штрафом від трьохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років. 4. Самовільне будівництво будівель або споруд на самовільно зайнятій земельній ділянці, зазначеній у частині другій цієї статті, або вчинене особою, раніше судимою за такий	культурної заповідної території, об'єкта всесвітньої спадщини або в його буферній зоні

другій цієї статті, або вчинене особою, раніше судимою за такий саме злочин або злочин, передбачений частиною третьою цієї статті, - карається позбавленням волі на строк від одного до трьох років. відсутня норма	саме злочин або злочин, передбачений частиною третьою цієї статті, - карається позбавленням волі на строк від одного до трьох років. 5. Самочинне будівництво будівель або споруд в історичному ареалі історичних населених місць; - карається штрафом від ста тисяч до двохсот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк до трьох років. 6. Самочинне будівництво будівель або споруд на території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, об'єкта всесвітньої спадщини або в його буферній зоні; - карається штрафом від двохсот тисяч до трьохсот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк до трьох років. 7. Дії, передбачені частиною п'ятою та шостою цієї статті, якщо вони вчинені повторно; - карається штрафом від трьохсот тисяч до п'ятисот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк від одного до п'яти років.	

Примітка. Відповідно до цієї статті шкода, передбачена частиною першою цієї статті, визнається значною, якщо вона у сто і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян.	Примітка. Відповідно до цієї статті шкода, передбачена частиною першою цієї статті, визнається значною, якщо вона у сто і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян.	
Кодекс України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1984 р., додаток до № 51, ст.1122)		
Стаття 92. Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини: <u>ухилення від підписання охоронних договорів на пам'ятки культурної спадщини;</u> <u>порушення режиму використання пам'ятки культурної спадщини;</u> <u>порушення режиму історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території;</u> <u>проведення ремонтних, реставраційних, реабілітаційних робіт на пам'ятці культурної спадщини, зміна призначення пам'ятки культурної спадщини, її частин та елементів, здійснення написів, позначок на ній, на її території та в її охоронній зоні без письмового дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини;</u> <u>ухилення від передачі в установленому порядку знайдених під час археологічних розвідок, розкопок рухомих предметів, пов'язаних з нерухомими об'єктами</u>	Стаття 92. Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини: ухилення власника щойно виявленого об'єкта культурної спадщини чи пам'ятки від укладення та/або підписання охоронного договору; порушення режиму використання пам'ятки культурної спадщини, режиму використання території пам'ятки, її зони охорони; порушення режиму використання історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території, його зони охорони; розміщення реклами та вивісок на пам'ятках культурної спадщини, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини, в історичних ареалах та зонах охорони пам'яток з порушенням вимог,	Пропонується уточнити зміст порушень у сфері охорони культурної спадщини за які встановлена адміністративна відповідальність, а також збільшити розмір санкцій.

<u>культурної спадщини, на постійне зберігання до музеїв (державних фондосховищ), у яких зберігаються музейні предмети і музейні колекції, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, -</u> <u>тягне за собою накладення штрафу на громадян від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб - від ста до ста п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.</u>	визначених Законом України «Про охорону культурної спадщини»; неподання, несвочасне подання або подання недостовірної інформації про виявлені у процесі земляних, будівельних, шляхових, меліоративних та будь-яких інших робіт об'єкти культурної спадщини, ухилення від передачі в установленому порядку знайдених під час археологічних розвідок, розкопок рухомих предметів, пов'язаних з нерухомими об'єктами культурної спадщини, на постійне зберігання до музеїв (державних фондосховищ), у яких зберігаються музейні предмети і музейні колекції, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України; проведення будь-яких робіт з порушенням вимог Закону України «Про охорону культурної спадщини» на щойно виявленому об'єкті культурної спадщині, пам'ятці, її території, охоронюваній археологічній території, в межах зон охорони; недодержання вимог щодо захисту, збереження, утримання, використання, реставрації, реабілітації пам'яток, у тому числі тих вимог, що передбачені охоронними договорами -	

	тягне за собою накладення штрафу на громадян від тисячі до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб – десять тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Ті самі дії, вчинені повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення за одне з правопорушень, зазначених у частині першій цієї статті, - тягнуть за собою накладення штрафу від десяти тисяч до двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.	
Стаття 188-³³ Невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини <u>Невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини щодо усунення порушень вимог законодавства про охорону культурної спадщини або створення перешкод для їх діяльності -</u> тягнуть за собою накладення штрафу від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Ті самі дії, вчинені повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення, - тягнуть за собою накладення штрафу від ста до ста п'ятдесяти	Стаття 188-³³ Невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини Невиконання законних рішень органів охорони культурної спадщини, вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини, або створення перешкод для їх діяльності - тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Ті самі дії, вчинені повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення, - тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі шістдесяти тисяч	Пропонується уточнити зміст порушень у сфері охорони культурної спадщини за які встановлена адміністративна відповідальність, а також збільшити розмір санкцій.

неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.	неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.	
Стаття 218. Адміністративні комісії	Стаття 218. Адміністративні комісії	
Адміністративні комісії при виконавчих органах міських рад розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтями 45, 46, <u>92</u> , 99, 103-1 - 104-1, статтею 136 (за вчинення порушень на автомобільному транспорті), статтями 138, 141, 142, 149-152, частинами першою та другою статті 152-1, частиною першою статті 154, статтями 155, 155-2, частиною другою статті 156, статтями 156-1, 156-2, 159, статтею 175-1 (за порушення, вчинені у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статтею 179, статтею 180 (крім справ щодо батьків неповнолітніх або осіб, які їх замінюють), частиною четвертою статті 181, статтею 181-1, частиною першою статті 182, статтями 183, 185-12, 186, 186-1, 189, 189-1, 212-1 цього Кодексу.	Адміністративні комісії при виконавчих органах міських рад розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтями 45, 46, 99, 103-1 - 104-1, статтею 136 (за вчинення порушень на автомобільному транспорті), статтями 138, 141, 142, 149-152, частинами першою та другою статті 152-1, частиною першою статті 154, статтями 155, 155-2, частиною другою статті 156, статтями 156-1, 156-2, 159, статтею 175-1 (за порушення, вчинені у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статтею 179, статтею 180 (крім справ щодо батьків неповнолітніх або осіб, які їх замінюють), частиною четвертою статті 181, статтею 181-1, частиною першою статті 182, статтями 183, 185-12, 186, 186-1, 189, 189-1, 212-1 цього Кодексу.	Зміст правопорушень, визначених статтею 92 та 188-33 Кодексу України про адміністративні правопорушення, є аналогічний змісту правопорушень, за які передбачена відповідальність юридичних осіб (статті 44 Закону України «Про охорону культурної спадщини»), що тягне за собою накладення на них фінансових санкцій. Проте порядок розгляду таких справ, який визначений в Законі, є відмінним від встановленого нормами Кодексу України про адміністративні правопорушення порядку, оскільки уповноваженими розглядати справи про адміністративні правопорушення, на відміну від норм Закону, є адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад; виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад та їх посадові особи, уповноважені на те цим Кодексом (статті 213, 218, 219 Кодексу України про адміністративні правопорушення). В зв'язку з цим, пропонується запровадити єдину систему розгляду справ про адміністративні правопорушення у сфері охорони культурної спадщини не залежно від того, хто є порушником – фізична чи юридична особа, та наділити повноваженнями розглядати справи та накладати фінансові санкції на юридичних і фізичних осіб органам охорони культурної спадщини.
Адміністративні комісії при виконавчих органах сільських, селищних рад розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені <u>статтею 92</u> , статтею 99 (коли правопорушення вчинено громадянином), статтями 103-1, 103-2, 104, статтею 136 (за вчинення порушень на автомобільному транспорті), статтями 141, 142, 150-152, частинами	Адміністративні комісії при виконавчих органах сільських, селищних рад розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтею 99 (коли правопорушення вчинено громадянином), статтями 103-1, 103-2, 104, статтею 136 (за вчинення порушень на автомобільному транспорті), статтями 141, 142, 150-152, частинами першою та другою	Зміст правопорушень, визначених статтею 92 та 188-33 Кодексу України про адміністративні правопорушення, є аналогічний змісту правопорушень, за які передбачена відповідальність юридичних осіб (статті 44 Закону України «Про охорону культурної спадщини»), що тягне за собою накладення на них фінансових санкцій. Проте порядок розгляду таких справ, який визначений в Законі, є відмінним від встановленого нормами Кодексу України про адміністративні правопорушення порядку, оскільки уповноваженими розглядати справи про адміністративні правопорушення, на відміну від норм Закону, є

першою та другою статті 152-1, статтями, 155, 155-2, частиною другою статті 156, статтями 156-1, 156-2, 159, статтею 175-1 (за порушення, вчинені у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статтею 179, статтею 180 (крім справ щодо батьків неповнолітніх або осіб, які їх замінюють), частиною четвертою статті 181, частиною першою статті 182, статтями 183, 186, 186-1, 212-1 цього Кодексу.	статті 152-1, статтями, 155, 155-2, частиною другою статті 156, статтями 156-1, 156-2, 159, статтею 175-1 (за порушення, вчинені у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статтею 179, статтею 180 (крім справ щодо батьків неповнолітніх або осіб, які їх замінюють), частиною четвертою статті 181, частиною першою статті 182, статтями 183, 186, 186-1, 212-1 цього Кодексу.	адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад; виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад та їх посадові особи, уповноважені на те цим Кодексом (статті 213, 218, 219 Кодексу України про адміністративні правопорушення). В зв'язку з цим, пропонується запровадити єдину систему розгляду справ про адміністративні правопорушення у сфері охорони культурної спадщини не залежно від того, хто є порушником – фізична чи юридична особа, та наділити повноваженнями розглядати справи та накладати фінансові санкції на юридичних і фізичних осіб органам охорони культурної спадщини.
Стаття 219. Виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад	Стаття 219. Виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад	
Виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені <u>статтями 92, 99</u> (коли правопорушення вчинено громадянином), статтями 104, 141, 142, 152, 159, статтею 175-1 (за порушення, вчинені у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статтею 179, статтею 180 (крім справ щодо батьків неповнолітніх або осіб, які їх замінюють), частиною четвертою статті 181, частиною першою статті 182, статтями 183, 186-1, 197, 198.	Виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені <u>статтею 99</u> (коли правопорушення вчинено громадянином), статтями 104, 141, 142, 152, 159, статтею 175-1 (за порушення, вчинені у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статтею 179, статтею 180 (крім справ щодо батьків неповнолітніх або осіб, які їх замінюють), частиною четвертою статті 181, частиною першою статті 182, статтями 183, 186-1, 197, 198.	Зміст правопорушень, визначених статтею 92 та 188-33 Кодексу України про адміністративні правопорушення, є аналогічний змісту правопорушень, за які передбачена відповідальність юридичних осіб (статті 44 Закону України «Про охорону культурної спадщини»), що тягне за собою накладення на них фінансових санкцій. Проте порядок розгляду таких справ, який визначений в Законі, є відмінним від встановленого нормами Кодексу України про адміністративні правопорушення порядку, оскільки уповноваженими розглядати справи про адміністративні правопорушення, на відміну від норм Закону, є адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад; виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад та їх посадові особи, уповноважені на те цим Кодексом (статті 213, 218, 219 Кодексу України про адміністративні правопорушення). В зв'язку з цим, пропонується запровадити єдину систему розгляду справ про адміністративні правопорушення у сфері охорони культурної спадщини не залежно від того, хто є порушником – фізична чи юридична особа, та наділити повноваженнями розглядати справи та накладати фінансові санкції на юридичних і фізичних осіб органам охорони культурної спадщини.

Стаття 221. Районні, районні у місті, міські чи міськрайонні суди (судді)	Стаття 221. Районні, районні у місті, міські чи міськрайонні суди (судді)	
Судді районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судів розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені частинами першою - четвертою та сьомою статті 41, статтями 41-1 - 41-3, 42-1, 42-2, частиною першою статті 44, статтями 44-1, 46-1, 46-2, 51, 51-2, частинами другою, четвертою та п'ятою статті 85, статтями 85-1, 88 - 88-2, 90, 91, 92-1, статтями 98, 101-103, частиною першою статті 106-1, статтями 106-2, 107-1, частиною другою статті 112, частинами четвертою та сьомою статті 121, частиною четвертою статті 122, статтями 122-2, 122-4, 122-5, частинами другою і третьою статті 123, статтею 124, частиною четвертою статті 127, статтею 127-1, статтею 130, частиною третьою статті 133, статтями 135-1, 139, частиною четвертою статті 140, статтями 146, 149-1, частиною другою статті 154, статтею 155-1, частинами першою, третьою і четвертою статті 156, статтями 160, 162 - 162-3, 163-1 - 163-4, частиною другою статті 163-7, статтями 163-12, 164, 164-3, 164-5 - 164-18, 166-1 - 166-4, частинами першою, другою, дев'ятою та десятою статті 166-6, 166-8 - 166-12, 166-14 - 166-18, 166-21, 166-22, 166-23, 171-2, 172-4 - 172-20, 173 - 173-2, 174, 177-2,	Судді районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судів розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені частинами першою - четвертою та сьомою статті 41, статтями 41-1 - 41-3, 42-1, 42-2, частиною першою статті 44, статтями 44-1, 46-1, 46-2, 51, 51-2, частинами другою, четвертою та п'ятою статті 85, статтями 85-1, 88 - 88-2, 90, 91, 92-1, статтями 98, 101-103, частиною першою статті 106-1, статтями 106-2, 107-1, частиною другою статті 112, частинами четвертою та сьомою статті 121, частиною четвертою статті 122, статтями 122-2, 122-4, 122-5, частинами другою і третьою статті 123, статтею 124, частиною четвертою статті 127, статтею 127-1, статтею 130, частиною третьою статті 133, статтями 135-1, 139, частиною четвертою статті 140, статтями 146, 149-1, частиною другою статті 154, статтею 155-1, частинами першою, третьою і четвертою статті 156, статтями 160, 162 - 162-3, 163-1 - 163-4, частиною другою статті 163-7, статтями 163-12, 164, 164-3, 164-5 - 164-18, 166-1 - 166-4, частинами першою, другою, дев'ятою та десятою статті 166-6, 166-8 - 166-12, 166-14 - 166-18, 166-21, 166-22, 166-23, 171-2, 172-4 - 172-20, 173 - 173-2, 174, 177-2, частиною третьою статті 178, статтею 180-1, частинами першою, другою і третьою статті 181, частиною другою статті 182, статтями 184 - 185-11, 185-13, 186-5 - 186-7, 187, 188, 188-1, 188-13 (крім справ про адміністративні	Зміст правопорушень, визначених статтею 92 та 188-33 Кодексу України про адміністративні правопорушення, є аналогічний змісту правопорушень, за які передбачена відповідальність юридичних осіб (статті 44 Закону України «Про охорону культурної спадщини»), що тягне за собою накладення на них фінансових санкцій. Проте порядок розгляду таких справ, який визначений в Законі, є відмінним від встановленого нормами Кодексу України про адміністративні правопорушення порядку, оскільки уповноваженими розглядати справи про адміністративні правопорушення, на відміну від норм Закону, є адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад; виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад та їх посадові особи, уповноважені на те цим Кодексом (статті 213, 218, 219 Кодексу України про адміністративні правопорушення). В зв'язку з цим, пропонується запровадити єдину систему розгляду справ про адміністративні правопорушення у сфері охорони культурної спадщини не залежно від того, хто є порушником – фізична чи юридична особа, та наділити повноваженнями розглядати справи та накладати фінансові санкції на юридичних і фізичних осіб органам охорони культурної спадщини.

частиною третьою статті 178, статтею 180-1, частинами першою, другою і третьою статті 181, частиною другою статті 182, статтями 184 - 185-11, 185-13, 186-5 - 186-7, 187, 188, 188-1, 188-13 (крім справ про адміністративні правопорушення, пов'язані з невиконанням законних вимог державного виконавця), 188-14, 188-16, 188-17, 188-19, 188-22, 188-25, 188-27, 188-28, 188-31, 188-32, 188-33, 188-34, 188-35, 188-38, 188-39, 188-40, 188-41, 188-45, 188-46, 188-47, 188-48, частиною першою статті 189-1, статтями 189-3, 190, 191, 193, 195-1 - 195-6, статтями 204-1, 204-2, 204-3, 206-1, 212-2 - 212-21 цього Кодексу, а також справи про адміністративні правопорушення, вчинені особами віком від шістнадцяти до вісімнадцяти років.	правопорушення, пов'язані з невиконанням законних вимог державного виконавця), 188-14, 188-16, 188-17, 188-19, 188-22, 188-25, 188-27, 188-28, 188-31, 188-32, 188-34, 188-35, 188-38, 188-39, 188-40, 188-41, 188-45, 188-46, 188-47, 188-48, частиною першою статті 189-1, статтями 189-3, 190, 191, 193, 195-1 - 195-6, статтями 204-1, 204-2, 204-3, 206-1, 212-2 - 212-21 цього Кодексу, а також справи про адміністративні правопорушення, вчинені особами віком від шістнадцяти до вісімнадцяти років.	
	Стаття 244-22 Органи охорони культурної спадщини 1. Органи охорони культурної спадщини розглядають справи про адміністративні правопорушення за порушення законодавства про охорону культурної спадщини та невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини (статті 92, 188-³³). 2. Від імені органів охорони культурної спадщини розгляд справи про адміністративні правопорушення та	Зміст правопорушень, визначених статтею 92 та 188-33 Кодексу України про адміністративні правопорушення, є аналогічний змісту правопорушень, за які передбачена відповідальність юридичних осіб (статті 44 Закону України «Про охорону культурної спадщини»), що тягне за собою накладення на них фінансових санкцій. Проте порядок розгляду таких справ, який визначений в Законі, є відмінним від встановленого нормами Кодексу України про адміністративні правопорушення порядку, оскільки уповноваженими розглядати справи про адміністративні правопорушення, на відміну від норм Закону, є адміністративні комісії при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад; виконавчі комітети сільських, селищних, міських рад та їх посадові особи, уповноважені на те цим Кодексом (статті 213, 218, 219 Кодексу України про адміністративні правопорушення). В зв'язку з цим, пропонується запровадити єдину систему розгляду справ про адміністративні правопорушення у

	накладення адміністративних стягнень мають право: керівник, заступники керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини; керівник, заступник керівника органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим; голова, заступники голови обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій; керівник, заступник керівника спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини.	сфері охорони культурної спадщини не залежно від того, хто є порушником – фізична чи юридична особа, та наділити повноваженнями розглядати справи та накладати фінансові санкції на юридичних і фізичних осіб органам охорони культурної спадщини.
Стаття 255. Особи, які мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення У справах про адміністративні правопорушення, що розглядаються органами, зазначеними в <u>статтях 218 - 221</u> цього Кодексу, протоколи про правопорушення мають право складати: 1) уповноважені на те посадові особи: органів внутрішніх справ (Національної поліції) (частина перша статті 44, статті 44¹, 44³, 46¹, 46², 51, 51², 88¹, 89, 92, частина перша статті 106¹, стаття 106², частини четверта, сьома - дев'ята статті 121, частина четверта і шоста статті 122, статті 122², 122⁴, 122⁵, частини друга і третя статті 123, стаття	Стаття 255. Особи, які мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення У справах про адміністративні правопорушення, що розглядаються органами, зазначеними в <u>статтях 218 - 221</u> цього Кодексу, протоколи про правопорушення мають право складати: 1) уповноважені на те посадові особи: органів внутрішніх справ (Національної поліції) (частина перша статті 44, статті 44¹, 44³, 46¹, 46², 51, 51², 88¹, 89, 92, частина перша статті 106¹, стаття 106², частини четверта, сьома - дев'ята статті 121, частина четверта і шоста статті 122, статті 122², 122⁴, 122⁵, частини друга і третя статті 123, стаття	Відповідні зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення пропонуються у зв'язку із уточненням системи спеціально уповноважених органів охорони культурної спадщини та пропозицією внесення змін до статті 3 Закону України «Про охорону культурної спадщини». Одночасно, у зв'язку із пропонованою системою державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини пропонується виключити із переліку осіб, які мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення уповноважених осіб адміністрацій історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територій.

122, статті 122², 122⁴, 122⁵, частини друга і третя статті 123, стаття 124, частина третя статті 126, частина четверта статті 127, статті 127¹, 130, частина третя статті 133, стаття 135¹, стаття 136 (про порушення на автомобільному транспорті), стаття 139, частина четверта статті 140, статті 148, 151, 152, частина восьма статті 152¹, статті 154, 155, 155²-156, частини перша - четверта статті 156¹, статті 156², 159, 160, 162, 162³, частина перша статті 163¹⁷, статті 164 - 164¹¹, 164¹⁵, 164¹⁶, 165¹, 165², 166¹⁴ - 166¹⁸, 166²⁷, 172⁴ - 172⁹ (за винятком правопорушень, вчинених службовими особами, які займають відповідальне та особливо відповідальне становище), 172⁹⁻¹, 172⁹⁻², 173 - 173², 173⁴, 174, стаття 175¹ (за винятком порушень, вчинених у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статті 176, 177, 178 - 181¹, 182 - 183¹, частини перша - третя, сьома статті 184, статті 184¹- 185², 185⁴ - 185⁹, 186, 186¹, 186³, 186⁵ - 187, 188²⁸, 188⁴⁷, 189 - 195⁶, статті 204¹, 206¹, 212⁶, 212⁷, 212⁸, 212¹⁰, 212¹², 212¹³, 212¹⁴, 212¹⁹, 212²⁰); органів державного нагляду у сфері пожежної і техногенної безпеки (статті 164, 183, 188¹⁶); органів охорони здоров'я (статті 44³, 45, 46, 46², стаття 183 - щодо завідомо	124, частина третя статті 126, частина четверта статті 127, статті 127¹, 130, частина третя статті 133, стаття 135¹, стаття 136 (про порушення на автомобільному транспорті), стаття 139, частина четверта статті 140, статті 148, 151, 152, частина восьма статті 152¹, статті 154, 155, 155²-156, частини перша - четверта статті 156¹, статті 156², 159, 160, 162, 162³, частина перша статті 163¹⁷, статті 164 - 164¹¹, 164¹⁵, 164¹⁶, 165¹, 165², 166¹⁴ - 166¹⁸, 166²⁷, 172⁴ - 172⁹ (за винятком правопорушень, вчинених службовими особами, які займають відповідальне та особливо відповідальне становище), 172⁹⁻¹, 172⁹⁻², 173 - 173², 173⁴, 174, стаття 175¹ (за винятком порушень, вчинених у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статті 176, 177, 178 - 181¹, 182 - 183¹, частини перша - третя, сьома статті 184, статті 184¹- 185², 185⁴ - 185⁹, 186, 186¹, 186³, 186⁵ - 187, 188²⁸, 188⁴⁷, 189 - 195⁶, статті 204¹, 206¹, 212⁶, 212⁷, 212⁸, 212¹⁰, 212¹², 212¹³, 212¹⁴, 212¹⁹, 212²⁰); органів державного нагляду у сфері пожежної і техногенної безпеки (статті 164, 183, 188¹⁶); органів охорони здоров'я (статті 44³, 45, 46, 46², стаття 183 - щодо завідомо неправдивого виклику швидкої медичної допомоги);	Натомість, з метою приведення у відповідність до принципів утворення і діяльності громадських об'єднань, впроваджених відповідно до статті 3 Закону України «Про громадські об'єднання», у зв'язку із пропонуваними змінами до статті 8 Закону України «Про охорону культурної спадщини» пропонується право складати протоколи про адміністративні правопорушення у сфері охорони культурної спадщини (стаття 92) поширити на всіх громадських інспекторів з охорони культурної спадщини, які здійснюють спостереження за станом зберігання та використання пам'яток, їхніх територій, охоронюваних археологічних територій, збереження традиційного характеру середовища зон охорони, історичних ареалів населених місць у відповідності до вимог Закону України «Про охорону культурної спадщини»

неправдивого виклику швидкої медичної допомоги); <u>органів охорони культурної спадщини (статті 92, 188³³);</u> <u>адміністрацій історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територій (стаття 92);</u> ... 9) представники громадських організацій або органів громадської самодіяльності: член громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону (статті 92, 148, 152, 154, 160, 175¹, 179, 185², 186³, 186⁴); члени громадських організацій осіб з інвалідністю (частини друга, третя і четверта статті 152¹); <u>громадський інспектор Українського товариства охорони пам'яток історії та культури (стаття 92);</u>	центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини (статті 92, 188³³); виключити; ... громадські інспектори з охорони культурної спадщини (стаття 92);	

Закон України «Про охорону культурної спадщини»		
Стаття 1. Визначення термінів У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні: культурна спадщина - сукупність успадкованих людством від попередніх поколінь об'єктів культурної спадщини; ...	Стаття 1. Визначення термінів У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні: культурна спадщина - сукупність успадкованих людством від попередніх поколінь об'єктів культурної спадщини; ... містобудівне перетворення – містобудівна діяльність, під час якої відбуваються зміни планувальної структури населеного пункту, зміни містобудівної або функціональної ролі вулиць, площ, парків, скверів та інших містобудівних утворень. Будівництво або реконструкція, яка призводить до зміни сталої системи об'ємно-просторових домінант та об'ємно-просторової структури населеного пункту; архітектурне перетворення – будівельна діяльність, під час якої змінюються об'ємно-планувальні параметри та (або) архітектурно-художні особливості окремої будівлі або локального архітектурного середовища; ландшафтне перетворення – будівельна, містобудівна діяльність або будь-які роботи під час яких змінюються	визначення (уточнення) термінів, що застосовуються в цьому законі, що сприяє принципу визначеності акту та усуває наявні корупційні чинники під час надання адміністративних послуг

<u>зони охорони пам'ятки (далі - зони охорони) - встановлювані навколо пам'ятки охоронна зона, зона регулювання забудови, зона охоронюваного ландшафту, зона охорони археологічного культурного шару, в межах яких діє спеціальний режим їх використання</u> пам'ятка культурної спадщини (далі - пам'ятка) - об'єкт культурної спадщини, який занесено до Державного реєстру <u>нерухомих пам'яток</u> України, або об'єкт культурної спадщини, який взято на державний облік відповідно до законодавства, що діяло до набрання чинності цим Законом, до вирішення питання про включення (невключення) об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру <u>нерухомих пам'яток</u> України; ...	параметри та характеристики ландшафтного середовища; зони охорони пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території (далі - зони охорони) - встановлювані охоронна зона, зона регулювання забудови, зона охоронюваного ландшафту, зона охорони археологічного культурного шару, в межах яких діє спеціальний режим їх використання; пам'ятка культурної спадщини (далі - пам'ятка) - об'єкт культурної спадщини, який занесено до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, або об'єкт культурної спадщини, який взято на державний облік відповідно до законодавства, що діяло до набрання чинності цим Законом, до вирішення питання про включення (невключення) об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України; облікова документація (далі - облікова документація) – документація, що формується в порядку обліку об'єктів культурної спадщини та містить дані щодо просторової характеристики об'єкта, цінності об'єкта культурної спадщини, характерних властивостей, що становлять його історико-культурну цінність, етапів розвитку, функціональних характеристик,	

<u>морський меморіал - об'єкт підводної культурної спадщини, місце масової загибелі людей, якому надається спеціальний статус, що передбачає його виключну недоторканність, крім потреб наукових досліджень або інвентаризації;</u>	стану збереження, а також дані проведених досліджень; виключити	
Стаття 2. Класифікація об'єктів культурної спадщини . 2. За видами об'єкти культурної спадщини поділяються на: об'єкти науки і техніки - унікальні промислові, виробничі, науково-виробничі, інженерні, інженерно-транспортні, видобувні об'єкти, що визначають рівень розвитку науки і техніки певної епохи, певних наукових напрямів або промислових галузей. відсутня норма	Стаття 2. Класифікація об'єктів культурної спадщини . 2. За видами об'єкти культурної спадщини поділяються на: об'єкти науки і техніки - унікальні промислові, виробничі, науково-виробничі, інженерні, інженерно-транспортні, видобувні об'єкти, що визначають рівень розвитку науки і техніки певної епохи, певних наукових напрямів або промислових галузей. об'єкти підводної спадщини – рештки матеріальної культури, в тому числі: об'єкти, споруди, будинки, артефакти й людські останки, літальні апарати, інші транспортні засоби чи будь-які їхні частини, їхній вантаж або інший вміст, разом із їхнім археологічним і природним оточенням; та предмети доісторичного характеру, які мають культурний, історичний або археологічний характер і	доповнення сучасної класифікації окремим видом об'єкта культурної спадщини на виконання Конвенції про охорону підводної культурної спадщини, ратифікованої Законом N 164-V (164-16) від 20.09.2006

	частково або цілком, періодично або постійно знаходяться під водою протягом не менше 100 років.	
Стаття 3. Державне управління у сфері охорони культурної спадщини 1. Державне управління у сфері охорони культурної спадщини покладається на Кабінет Міністрів України, спеціально уповноважені органи охорони культурної спадщини. До спеціально уповноважених органів охорони культурної спадщини (далі - органи охорони культурної спадщини) належать: <u>центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини;</u> орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим; обласні, <u>районні</u>, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації; <u>виконавчий орган сільської, селищної, міської ради.</u> 2. На території зони відчуження і зони безумовного (обов'язкового) відселення,	Стаття 3. Державне управління у сфері охорони культурної спадщини 1. Державне управління у сфері охорони культурної спадщини покладається на Кабінет Міністрів України, спеціально уповноважені органи охорони культурної спадщини. До спеціально уповноважених органів охорони культурної спадщини (далі - органи охорони культурної спадщини) належать: центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування, реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини та із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини; орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим; обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації; виконавчий орган сільської, селищної, міської ради або, у разі утворення, спеціально утворений виконавчий орган міської ради, ради об'єднаної територіальної громади з питань охорони культурної спадщини. 2. На території зони відчуження і зони безумовного (обов'язкового) відселення, що	введення до системи органів охорони культурної спадщини окремого центрального органу, із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини та спеціально утвореного виконавчого органу міської ради, ради об'єднаної територіальної громади з питань охорони культурної спадщини та порядок делегування повноважень такому органу

що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, та в умовах виникнення інших надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру управління охороною культурної спадщини здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління зоною відчуження та зоною безумовного (обов'язкового) відселення відповідно до Закону України "Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи" і цього Закону.

3. Відповідний виконавчий орган сільської, селищної, міської ради населеного пункту, занесеного до Списку історичних населених місць України, утворюється місцевою радою за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, та в умовах виникнення інших надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру управління охороною культурної спадщини здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління зоною відчуження та зоною безумовного (обов'язкового) відселення відповідно до Закону України "Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи" і цього Закону.

3. У разі збройного конфлікту чи тимчасової окупації, проведення антитерористичної операції, управління охороною культурної спадщини у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

4. Міські ради та ради об'єднаних територіальних громад можуть утворювати спеціальний виконавчий орган міської ради, ради об'єднаної територіальної громади з питань охорони культурної спадщини (далі - спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини).

Спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини утворюється відповідно до Закону України

4. Орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласні, районні,	«Про місцеве самоврядування в Україні» за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. Вимоги до такого спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини та порядок його утворення визначаються Порядком утворення спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини, який затверджується Кабінетом Міністрів України. Керівник спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини призначається на посаду і звільняють з посади за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. Подання центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини про звільнення керівника спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини за порушення законодавства про охорону культурної спадщини є підставою для його звільнення. Про готовність спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини виконувати повноваження, визначені цим Законом, центральним органом виконавчої влади,	

Київська та Севастопольська міські державні адміністрації підзвітні і підконтрольні відповідним органам виконавчої влади та центральним органам виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини в межах, передбачених законом.

5. Виконавчий орган сільської, селищної, міської ради з питань, передбачених підпунктом 5 пункту "б" частини першої статті 31 і підпунктом 10 пункту "б" статті 32 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні", підконтрольний відповідним органам виконавчої влади.

6. Рішення (розпорядження, дозволи, приписи, постанови) органів охорони культурної спадщини, прийняті в межах їхньої компетенції, є обов'язковими для виконання юридичними і фізичними особами.

7. Рішення (розпорядження, дозволи, приписи, постанови) центрального органу виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини, прийняті в межах його компетенції, є обов'язковими для виконання органами охорони культурної спадщини.

що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини приймається окреме рішення.

Посадові особи спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини, у разі їх утворення, несуть персональну відповідальність за виконання покладених на органи охорони культурної спадщини завдань і за здійснення ними своїх повноважень.

Спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини є підконтрольними і підзвітними з питань здійснення повноважень, передбачених цим Законом, обласній державній адміністрації та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

У разі утворення міськими радами та радами об'єднаних територіальних громад спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини в порядку, визначеному цим Законом, такий орган забезпечує виконання повноважень у сфері охорони культурної спадщини, передбачених частинами другою та третьою статті 6 цього Закону. Юрисдикція органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій в частині повноважень, що делегуються спеціальному виконавчому

	органу з питань охорони культурної спадщини, не поширюється на територію юрисдикції спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини.. 5. Орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації підзвітні і підконтрольні відповідним органам виконавчої влади та центральним органам виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини в межах, передбачених законом. 6. Рішення органів охорони культурної спадщини, прийняті в межах їхньої компетенції, є обов'язковими для виконання юридичними і фізичними особами. 7. Рішення центральних органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини, прийняті в межах їх компетенції, є обов'язковими для виконання органами охорони культурної спадщини.	
Стаття 4. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері охорони культурної спадщини До повноважень Кабінету Міністрів України у сфері охорони культурної спадщини належить:	Стаття 4. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері охорони культурної спадщини До повноважень Кабінету Міністрів України у сфері охорони культурної спадщини належить:	Виключення із повноваження КМУ невластивих йому повноважень

забезпечення проведення державної політики; ~~занесення об'єктів культурної спадщини національного значення до Державного реєстру нерухомих пам'яток України та внесення змін до нього щодо пам'яток національного значення;~~ <i>{Абзац четвертий статті 4 виключено на підставі Закону № 2457-VIII від 19.06.2018}</i> ~~надання дозволу на переміщення (перенесення) пам'ятки національного значення;~~ затвердження Списку історичних населених місць України та змін, внесених до нього; оголошення комплексів (ансамблів) пам'яток історико-культурними заповідниками державного значення та територій історико-культурними заповідними територіями; затвердження нормативів і методик грошової оцінки пам'ятки; затвердження порядку створення наглядних рад об'єктів всесвітньої спадщини, формування їх складу та затвердження типового положення про наглядову раду об'єкта всесвітньої спадщини.	забезпечення проведення державної політики; виключено; виключено; затвердження Списку історичних населених місць України та змін, внесених до нього; оголошення комплексів (ансамблів) пам'яток історико-культурними заповідниками державного значення та територій історико-культурними заповідними територіями; затвердження нормативів і методик грошової оцінки пам'ятки; затвердження порядку створення наглядних рад об'єктів всесвітньої спадщини, формування їх складу та затвердження типового положення про наглядову раду об'єкта всесвітньої спадщини.	
Стаття 5. Повноваження центральних	Стаття 5. Повноваження центральних	

органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини	органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини	
<u>До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, належить:</u> <u>1) формування державної політики з питань охорони культурної спадщини;</u> <u>2) розроблення, затвердження та погодження нормативно-правових актів, розроблення та погодження державних програм охорони культурної спадщини;</u> <u>2¹) затвердження порядку інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО про намір здійснення містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні;</u> <u>3) оголошення топографічно визначених територій чи водних об'єктів, в яких містяться об'єкти культурної спадщини або можлива їх наявність, охоронюваними археологічними територіями;</u> <u>4) затвердження державних норм та правил з питань охорони культурної спадщини, а щодо пам'яток архітектури та містобудування - спільно з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує</u>	1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, належить: 1) формування державної політики з питань охорони культурної спадщини; 2) розроблення, погодження та затвердження нормативно-правових актів у сфері охорони культурної спадщини та пов'язаних сферах, розроблення та погодження державних програм охорони культурної спадщини; 3) затвердження порядку інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО про намір здійснення містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні; 4) оголошення топографічно визначених територій чи водних об'єктів, в яких містяться об'єкти культурної спадщини або можлива їх наявність, охоронюваними археологічними територіями; 5) розроблення державних норм з питань охорони культурної спадщини; погодження та затвердження державних	Уточнення та упорядкування повноважень, органів охорони культурної спадщини, усунення дублювань повноважень, що підвищить спроможність та прозорість органів охорони культурної спадщини, виокремить віднесення функцій державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини до окремого центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини

<u>формування державної політики у сфері будівництва, архітектури, містобудування;</u> <u>5) встановлення режиму використання пам'яток національного значення, їхніх територій, зон охорони, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів населених місць;</u> <u>5¹) затвердження режиму використання об'єктів всесвітньої спадщини, їх територій, буферних зон;</u> <u>5²) затвердження планів управління об'єктами всесвітньої спадщини та здійснення моніторингу їх виконання;</u> <u>5³) визначення рекомендацій щодо формування плану управління об'єктами всесвітньої спадщини;</u> <u>6) здійснення науково-методичного керівництва у питаннях охорони культурної спадщини, затвердження методик та правил дослідження об'єктів культурної спадщини;</u> <u>7) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного значення;</u> <u>7¹) утворення чи визначення органів управління об'єктами всесвітньої спадщини;</u> <u>8) затвердження правил встановлення та утримання охоронних дощок,</u>	галузових норм в пов'язаних сферах; 6) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання об'єкта всесвітньої спадщини, затвердження науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання території об'єкта всесвітньої спадщини; 7) визначення рекомендацій щодо формування плану управління об'єктами всесвітньої спадщини 8) здійснення науково-методичного керівництва у питаннях охорони культурної спадщини, затвердження методичних рекомендації у сфері охорони культурної спадщини, методик та правил дослідження об'єктів культурної спадщини 9) утворення чи визначення органів управління об'єктами всесвітньої спадщини 10) затвердження правил встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій, затвердження їхніх зразків; 11) здійснення інших повноважень, передбачених законом.	

<u>охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій, затвердження їхніх зразків;</u> <u>9) здійснення інших повноважень, передбачених законом та покладених на нього актами Президента України.</u>		
<u>До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, належить:</u> <u>1) контроль за виконанням цього Закону, інших нормативно-правових актів про охорону культурної спадщини;</u> <u>2) реалізація державної політики з питань охорони культурної спадщини;</u> <u>3) ведення Державного реєстру нерухомих пам'яток України, здійснення координації та контролю за паспортизацією нерухомих об'єктів культурної спадщини;</u> <u>4) координація робіт з виявлення, дослідження та документування об'єктів культурної спадщини;</u> <u>5) подання Кабінету Міністрів України пропозицій про занесення об'єктів культурної спадщини національного значення до Державного реєстру нерухомих пам'яток України та про</u>	2. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, належить: 1) здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом; 2) реалізація державної політики з питань охорони культурної спадщини; 3) координація робіт з виявлення, дослідження та документування об'єктів культурної спадщини; 4) занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомих культурної спадщини України та внесення змін до нього, надання пам'ятці статусу втраченої пам'ятки; 5) надання визначених цим Законом адміністративних послуг, в тому числі дозвільних документів у сфері охорони культурної спадщини; 6) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у Державному реєстрі нерухомих культурної спадщини;	

<u>внесення змін до нього щодо пам'яток національного значення;</u> <u>6) занесення об'єктів культурної спадщини місцевого значення до Державного реєстру нерухомих пам'яток України та внесення змін до нього щодо пам'яток місцевого значення;</u> <u>7) подання Кабінету Міністрів України пропозиції про переміщення (перенесення) пам'ятки національного значення;</u> <u>8) надання дозволу на переміщення (перенесення) пам'яток місцевого значення;</u> <u>9) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у Державному реєстрі нерухомих пам'яток України;</u> <u>10) подання Кабінету Міністрів України пропозицій про затвердження Списку історичних населених місць України та про внесення змін до нього;</u> <u>11) забезпечення публікації Державного реєстру нерухомих пам'яток України та внесення до нього змін;</u> <u>12) визначення меж територій пам'яток національного значення та затвердження їх зон охорони, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів населених місць;</u>	7) подання Кабінету Міністрів України пропозицій про затвердження Списку історичних населених місць України та про внесення змін до нього; 8) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання пам'ятки національного значення, меж і режимів використання її території та зон охорони, історико-культурного заповідника державного значення, історико-культурної заповідної території, їх зон охорони, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів населених місць; 9) затвердження науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання буферних зон об'єкта всесвітньої спадщини; 10) затвердження планів управління об'єктами всесвітньої спадщини; 11) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного значення; 12) забезпечення підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини; 13) призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом; 14) погодження охоронних договорів на пам'ятки національного значення;	

<u>12^а) затвердження меж територій об'єктів всесвітньої спадщини та їх буферних зон;</u> <u>13) здійснення нагляду за виконанням робіт з дослідження, консервації, реабілітації, реставрації, ремонту, пристосування та музеєфікації пам'яток, об'єктів всесвітньої спадщини та інших робіт на них;</u> <u>14) погодження програм та проєктів містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на пам'ятках національного значення, їх територіях, в історико-культурних заповідниках, на історико-культурних заповідних територіях, у зонах охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, а також програм і проєктів, реалізація яких може позначитися на об'єктах культурної спадщини;</u> <u>15) призначення відповідних охоронних заходів щодо пам'яток національного значення, об'єктів всесвітньої спадщини, їх територій у разі виникнення загрози руйнування або пошкодження зазначених об'єктів внаслідок дії природних факторів або проведення будь-яких робіт;</u> <u>16) заборона будь-якої діяльності юридичних або фізичних осіб, що створює</u>	15) формування і розміщення державного замовлення, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування пам'яток та інші заходи щодо охорони культурної спадщини; 16) здійснення інших повноважень, передбачених законом.	

загрозу об'єкту культурної спадщини, видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини або порушує законодавство у сфері охорони культурної спадщини;

17) надання дозволів на проведення робіт на пам'ятках національного значення, об'єктах всесвітньої спадщини, їх територіях, в зонах охорони, буферних зонах, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць;

18) видання розпоряджень та приписів щодо охорони пам'яток національного значення, об'єктів всесвітньої спадщини, припинення робіт на них, їх територіях, в зонах охорони, буферних зонах, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, якщо ці роботи проводяться за відсутності затверджених або погоджених з відповідними органами охорони культурної спадщини програм та проектів, передбачених цим Законом, без дозволів або з відхиленням від них;

19) надання дозволів на відновлення земляних робіт;

20) погодження відчуження або передачі пам'яток національного значення їхніми власниками чи уповноваженими ними органами іншим особам у володіння, користування або управління;

<u>21) погодження охоронних договорів на пам'ятки національного значення;</u> <u>22) погодження документації із землеустрою у випадках та порядку, визначених Земельним кодексом України та Законом України "Про землеустрій", щодо відповідності зазначеної документації законодавству у сфері охорони культурної спадщини;</u> <u>23) застосування фінансових санкцій за порушення цього Закону;</u> <u>24) формування і розміщення державного замовлення, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування пам'яток та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;</u> <u>25) здійснення інших повноважень, передбачених законом та покладених на нього актами Президента України.</u>		
Відсутня норма	3. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, належить: 1) організація і здійснення державного контролю за дотриманням органами державної влади, органами місцевого самоврядування, фізичними і юридичними	

	особами вимог законодавства про охорону культурної спадщини; 2) організація і здійснення державного нагляду за виконанням органами охорони культурної спадщини своїх повноважень; 3) скасування рішення органів охорони культурної спадщини у порядку, передбаченому цим Законом; 4) розгляд скарг на видані органами охорони культурної спадщини розпорядження і приписи; 5) розгляд скарг на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини; 6) висування вимог до осіб, що порушують положення законодавства про охорону культурної спадщини щодо усунення виявлених порушень; 7) висування вимог припинення дій, які перешкоджають здійсненню заходів державного нагляду (контролю); 8) заборона будь-якої діяльності юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу об'єкту культурної спадщини, видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини, традиційному характеру середовища, порушує встановлені режими використання або порушує законодавство у сфері охорони культурної спадщини; 9) розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб	

	або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб; 10) пред'явлення претензій про відновлення пам'ятки та їхньої території; 11) одержання безоплатно в установленому порядку необхідних для виконання покладених на нього завдань інформації, документів і матеріалів від органів охорони культурної спадщини, державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій усіх форм власності та їх посадових осіб, фізичних осіб; 12) надання органам охорони культурної спадщини обов'язкових до виконання приписів щодо усунення виявлених порушень вимог законодавства з питань, що належать до його компетенції та здійснення контролю за їх виконанням; 13) внесення в установленому порядку до органів державної влади та органів місцевого самоврядування вимог щодо приведення у відповідність прийнятих ними рішень із законодавством у сфері охорони культурної спадщини; 14) надання державним органам приписів щодо зупинення дії чи анулювання в установленому законодавством порядку дозволів, погоджень, які призвели або можуть призвести до порушень у сфері охорони культурної спадщини;	

	15) вжиття в установленому порядку заходів досудового врегулювання спорів, виступати позивачем та відповідачем у судах; 16) вимагати від громадян усних та письмових пояснень у зв'язку з порушенням ними вимог законодавства про охорону культурної спадщини; 17) здійснення інших повноважень, передбачених законом.	
4. Центральні органи виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини щорічно звітують перед Кабінетом Міністрів України та громадськістю про стан збереження об'єктів культурної спадщини, а також подають Кабінету Міністрів України та Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО щорічний звіт про стан збереження об'єктів всесвітньої спадщини, виконання <u>Конвенції</u> та рішень Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.	4. Центральні органи виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини щорічно звітують перед Кабінетом Міністрів України та громадськістю про стан збереження об'єктів культурної спадщини, а також подають Кабінету Міністрів України та Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО щорічний звіт про стан збереження об'єктів всесвітньої спадщини, виконання <u>Конвенції</u> та рішень Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.	
Стаття 6. Повноваження інших органів охорони культурної спадщини <u>1. До повноважень органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів охорони культурної спадщини обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції належить:</u> <u>1) здійснення контролю за виконанням цього Закону, інших нормативно-правових актів про охорону культурної спадщини;</u>	Стаття 6. Повноваження інших органів охорони культурної спадщини 1. До повноважень органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції належить: 1) здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;	Уточнення та упорядкування повноважень, органів охорони культурної спадщини, усунення дублювань повноважень, що підвищить спроможність та прозорість органів охорони культурної спадщини, в умовах децентралізації наділення повноваженнями спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини у разі його утворення

<u>2) подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомих пам'яток України та про внесення змін до нього;</u> <u>3) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у витягах з Державного реєстру нерухомих пам'яток України, а також надання інформації щодо програм та проектів будь-яких змін у зонах охорони пам'яток та в історичних ареалах населених місць;</u> <u>4) визначення меж територій пам'яток місцевого значення та затвердження їхніх зон охорони;</u> <u>5) встановлення режиму використання пам'яток місцевого значення, їхніх територій, зон охорони;</u> <u>6) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини від загрози знищення, руйнування або пошкодження;</u> <u>7) забезпечення виготовлення, складання і передачі центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини наукової документації з описами та фіксацією об'єктів культурної спадщини, а в разі отримання дозволу на їх переміщення</u>	2) розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб у випадках, визначених цим Законом; 3) подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та про внесення змін до нього; 4) надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини; 5) затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки місцевого значення та її зон охорони; 6) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання пам'яток місцевого значення; 7) затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання історико-культурного заповідника місцевого значення, його зони охорони; 8) забезпечення розробки науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання	

<u>(перенесення) - демонтаж із них елементів, які становлять культурну цінність, з метою збереження;</u> <u>8) організація розроблення та погодження відповідних програм охорони культурної спадщини;</u> <u>9) погодження відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт, реалізація яких може позначитися на стані пам'яток місцевого значення, їх територій і зон охорони;</u> <u>10) погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок відповідно до вимог Земельного кодексу України;</u> <u>11) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;</u> <u>12) призначення відповідних охоронних заходів щодо пам'яток місцевого значення та їхніх територій у разі виникнення загрози їх руйнування або пошкодження внаслідок дії природних факторів або проведення будь-яких робіт;</u>	зони охорони історико-культурного заповідника, віднесеного до сфери управління такого органу; 9) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища від загрози знищення, руйнування або пошкодження; 10) забезпечення виготовлення, складання і передачі центральному органowi виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини наукової документації з описами та фіксацією об'єктів культурної спадщини, а в разі отримання дозволу на їх переміщення (перенесення) - демонтаж із них елементів, які становлять культурну цінність, з метою збереження; 11) організація розроблення та погодження відповідних програм охорони культурної спадщини; 12) надання визначених цим Законом адміністративних послуг, в тому числі документів дозвільного характеру у сфері охорони культурної спадщини; 13) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;	

<u>13) надання дозволів на проведення робіт на пам'ятках місцевого значення (крім пам'яток археології), їхніх територіях та в зонах охорони, на щойно виявлених об'єктах культурної спадщини, реєстрація дозволів на проведення археологічних розвідок, розкопок;</u> <u>14) видання розпоряджень та приписів щодо охорони пам'яток місцевого значення, припинення робіт на пам'ятках, їхніх територіях та в зонах охорони, якщо ці роботи проводяться за відсутності затверджених або погоджених з відповідним органом охорони культурної спадщини програм та проектів, передбачених цим Законом дозволів або з відхиленням від них;</u> <u>15) надання відповідних дозволів на відновлення земляних робіт;</u> <u>16) погодження відчуження або передачі пам'яток місцевого значення їхніми власниками чи уповноваженими ними органами іншим особам у володіння, користування або управління;</u> <u>17) укладення охоронних договорів на пам'ятки;</u> <u>18) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного чи місцевого значення;</u>	14) призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом; 15) укладення охоронних договорів на пам'ятки, щойно виявлені об'єкти культурної спадщини; 16) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного чи місцевого значення; 17) подання пропозиції центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення населеного місця до Списку історичних населених місць України; 18) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дошок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій; 19) інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території; 20) здійснення інших повноважень, передбачених законом. 2. До повноважень виконавчого органу сільської, селищної, міської ради відповідно	

<u>19) подання пропозиції центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення відповідної території до Списку історичних населених місць України;</u> <u>20) застосування фінансових санкцій за порушення цього Закону;</u> <u>21) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій;</u> <u>22) інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території.</u> <u>23) здійснення інших повноважень відповідно до закону.</u> <u>2. До повноважень районних державних адміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради відповідно до їх компетенції у сфері охорони культурної спадщини належить:</u> <u>1) забезпечення виконання цього Закону, інших нормативно-правових актів</u>	до їх компетенції у сфері охорони культурної спадщини належить: 1) забезпечення виконання цього Закону, інших нормативно-правових актів про охорону культурної спадщини на відповідній території; 2) здійснення постійного та періодичного моніторингу у випадках, визначених цим Законом; 3) подання пропозицій органу охорони культурної спадщини вищого рівня про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, внесення змін до нього та про занесення населеного місця до Списку історичних населених місць України; 4) забезпечення дотримання режиму використання пам'яток, їх територій, зон охорони, історичних ареалів; 5) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища від загрози знищення, руйнування або пошкодження; 6) організація відповідних охоронних заходів щодо пам'яток та їх територій у разі виникнення загрози їх пошкодження або руйнування внаслідок дії природних факторів чи проведення будь-яких робіт; 7) забезпечення розробки науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки; зони охорони, історичних ареалів, зони охорони історико-культурного заповідника,	

<u>про охорону культурної спадщини на відповідній території;</u> <u>2) подання пропозицій органу охорони культурної спадщини вищого рівня про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомих пам'яток України, внесення змін до нього та про занесення відповідної території до Списку історичних населених місць України;</u> <u>3) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у витягах з Державного реєстру нерухомих пам'яток України, а також надання інформації щодо програм та проектів будь-яких змін у зонах охорони пам'яток та в історичних ареалах населених місць;</u> <u>4) забезпечення дотримання режиму використання пам'яток місцевого значення, їх територій, зон охорони;</u> <u>5) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини від загрози знищення, руйнування або пошкодження;</u> <u>6) організація розроблення відповідних програм охорони культурної спадщини;</u> <u>7) надання висновків щодо відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних,</u>	віднесеного до сфери управління такого органу; 8) організація розроблення відповідних програм охорони культурної спадщини; 9) надання висновків щодо відповідності містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних та інших робіт на пам'ятках, їх територіях, територіях історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, зон охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць визначеним або встановленим режимам використання; 10) надання висновків щодо дотримання власниками пам'яток (їх частин) чи уповноваженими(ною) ними органами(особою) встановлених або визначених режимів використання, дотримання умов охоронного договору, вимог цього Закону; 11) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їх територій; 12) популяризація справи охорони культурної спадщини на відповідній території; 13) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на	

шляхових, земляних робіт на пам'ятках місцевого значення, історико-культурних заповідних територіях та в зонах їх охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, а також програм та проектів, реалізація яких може позначитися на стані об'єктів культурної спадщини;

8) організація відповідних охоронних заходів щодо пам'яток місцевого значення та їх територій у разі виникнення загрози їх пошкодження або руйнування внаслідок дії природних факторів чи проведення будь-яких робіт;

9) видання розпоряджень та приписів щодо охорони пам'яток місцевого значення, припинення робіт на цих пам'ятках, їх територіях та в зонах охорони, якщо ці роботи проводяться за відсутності затверджених або погоджених з відповідним органом охорони культурної спадщини програм та проектів, передбачених цим Законом дозволів або з відхиленням від них;

10) надання висновків щодо відчуження або передачі пам'яток місцевого значення їх власниками чи уповноваженими ними органами іншим особам у володіння, користування або управління;

виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;

14) підготовка пропозицій до програм соціально-економічного розвитку відповідної території і проектів місцевого бюджету та подання їх на розгляд відповідному органу виконавчої влади;

15) інформування органів охорони культурної спадщини вищого рівня про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території;

16) участь в організації підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини;

17) організація досліджень об'єктів культурної спадщини, які потребують рятівних робіт;

18) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

3. До повноважень спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини крім повноважень, визначених частиною 2 цієї статті належить:

1) здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;

<u>11) укладення охоронних договорів на пам'ятки в межах повноважень, делегованих органом охорони культурної спадщини вищого рівня відповідно до закону;</u> <u>12) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їх територій;</u> <u>13) підготовка пропозицій та проектів розпоряджень щодо проведення робіт з консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту та пристосування об'єктів культурної спадщини, відповідного використання пам'яток та подання їх на розгляд відповідному органу виконавчої влади;</u> <u>14) популяризація справи охорони культурної спадщини на відповідній території, організація науково-методичної, експозиційно-виставкової та видавничої діяльності у цій сфері;</u> <u>15) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;</u>	2) надання визначених цим Законом адміністративних послуг, в тому числі документів дозвільного характеру у сфері охорони культурної спадщини; 3) укладення охоронних договорів на пам'ятки, щойно виявлені об'єкти культурної спадщини; 4) призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом; 5) розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб у випадках, визначених цим Законом; 6) подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та про внесення змін до нього; 7) надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини; 4. Органи охорони культурної спадщини щорічно звітують перед центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини та громадськістю про стан збереження	

<u>16) підготовка пропозицій до програм соціально-економічного розвитку відповідної території і проектів місцевого бюджету та подання їх на розгляд відповідному органу виконавчої влади;</u> <u>17) погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок відповідно до вимог Земельного кодексу України;</u> <u>18) інформування органів охорони культурної спадщини вищого рівня про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території;</u> <u>19) участь в організації підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини;</u> <u>20) організація досліджень об'єктів культурної спадщини, які потребують рятівних робіт;</u> <u>21) застосування фінансових санкцій за порушення цього Закону;</u> <u>22) здійснення інших повноважень відповідно до закону.</u> <u>3. Органи виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласні, районні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації, відповідний виконавчий орган сільської, селищної,</u>	<u>об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища.</u> 5. Голови обласних, Київської та Севастопольської міських, державних адміністрацій та сільські, селищні, міські голови призначають на посаду і звільняють з посади керівників відповідних структурних підрозділів у сфері охорони культурної спадщини за погодженням з органом охорони культурної спадщини вищого рівня відповідно до закону. Подання центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини про звільнення керівника структурного підрозділу у сфері охорони культурної спадщини органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських, державних адміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради за порушення законодавства про охорону культурної спадщини є підставою для його звільнення.	

<u>міської ради щорічно звітують перед центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини та громадськістю про стан збереження об'єктів культурної спадщини.</u> <u>4. Голови обласних, Київської та Севастопольської міських, районних державних адміністрацій та сільські, селищні, міські голови призначають на посаду і звільняють з посади керівників відповідних органів охорони культурної спадщини за погодженням з органом охорони культурної спадщини вищого рівня відповідно до закону.</u>		
<u>Стаття 6-1. Порядок надання дозволів, погоджень і висновків органами охорони культурної спадщини</u>	Виключити	У зв'язку із викоремленням норм, що регулюють порядок надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини в окремий Розділ VI-11 «ОСОБЛИВОСТІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ У СФЕРІ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ»
<u>Дозволи, погодження і висновки, передбачені цим Законом, надаються органами охорони культурної спадщини безоплатно.</u> <u>Рішення про надання або про відмову в наданні дозволу, погодження чи висновку приймається органом охорони культурної спадщини протягом одного місяця з дня подання фізичною чи юридичною особою відповідних</u>		

<u>документів у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.</u> <u>Набуття суб'єктом господарювання права на провадження будь-яких дій щодо здійснення господарської діяльності на об'єктах культурної спадщини за декларативним принципом забороняється.</u>		
Стаття 8. Залучення фахівців та населення до охорони культурної спадщини 1. Органи охорони культурної спадщини можуть залучати до роботи за їхньою згодою досвідчених фахівців у сфері охорони культурної спадщини, а також громадян на правах громадських інспекторів для спостереження за станом зберігання та використання пам'яток, їхніх територій і зон охорони, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів населених місць. 2. Органи охорони культурної спадщини можуть винагороджувати залучуваних фахівців та громадян на правах громадських інспекторів, а також відшкодовувати їм витрати, пов'язані з виконанням доручень щодо охорони культурної спадщини, за рахунок коштів, призначених для фінансування охорони культурної спадщини в порядку, що встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.	Стаття 8. Громадський контроль у сфері охорони культурної спадщини 1. Громадський контроль у сфері охорони культурної спадщини здійснюють громадські інспектори з охорони культурної спадщини з метою спостереження за станом зберігання та використання пам'яток, їхніх територій, охоронюваних археологічних територій, збереження традиційного характеру середовища зон охорони, історичних ареалів населених місць згідно з Положенням про громадський контроль, яке затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини. Громадські інспектори з охорони культурної спадщини: а) беруть участь у проведенні спільно з посадовими особами відповідних органів охорони культурної спадщини моніторингу; б) складають акти візуального обстеження об'єкта контролю; в) повідомляють про факти порушень законодавства про охорону культурної	Унормування порядку залучення громадськості до системи охорони культурної спадщини

	спадщини органам охорони культурної спадщини відповідно до Положення про громадський контроль.	
~~Стаття 13. Державний реєстр нерухомих пам'яток України~~ ~~1. Об'єкти культурної спадщини незалежно від форм власності відповідно до їхньої археологічної, естетичної, етнологічної, історичної, мистецької, наукової чи художньої цінності підлягають реєстрації шляхом занесення до Державного реєстру нерухомих пам'яток України (далі – Реєстр) за категоріями національного та місцевого значення пам'ятки. Порядок визначення категорій пам'яток встановлюється Кабінетом Міністрів України.~~ ~~2. Перелік об'єктів підводної культурної спадщини зі статусом морського меморіалу визначається Кабінетом Міністрів України.~~ ~~3. Не підлягають державній реєстрації об'єкти, що є сучасними копіями існуючих пам'яток або спорудами (витворами), створеними за старовинними проектами чи науковими реконструкціями, в тому числі масові тиражовані копії.~~ ~~4. Державний реєстр нерухомих пам'яток України включає геопросторові дані, метадані та сервіси, оприлюднення, інша діяльність з якими та доступ до яких здійснюються у мережі Інтернет згідно~~	Виключити	У зв'язку із унормуванням Державної системи нерухокої культурної спадщини, як єдиної інформаційно-телекомунікаційної системи статтями 14-1, 14-2, 14-3, 14-4

із <u>Законом України "Про національну інфраструктуру геопросторових даних"</u> .		
<u>Стаття 14. Занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру та внесення змін до нього</u> <u>1. Занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру та внесення змін до нього (вилучення з Реєстру, зміна категорії пам'ятки) провадяться відповідно до категорії пам'ятки:</u> <u>а) пам'ятки національного значення - постановою Кабінету Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини протягом одного року з дня одержання подання;</u> <u>б) пам'ятки місцевого значення - рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини за поданням відповідних органів охорони культурної спадщини або за поданням Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, інших громадських організацій, до статутних завдань яких належать питання охорони культурної спадщини, протягом одного місяця з дня одержання подання.</u> <u>2. Об'єкт культурної спадщини до вирішення питання про його реєстрацію як</u>	Стаття 14. Занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України 1. Об'єкти культурної спадщини незалежно від форм власності відповідно до їхньої археологічної, естетичної, етнологічної, історичної, мистецької, наукової чи художньої цінності підлягають реєстрації шляхом занесення до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України за категоріями національного та місцевого значення пам'ятки. Порядок визначення категорій пам'яток встановлюється Кабінетом Міністрів України. 2. Не підлягають державній реєстрації об'єкти, що є сучасними копіями існуючих пам'яток або спорудами (витворами), створеними за старовинними проектами чи науковими реконструкціями, в тому числі масові тиражовані копії. 3. Рішення про занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, зміни назви пам'ятки, виду, типу, місця розташування, категорії пам'ятки приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини за поданням органів охорони культурної	Уточнення норм закону та спрощення порядку занесення об'єктів культурної спадщини до Реєстру та скорочення строку прийняття відповідних рішень

пам'ятки вноситься до Переліку об'єктів культурної спадщини і набуває правового статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, про що відповідний орган охорони культурної спадщини в письмовій формі повідомляє власника цього об'єкта або уповноважений ним орган (особу).

Переліки об'єктів культурної спадщини затверджуються рішеннями відповідних органів охорони культурної спадщини.

Порядок обліку об'єктів культурної спадщини визначає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

3. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини видає власнику пам'ятки або уповноваженому ним органу свідоцтво про реєстрацію об'єкта культурної спадщини як пам'ятки.

4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини надає органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органам охорони культурної спадщини обласних, Київської та Севастопольської міських, районних державних адміністрацій, відповідним виконавчим органам сільської, селищної,

спадщини або громадських організацій, до статутних завдань яких належать питання охорони культурної спадщини, протягом одного місяця з дня одержання подання.

4. Об'єкт культурної спадщини до вирішення питання про його реєстрацію як пам'ятки вноситься до Переліку об'єктів культурної спадщини і набуває правового статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, про що відповідний орган охорони культурної спадщини в письмовій формі повідомляє власника цього об'єкта або уповноважений ним орган (особу). Щойно виявлений об'єкт культурної спадщини підлягає охороні відповідно до вимог цього Закону.

Переліки об'єктів культурної спадщини затверджуються рішеннями відповідних органів охорони культурної спадщини.

Порядок обліку об'єктів культурної спадщини визначає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

<u>міської ради витяги з Реєстру щодо пам'яток, які розташовані на їхніх територіях.</u>		
Відсутня стаття	Стаття 14-1 Державна система нерухомої культурної спадщини 1. Державна система нерухомої культурної спадщини України (далі - електронна система) - єдина інформаційно-телекомунікаційна система, що забезпечує створення, перегляд, відправлення, прийняття, збирання, внесення, накопичення, обробку, використання, розгляд, зберігання, захист, облік та надання інформації у сфері охорони культурної спадщини, а також електронну взаємодію між фізичними та юридичними особами, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, центрами надання адміністративних послуг, з метою отримання визначених цим Законом адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини. 2. Електронна система складається з: 1) Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України; 2) електронного кабінету користувача електронної системи (далі - електронний кабінет); 3) порталу електронної системи. У електронній системі використовуються класифікатори,	Впровадження Державної системи нерухомої культурної спадщини України, як єдиної інформаційно-телекомунікаційної системи

довідники, словники та бази даних, які ведуться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, а також державні та галузеві класифікатори, довідники, словники та бази даних, які ведуться іншими центральними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування.

3. Держателем електронної системи є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, який вживає організаційних заходів, пов'язаних із забезпеченням функціонування електронної системи.

4. Технічним адміністратором електронної системи (далі - технічний адміністратор) є визначена центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини та віднесена до сфери його управління юридична особа.

Технічний адміністратор здійснює заходи із створення та супроводження програмного забезпечення електронної системи, відповідає за технічне і технологічне забезпечення електронної системи, збереження та захист інформації (даних), що містяться в електронній системі, забезпечує надання та анулювання

доступу до електронної системи, проводить навчання роботі з електронною системою.

Заходи, визначені абзацом другим цієї частини, здійснюються технічним адміністратором відповідно до цього Закону, законів України "Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах", "Про захист персональних даних", "Про авторське право і суміжні права".

5. Електронна система створюється та функціонує за такими принципами:

1) автоматизації процесів створення, прийняття, збирання, накопичення, обробки, обліку та надання інформації (даних) у сфері охорони культурної спадщини;

2) доступності та зручності отримання послуг у сфері охорони культурної спадщини;

3) прозорості надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини;

4) обов'язковості внесення до електронної системи інформації (даних), передбачених цим Законом;

5) відкритості та доступності інформації (даних) електронної системи, у тому числі доступності через визначені

	Кабінетом Міністрів України інші державні інформаційні системи; 6) презумпції достовірності інформації (даних), яка міститься в електронній системі; 7) гарантування державою в особі держателя електронної системи об'єктивності, актуальності, достовірності, повноти та захищеності інформації (даних), яка міститься в електронній системі, від несанкціонованих змін; 8) відповідальності суб'єктів, що здійснюють внесення інформації (даних) до електронної системи, за достовірність та повноту внесених даних; 9) законності одержання, зберігання, обробки та поширення інформації (даних), яка міститься в електронній системі; 10) автоматизованої фіксації в електронній системі всіх дій будь-яких осіб з інформацією (даними), яка міститься в електронній системі; 11) розподільного зберігання даних, що містяться в електронній системі, для забезпечення їх цілісності. 6. Електронна система створюється з використанням програмного забезпечення, яке забезпечує його сумісність і електронну інформаційну взаємодію у режимі реального часу з іншими електронними інформаційними системами та мережами,	

що становлять інформаційний ресурс держави, у тому числі Державним земельним кадастром, Державним реєстром речових прав на нерухоме майно, Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, Єдиним державним реєстром судових рішень. Програмне забезпечення електронної системи повинно забезпечувати можливість електронної інформаційної взаємодії у режимі реального часу з електронними інформаційними системами та мережами, що становлять інформаційні ресурси органів місцевого самоврядування, інших суб'єктів надання вихідних даних, саморегульованих організацій.

Електронна інформаційна взаємодія електронної системи з електронними інформаційними системами та мережами (крім Єдиного державного реєстру судових рішень) здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

Електронна інформаційна взаємодія електронної системи з Єдиним державним реєстром судових рішень здійснюється в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, спільно з

Державною судовою адміністрацією України.

7. Програмне забезпечення електронної системи повинно забезпечувати розподільне зберігання даних про метадані документів та відомостей, що внесені до електронної системи, з метою підтвердження їх походження, цілісності та достовірності.

Дані можуть зберігатися в:

органах охорони культурної спадщини;

центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інформатизації, електронного урядування, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, розвитку інформаційного суспільства;

технічного адміністратора.

Дані можуть зберігатися також в інших державних органах, органах місцевого самоврядування та державних підприємствах, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

8. Програмне забезпечення електронної системи є об'єктом права державної власності. Майнові права на програмне забезпечення належать державі в особі центрального органу виконавчої влади, що

забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

9. До електронної системи не вносяться відомості, що становлять державну таємницю.

10. Відомості, що містяться в електронній системі, є достовірними, а також відкритими і загальнодоступними, крім реєстраційних номерів облікових карток платників податків, паспортних даних, місця проживання фізичної особи, договорів про надання послуг, документів, поданих фізичними та юридичними особами для отримання послуг, визначених цим Законом, та іншої інформації, перелік якої визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Доступ до облікової, науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, охоронних договорів, науково-проектної документації із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування пам'яток іншої проектної документації об'єктів будівництва здійснюється у режимі читання без можливості копіювання із застереженням, що така документація є об'єктом авторського права.

Доступ до відомостей, що містяться в електронній системі, через портал електронної системи та через державні

	інформаційні системи, визначені Кабінетом Міністрів України, здійснюється безоплатно. Доступ до відомостей, що містяться в електронній системі, шляхом взаємодії прикладного програмного інтерфейсу електронної системи та інформаційних/інформаційно-телекомунікаційних систем приватної форми власності здійснюється на платній основі. Розмір такої плати встановлюється Кабінетом Міністрів України. Публічна інформація з електронної системи у формі відкритих даних підлягає оприлюдненню відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації". 11. Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, внесені до неї, такі інформація та документи вважаються достовірними і можуть бути використані у спорі з третьою особою. Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, є недостовірними і були внесені до неї, третя особа може посилатися на них у спорі як на достовірні. Третя особа не може посилатися на них у спорі у разі, якщо вона знала або повинна була знати про те, що такі відомості є недостовірними.	

Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, не внесені до неї, вони не можуть бути використані у спорі з третьою особою, крім випадків, коли третя особа знала або повинна була знати ці відомості.

12. Інформація та документи, отримані за допомогою програмного забезпечення електронної системи в паперовій та електронній формах, мають однакову юридичну силу.

13. У разі виявлення заявником помилки (описки, друкарської, граматичної, арифметичної помилки) у відомостях електронної системи, допущеної суб'єктом, який вносив відомості до електронної системи, заявник письмово в паперовій або електронній формі повідомляє про це такого суб'єкта. Суб'єкт, який вносив відомості до електронної системи, у день отримання повідомлення перевіряє відповідність відомостей електронної системи інформації, що міститься в документах, які стали підставою для внесення цих відомостей, та якщо факт невідповідності підтверджено - виправляє допущену помилку.

У разі виявлення суб'єктом, який вносив відомості до електронної системи, помилки, допущеної у відомостях електронної системи, зазначений суб'єкт у одноденний строк виправляє допущену помилку та повідомляє про це заявника в

паперовій або електронній формі через електронний кабінет (у разі його наявності) чи іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою, користувачами якої є заявник та суб'єкт надання відповідної послуги.

Виправлення помилок, допущених у відомостях електронної системи внаслідок наявності помилок у документах, на підставі яких були внесені такі відомості, здійснюється після виправлення помилок у зазначених документах.

Виправлення помилок у відомостях електронної системи може здійснюватися також на підставі судового рішення.

14. Державні органи, у тому числі Державна судова адміністрація України та суди, органи охорони культурної спадщини, органи, що здійснюють управління у сфері земельних відносин, містобудівної діяльності, архітектурно-будівельного контролю та нагляду, органи місцевого самоврядування та їхні посадові особи, державні реєстратори, нотаріуси, безоплатно отримують відомості з електронної системи з метою здійснення ними повноважень, визначених законом, виключно в електронній формі через електронну систему в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, або шляхом організації електронної інформаційної взаємодії державних

електронних інформаційних ресурсів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів (крім Єдиного державного реєстру судових рішень). Організація електронної інформаційної взаємодії електронної системи з Єдиним державним реєстром судових рішень здійснюється в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини спільно з Державною судовою адміністрацією України.

15. Електронна система містить геопросторові дані, метадані та сервіси, оприлюднення, інша діяльність з якими та доступ до яких здійснюються у мережі Інтернет згідно із **Законом України "Про національну інфраструктуру геопросторових даних"**.

Формування електронної системи здійснюється з використанням таких джерел:

- 1) державні геоінформаційні ресурси;
- 2) цифрові масиви профільних геопросторових даних, які містяться у затвердженій обліковій документації, науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини;

	3) бази даних юридичних і фізичних осіб, порядок використання яких визначається законом. Профільні геопросторові дані не пізніше 30 робочих днів після затвердження вносяться до електронної системи. Дані електронної системи, необхідні для провадження містобудівної діяльності, проведення землепорядних робіт, забезпечення роботи геоінформаційних систем, використовуються для задоволення інформаційних потреб державних органів, органів місцевого самоврядування, фізичних і юридичних осіб.	
Відсутня стаття	Стаття 14-2 Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України 1. Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України (далі – Реєстр) є компонентом електронної системи, який забезпечує створення, збирання, накопичення, обробку, захист, облік та надання інформації про об'єкти культурної спадщини, пам'ятки, історичні населені місця, історико-культурні заповідники та заповідні території, об'єкти всесвітньої спадщини, а також відомості пов'язані з їх пам'яткоохоронним статусом, а саме: 1) відомості про об'єкти культурної спадщини, пам'ятки культурної спадщини, режими їх використання, межі і режими	Впровадження Державної системи нерухомої культурної спадщини України, як єдиної інформаційно-телекомунікаційної системи

	використання територій пам'яток, їх зон охорони; 2) відомості про історико-культурні заповідники, історико-культурні заповідні території, режими їх використання, межі і режими використання їх територій та зон охорони; 3) відомості про охоронювані археологічні території, межі і режими їх використання; 4) відомості про історичні населені місця; межі і режими використання визначених в історичних населених місцях історичних ареалів; 5) відомості про об'єкти всесвітньої спадщини; режими їх використання, межі і режими використання об'єктів всесвітньої спадщини, меж і режимів використання буферних зон; 6) відомості про інформацію та документи, подані до органів охорони культурної спадщини для надання об'єкту статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини; для занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру, внесення змін до відомостей про пам'ятку; 7) відомості про інформацію та документи, подані до органу охорони культурної спадщини для укладення охоронного договору; 8) відомості про інформацію та документи, подані розробником науково-	

	проектної документації у сфері охорони культурної спадщини для затвердження; 9) відомості про державний нагляд (контроль) у сфері охорони культурної спадщини; 10) відомості про інформацію та документи, подані фізичними особами, фізичними особами - підприємцями та юридичними особами в електронній формі для отримання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі документів дозвільного 11) відомості про результати наданих адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі документів дозвільного характеру; В електронній системі може забезпечуватися створення, збирання, накопичення, обробка, захист, облік іншої інформації, визначеної Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи. 2. Заходи із створення, впровадження та супроводження програмного забезпечення Реєстру, технічного і технологічного забезпечення, збереження та захисту даних Реєстру, технічних та технологічних заходів з надання, блокування та анулювання доступу до нього здійснюються технічним адміністратором відповідно до цього Закону, законів України «Про захист інформації в інформаційно-	

телекомунікаційних системах», «Про захист персональних даних» на таких принципах:

підтримки міжнародних сумісних стандартів для вивчення, збереження, зміцнення й безпеки культурної спадщини;

прагнення до подолання перешкод для доступу до інформації, пов'язаної з культурною спадщиною, особливо для освітніх цілей, забезпечуючи захист прав інтелектуальної власності;

визнання того, що створення цифрового змісту, пов'язаного зі культурною спадщиною, не повинно завдавати шкоди збереженню існуючої культурної спадщини.

Внесення відомостей до Реєстру забезпечують уповноважені органом охорони культурної спадщини посадові особи, які відповідають кваліфікаційним вимогам, встановленим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, перебуває у трудових відносинах з органом охорони культурної спадщини та пройшли навчання щодо наповнення та користування Реєстром.

Відповідність відомостей, що вносяться до Реєстру, даним документів, на підставі яких здійснюється їх внесення забезпечує особа, що вносить такі відомості.

3. В електронній системі ідентифікатором об'єкта культурної спадщини є унікальний набір даних

	(послідовність символів), що присвоюється об'єкту автоматично програмними засобами Реєстру та використовується для ідентифікації такого об'єкта. Ідентифікатор об'єкта культурної спадщини присвоюється: - щойно виявленому об'єкту культурної спадщини; - пам'ятці; - історико-культурному заповіднику; - історико-культурній заповідній території; - охоронюваній археологічній території; - об'єкту всесвітньої спадщини; - історичному населеному місцю. Структура ідентифікатора об'єкта культурної спадщини та порядок його визначення встановлюються Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи. Ідентифікатор присвоюється об'єкту культурної спадщини під час внесення запису про об'єкт до Реєстру та є незмінним. Ідентифікатор об'єкта культурної спадщини зазначається у таких документах: 1) витягу з Реєстру; 2) рішенні органів охорони культурної спадщини про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, про зупинення розгляду документів, про відмову, про анулювання; 3) документі дозвільного характеру;	

	4) матеріалах, які складаються за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини (довідки, акти, приписи, рішення, постанови тощо); 5) рішенні органів охорони культурної спадщини про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини; 6) науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини; 7) науково-проектній документації із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування пам'яток; 6) проектній документації на будівництво об'єкта в межах території пам'ятки, зони охорони, історичного ареалу; 9) охоронному договорі, обліковій справі; 10) витягу з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (для об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта культурної спадщини); 13) усіх правочинах щодо відчуження, користування, іпотеки пам'ятки культурної спадщини (для об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта культурної спадщини до вчинення відповідного правочину). 4. З використанням Реєстру створюються такі електронні документи (крім документів, які містять відомості, що	

	становлять державну таємницю) та здійснюються такі дії: 1) рішення органів охорони культурної спадщини про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини; 2) рішення органів охорони культурної спадщини про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, про зупинення розгляду документів, про відмову, про анулювання, повідомлення про результати адміністративної послуги; 3) документ дозвільного характеру; 4) документи, які складаються за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини (довідки, акти, приписи, рішення, постанови тощо); 5) витяги з Реєстру. З використанням електронної системи можуть створюватися інші електронні документи (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю) та здійснюватися інші дії, визначені Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи. Оригіналом документів, визначених цією частиною, є їх примірник в	

електронній формі, виготовлений за допомогою Реєстру.

Створення документів та проведення дій, визначених цією частиною, з використанням Реєстру здійснюються особами, до повноважень яких віднесено прийняття рішень про видачу відповідних документів та вчинення відповідних дій.

Якщо документи та дії потребують погодження з відповідними посадовими особами та/або юридичними особами, таке погодження здійснюється в електронній формі за допомогою електронної системи.

Документи, визначені цією частиною, набирають чинності, а дії вважаються проведеними з моменту їх засвідчення кваліфікованим електронним підписом особи, яка їх створила, якщо інше не визначено цією частиною.

Документи, визначені цією частиною, що потребують затвердження розпорядчим документом, набирають чинності з моменту їх засвідчення кваліфікованим електронним підписом керівника відповідного органу в день видання відповідного розпорядчого документа або колегіального рішення.

Документи, визначені цією частиною, що потребують затвердження колегіальним рішенням, засвідчуються кваліфікованим електронним підписом особи, уповноваженої відповідним органом, у день

видання відповідного розпорядчого документа або колегіального рішення.

Документи/дії, визначені цією частиною, створюються/проводяться шляхом внесення запису до Реєстру з присвоєнням реєстраційного номера в цьому реєстрі. Документи/дії, створені/здійснені без використання Реєстру, є недійсними (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю).

Документи, які містять відомості, що становлять державну таємницю, виготовляються у паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

Перелік відомостей, які містяться у документах, визначених цією частиною, та заявах про їх видачу, затверджується Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

5 Документи, створені за допомогою Реєстру, у паперовій та електронній формах мають однакову юридичну силу.

6. Відомості про документи, визначені пунктом 1 частиною третьою цієї статті, передаються до містобудівного та земельного кадастру у день створення таких документів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної

	взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів. 7. Державні органи, фізичні та юридичні особи, які є користувачами електронної системи, несуть встановлену законом відповідальність за внесення до Реєстру завідомо неправдивих відомостей або порушення строків внесення відомостей/надання документів до/з Реєстру.	
	Стаття 14⁻³. Електронний кабінет 1. Електронний кабінет є компонентом електронної системи, який забезпечує електронну взаємодію між фізичними та юридичними особами, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, центрами надання адміністративних послуг. Електронний кабінет призначений для: 1) подання та отримання документів у електронній формі, пов'язаних з: - отриманням об'єктом культурної спадщини статусу щойно виявленого; - занесенням об'єкта культурної спадщини до Реєстру; - укладенням охоронного договору; - затвердженням науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини; - проведенням заходів державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;	Впровадження Державної системи нерухомої культурної спадщини України, як єдиної інформаційно-телекомунікаційної системи

	2) перевірки повноти та достовірності інформації, що міститься в заявах, повідомленнях та інших документах, які подаються для надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, що надаються за допомогою електронної системи, шляхом електронної інформаційної взаємодії з електронними інформаційними системами, що становлять інформаційний ресурс держави; 3) перегляду заявником стану розгляду поданих документів у режимі реального часу; 4) оплати штрафів за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини з використанням платіжних систем через мережу Інтернет у режимі реального часу; 5) направлення заяв до органів охорони культурної спадщини, отримання повідомлень та документів від цих органів, у тому числі заяв та повідомлень про скасування рішень органів охорони культурної спадщини, отримання документів, які складаються під час або за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини; 6) листування з користувачами електронного кабінету, подання скарг на рішення, дії та бездіяльність органу охорони культурної спадщини, інших осіб, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, а	

також отримання інформації про стан їх розгляду та результати їх розгляду;

7) подання запитів на надання витягу із відомостей Реєстру щодо пам'яткоохоронного статусу об'єкта культурної спадщини, а також отримання інформації про стан їх розгляду та результати їх розгляду;

8) подання повідомлення про технічні помилки, виявлені в роботі електронного кабінету.

Електронний кабінет може забезпечувати надання інших послуг та проведення інших операцій, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Відсутність в електронних інформаційних системах, що становлять інформаційний ресурс держави, відповідної інформації (документа) у зв'язку з тим, що на момент створення (видання) відповідної інформації (документа) діяло законодавство, що не передбачало її (його) обов'язкового внесення до відповідної інформаційної системи, не перешкоджає поданню заяви, повідомлення або іншого документа в електронній формі через електронний кабінет чи іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою.

2. Користувачами електронного кабінету є замовники науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини; органи охорони культурної

спадщини; суб'єкти звернення за наданням адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, інші державні органи, фізичні та юридичні особи, визначені Кабінетом Міністрів України в **Порядку ведення електронної системи**, та користувачі, які пройшли процедуру ідентифікації та автентифікації.

3. Підключення та доступ користувачів до електронного кабінету здійснюються **безоплатно**.

4. Користувачі електронного кабінету отримують доступ до електронного кабінету після проходження процедури ідентифікації та автентифікації через державну інтегровану систему електронної ідентифікації.

Для цілей цього Закону під державною інтегрованою системою електронної ідентифікації розуміється інформаційно-телекомунікаційна система, призначена для технологічного забезпечення зручної, доступної та безпечної електронної ідентифікації та автентифікації користувачів системи, сумісності та інтеграції схем електронної ідентифікації, їх взаємодії з офіційними веб-сайтами (веб-порталами), інформаційними системами органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців, забезпечення захисту інформації та персональних даних із використанням єдиних вимог, форматів, протоколів та класифікаторів, а також

	задоволення інших потреб, визначених законодавством.	
	Стаття 14⁻⁴. Портал електронної системи 1. Портал електронної системи є компонентом електронної системи, який забезпечує: 1) доступ користувачів до електронного кабінету; 2) перегляд заявником стану розгляду поданих документів у режимі реального часу; 3) доступ заявника до результатів адміністративних та інших послуг, що надаються за допомогою електронної системи, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи; 4) відкритий доступ у режимі реального часу будь-яких фізичних та юридичних осіб до відомостей та документів Реєстру, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи); 5) автоматизоване електронне консультування в режимі реального часу з питань надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини та здійснення заходів державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини; 6) подання повідомлення про технічні помилки, виявлені в роботі порталу електронної системи.	Впровадження Державної системи нерухомої культурної спадщини України, як єдиної інформаційно-телекомунікаційної системи

	Доступ до облікової, науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, охоронних договорів, науково-проектної документації із консервації, реставрації, реабілітації, музесфікації, ремонту, пристосування пам'яток іншої проектної документації об'єктів будівництва здійснюється відповідно до частини десятої статті 14¹ цього Закону. Портал електронної системи може забезпечувати доступ до іншої інформації та документів, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи. 2. Для відображення геопросторової інформації на порталі електронної системи використовується картографічна основа Державного земельного кадастру.	
відсутня стаття	Стаття 14-5 Територія пам'ятки 1. Територія пам'ятки - територія, історично і топографічно пов'язана з розпланувально-просторовою еволюцією пам'ятки і для якої визначається спеціальний охоронний режим її використання з метою збереження цілісності пам'ятки. Межі та режими використання території пам'ятки визначаються науково-проектною документацією, яка складається за результатом проведених досліджень. Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і	Унормування порядку визначення (встановлення) території пам'ятки

	режимів використання території пам'ятки приймається: центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо територій пам'яток національного значення; органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій - щодо територій пам'яток місцевого значення. Порядок визначення меж та режимів використання території пам'ятки та затвердження науково-проектної документації встановлюється Кабінетом Міністрів України. 2. Режим використання території пам'ятки встановлює обмеження діяльності у використанні відповідної території (земель). Будь-яка діяльність у межах території пам'ятки повинна здійснюватися з дотриманням режиму використання пам'ятки, у тому числі всіх обмежень у використанні земель, зокрема у сфері забудови. 3. До визначення в установленому порядку меж та режимів використання території пам'ятки відповідно до частини першої цієї статті, межа території пам'ятки встановлюється: 1) для пам'яток археології: для поселень:	

	1000 метрів навколо від знахідки фрагменту ділянки археологічного культурного шару, визначеній в обліковій документації; для городищ: 500 метрів навколо залишків оборонних споруд (вал, рів), визначених в обліковій документації; для без курганних могильників: 500 метрів навколо знахідки фрагменту ділянки археологічного культурного шару поховання, визначеного в обліковій документації; для курганів, тощо: 500 метрів навколо від центральної точки, визначеній в обліковій документації; 2) для пам'яток архітектури – 20 метрів навколо периметру забудови; 3) для пам'яток садово-паркового мистецтва, історії, монументального мистецтва, ландшафтних, містобудування - територією, зайнятою пам'яткою. В межах встановленої відповідно до цієї частини території пам'ятки заборонено: проводити роботи з нового будівництва, а також будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення їх висотності (крім територій пам'ятки археології), зміна об'ємно-просторових характеристик або зменшення відстані від пам'ятки. розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із	

землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму території пам'ятки виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

Земляні роботи на території пам'ятки можуть бути проведені лише за умови попередніх археологічних розвідок, крім:

- сінокосіння,
- городництва,
- неглибокої оранки,
- випасання худоби,
- робіт із ремонту або заміни дорожнього покриття,
- виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж, благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

	виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій. 4. Відомості про визначені або встановлені межі і режими використання території пам'ятки підлягають внесенню до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як відомості про обмеження у використанні земель (у тому числі про граничну висотність та інші обмеження у сфері забудови). Режими використання територій, визначених або встановлених відповідно до цієї статті є вихідними даними містобудівної документації. 5. Зміна визначених меж і режимів використання пам'ятки здійснюється в порядку, встановленому частиною першою цієї статті.	
	Стаття 14⁶ Муніципальні пам'ятки 1. Представницький орган місцевого самоврядування села, селища, міста, об'єднаної територіальної громади самостійно визначає об'єкти, що які мають цінність для територіальної громади, але не мають критеріїв властивих для об'єкта культурної спадщини. 2. Порядок надання об'єкту статусу муніципальної пам'ятки, критерії її визначення та порядок обліку муніципальної пам'ятки визначається статутом територіальної громади села, селища, міста, об'єднаної територіальної громади.	Запровадження поняття муніципальної пам'ятки, яка має цінність виключно для коремої територіальної громади

	3. Статус муніципальної пам'ятки не впливає на зміст права власності на такі об'єкти та не обмежує використання їх у господарській діяльності.	
Стаття 15. Вилучення пам'ятки з Реєстру Вилучення пам'ятки з Реєстру здійснюється лише у разі: якщо пам'ятку зруйновано; якщо пам'ятка археології, що не виявлена в наземних обсягових формах, досліджена на всій площі і по всій глибині культурного шару і при цьому не виявлено об'єктів культурної спадщини, які підлягають консервації або музеєфікації на місці та подальшому використанню; якщо пам'ятка втратила предмет охорони. норма відсутня	Стаття 15. Надання статусу втраченої пам'ятки 1. Пам'ятці надається статус втраченої пам'ятки у разі: якщо пам'ятку зруйновано; якщо пам'ятка археології, що не виявлена в наземних обсягових формах, досліджена на всій площі і по всій глибині культурного шару і при цьому не виявлено об'єктів культурної спадщини, які підлягають консервації або музеєфікації на місці та подальшому використанню; якщо пам'ятка втратила предмет охорони. 2. Порушення процедури занесення пам'ятки до Реєстру не є підставою надання статусу втраченої пам'ятки. 3. Режими використання втраченої пам'ятки або її території у встановлених межах визначається на підставі архітектурних та містобудівних конкурсів, що проводяться органом місцевого самоврядування, на території якого розміщена втрачена пам'ятка. Порядок проведення таких конкурсів визначається Кабінетом Міністрів України.	Запобігання маніпуляції із виключенням пам'ятки з реєстру в судовому порядку з метою подальшої перебудови пам'ятки та запобігання умисному руйнування пам'яток

<u>Стаття 16.</u> Інформування про об'єкти культурної спадщини, занесені до Реєстру <u>1. Інформування про об'єкти культурної спадщини, занесені до Реєстру, провадиться шляхом:</u> <u>публікації Реєстру та внесених до нього змін;</u> <u>надання інформації, що міститься в Реєстрі, у відповідь на запит на інформацію;</u> <u>встановлення охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій незалежно від форм власності.</u> <u>2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини забезпечує публікацію Реєстру та внесених до нього змін у спеціалізованому періодичному виданні та на своєму офіційному веб-сайті.</u>	Виключити	Порядок надання відомостей з реєстру передбачений нормами, що врегульовують функціонування Державної системи нерухомої культурної спадщини України
Стаття 18. Здійснення права власності на об'єкти культурної спадщини, що є пам'ятками 1. Об'єкти культурної спадщини, що є пам'ятками (за винятком пам'яток, відчуження або передача яких обмежується законодавчими актами	Стаття 18. Здійснення права власності на об'єкти культурної спадщини, що є пам'ятками 1. Об'єкти культурної спадщини, що є пам'ятками (за винятком пам'яток, відчуження або передача яких обмежується законодавчими актами України) можуть бути приватизовані, відчужені, а також передані	Запобігання випадкам непогодження органами охорони культурної спадщини приватизації, відчуження пам'яток культурної спадщини

України) можуть бути відчужені, а також передані власником або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі за наявності погодження відповідного органу охорони культурної спадщини. Відсутня норма Пам'ятка може бути приватизована лише за умови укладення майбутнім	власником або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі за наявності погодження відповідного органу охорони культурної спадщини. Невиконання умов охоронного договору власником або уповноваженим ним органом може бути підставою для відмови органу охорони культурної спадщини у погодженні приватизації, відчуження пам'ятки культурної спадщини (її частини), якщо умови правочину не передбачають строки реалізації охоронних заходів, зазначених в охоронному договорі. Відсутність погодження відповідного органу охорони культурної спадщини приватизації, відчуження, а також передачі власником або уповноваженим ним органом пам'ятки культурної спадщини у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі тягне за собою недійсність такого правочину. У разі невиконання власником або уповноваженим ним органом вимог абзацу першого частини першої цієї статті орган охорони культурної спадщини протягом трьох років може звернутись до суду з позовом про переведення на нього прав та обов'язків покупця за ціною, визначеною в договорі про відчуження чи під час приватизації. Пам'ятка може бути приватизована лише за умови укладення майбутнім власником з	

власником з відповідним органом охорони культурної спадщини попереднього договору про укладення в майбутньому охоронного договору на пам'ятку (її частину) з викладенням його істотних умов, у тому числі щодо цільового використання пам'ятки, робіт, які майбутній власник зобов'язується провести на пам'ятці з метою утримання її в належному стані. Перелік пам'яток, які не підлягають приватизації, затверджується Верховною Радою України. <u>Пам'ятка національного значення, що перебуває у державній чи комунальній власності і потребує спеціального режиму охорони, може надаватися у користування за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.</u> 2. Особі, яка набула права володіння, користування чи управління пам'яткою, за винятком наймача державної або комунальної квартири (будинку), забороняється передавати цю пам'ятку у володіння, користування чи управління іншій особі без погодження відповідного органу охорони культурної спадщини.	відповідним органом охорони культурної спадщини попереднього договору про укладення в майбутньому охоронного договору на пам'ятку (її частину) з викладенням його істотних умов, у тому числі щодо цільового використання пам'ятки, робіт, які майбутній власник зобов'язується провести на пам'ятці з метою утримання її в належному стані. Перелік пам'яток, які не підлягають приватизації, затверджується Верховною Радою України. Виключити. 2. Особі, яка набула права володіння, користування чи управління пам'яткою, за винятком наймача державної або комунальної квартири (будинку), забороняється передавати цю пам'ятку у володіння, користування чи управління іншій особі без погодження відповідного органу охорони культурної спадщини.	
Стаття 20. Право привілеєвої купівлі пам'яток	Стаття 20. Право привілеєвої купівлі пам'яток	Впорядкування порядку привілеєвої купівлі пам'яток та усунення гендерної невірності, зазначеній в цій статті

1. У разі <u>продажу пам'ятки</u> (крім пам'ятки, яка не підлягає приватизації) власник або уповноважений ним орган зобов'язаний у письмовій формі повідомити про це <u>відповідний орган охорони культурної спадщини</u> із зазначенням ціни та інших умов продажу. 2. <u>Центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини</u> має право привілеєвої купівлі пам'ятки <u>національного значення</u>. Орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, <u>органи охорони культурної спадщини обласних, Київської та Севастопольської міських, районних державних адміністрацій та відповідний виконавчий орган сільської, селищної, міської ради</u> мають право привілеєвої купівлі пам'ятки <u>місцевого значення</u>. У разі відмови від здійснення цього права чи нездійснення його протягом місяця з дня одержання повідомлення власник або уповноважений ним орган має право на продаж пам'ятки. <u>Право привілеєвої купівлі пам'ятки не застосовується, коли покупцем пам'ятки, яка перебуває у приватній власності, є діти, дружина і батьки або, за їх відсутності, брати і сестри, а також дід та бабка як з</u>	1. У разі продажу пам'ятки чи її частини (крім пам'ятки, яка не підлягає приватизації) власник або уповноважений ним орган зобов'язаний у письмовій формі повідомити про це орган охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки із зазначенням ціни та інших умов продажу. 2. Органи охорони культурної спадщини мають право привілеєвої купівлі пам'ятки чи її частини. У разі відмови від здійснення цього права чи нездійснення його протягом місяця з дня одержання повідомлення власник або уповноважений ним орган має право на продаж пам'ятки (її частини). Продаж пам'ятки (її частини) з порушенням права привілеєвої купівлі надає право органу охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки протягом трьох років звернутися до суду з позовом про переведення на нього прав та обов'язків покупця. До подання позову відповідний орган охорони культурної спадщини зобов'язаний внести на депозитний рахунок суду грошову суму в розмірі, яку за договором повинен сплатити покупець. Право привілеєвої купівлі пам'ятки (її частини) не застосовується, коли покупцем пам'ятки (її частини), яка перебуває у приватній власності, є діти, один із	

<u>боку батька, так і з боку матері, і небожі та небоги продавця.</u>	подружжя, батьки або, за їх відсутності, брати і сестри, а також дід та бабка як з боку батька, так і з боку матері, рідні дядько та тітка, і небожі та небоги продавця.	
Стаття 21. Примусове відчуження або викуп пам'яток <u>1. Якщо в результаті дій або бездіяльності власника пам'ятки її загрожує пошкодження або знищення, відповідний орган охорони культурної спадщини робить власнику пам'ятки відповідне попередження.</u> <u>2. Якщо власник пам'ятки не вживе заходів щодо її збереження, зокрема у зв'язку з неможливістю створення необхідних для цього умов, суд за позовом відповідного органу охорони культурної спадщини може постановити рішення про її викуп.</u> <u>3. У разі невідкладної необхідності забезпечення умов для збереження пам'ятки позов про її викуп може бути пред'явлено без попередження.</u> <u>4. Викуплена пам'ятка переходить у власність держави.</u> <u>Викупна ціна пам'ятки визначається за згодою сторін, а в разі спору - судом.</u>	Стаття 21. Примусове відчуження або викуп пам'яток 1. Якщо в результаті дій або бездіяльності власника пам'ятки (її частини) чи її користувача (в тому числі орендаря) пам'ятці (її частині) загрожує пошкодження або знищення, орган охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки (її частини) приймає рішення про оголошення власнику пам'ятки (її частини) попередження про примусове відчуження або викуп пам'ятки чи її частини (далі – попередження). Попередження має містити обґрунтування наявності загрози пошкодження або знищення пам'ятки (її частини), перелік заходів, яких повинен вжити власник пам'ятки (її частини) для усунення такої загрози, та строк для їх вжиття. Строк, встановлений у попередженні, має бути розумним, враховувати складність робіт і не може бути меншим одного місяця та більшим одного року. Цей строк може бути продовжений органом охорони культурної спадщини за мотивованою заявою власника пам'ятки (її частини) один раз і не більше, ніж на шість місяців.	Впорядкування порядку примусового відчуження або викупу пам'яток

Попередження вважається належним чином врученим, якщо воно надіслано за адресою (місцезнаходженням) власника пам'ятки (її частини), визначеній в охоронному договорі або за останньою відомою органу охорони культурної спадщини адресою, рекомендованим листом з повідомленням про вручення, міжнародною кур'єрською службою або особисто вручена такому власнику (його представнику).

Днем вручення особі попередження є:

1) день вручення попередження особі або її представнику;

2) день отримання органом охорони культурної спадщини повідомлення про доставлення листа з попередженням на адресу особи;

3) день проставлення у поштовому повідомленні відмітки про відмову отримати лист з попередженням чи відмітки про відсутність особи за відповідною адресою місцезнаходження, місця проживання чи перебування особи або день видачі міжнародною кур'єрською службою доставки документу, який підтверджує неможливість вручення через відмову особи отримати лист або через відсутність її за відповідною адресою.

3. Якщо власник пам'ятки (її частини) протягом строку, встановленого в попередженні, не вжив передбачених в попередженні заходів щодо її збереження

	орган охорони культурної спадщини, що зробив відповідне попередження, може звернутись до суду з позовом про викуп пам'ятки. 4. Орган охорони культурної спадщини звертається до суду за місцем розташування пам'ятки. 5. Викупна ціна пам'ятки встановлюється судом на підставі грошової оцінки відповідно до нормативів і методик, затверджених Кабінетом Міністрів України. Викупна ціна пам'ятки підлягає зменшенню на такі суми: розмір послуг експерта із проведення грошової оцінки пам'ятки; фінансових санкцій, накладених на власника органом охорони культурної спадщини, які не скасовані рішенням суду, яке набрало законної сили; шкоди, завданої діями або бездіяльністю власника щодо пам'ятки культурної спадщини, розмір якої встановлений судом; сум іншої заборгованості власника пам'ятки (її частини) перед державним або місцевим бюджетом (у разі наявності). У випадку, якщо за наслідками судового розгляду буде встановлено, що викупна ціна пам'ятки, зменшена за встановленими цією статтею правилами, має від'ємне значення, суд визначає викупну ціну в розмірі 1 гривні.	

	6. Попереднє повне відшкодування вартості пам'ятки не пізніше ніж на 180-й день від дати набрання рішенням суду законної сили у грошовій формі здійснюється шляхом внесення органом охорони культурної спадщини, що прийняв рішення про звернення до суду із позовом про викуп пам'ятки, на депозитний рахунок суду грошову суму, встановлену в рішенні суду або перерахування коштів на зазначений власником пам'ятки банківський рахунок. 7. Рішення суду про викуп пам'ятки, разом із документами, що підтверджують попередню та повну сплату колишньому власнику викупної ціни є підставою для державної реєстрації права власності держави чи територіальної громади на зазначений об'єкт.	
Стаття 24. Утримання та використання пам'яток 1. Власник або уповноважений ним орган, користувач зобов'язані утримувати пам'ятку в належному стані, своєчасно провадити ремонт, захищати від пошкодження, руйнування або знищення відповідно до цього Закону та охоронного договору. 2. Використання пам'ятки повинно здійснюватися відповідно до режимів	Стаття 24. Утримання та використання пам'яток 1. Власник або уповноважений ним орган, користувач зобов'язані утримувати пам'ятку в належному стані, своєчасно провадити ремонт, захищати від пошкодження, руйнування або знищення відповідно до цього Закону та охоронного договору. 2. Використання пам'ятки повинно здійснюватися відповідно до визначених або встановлених режимів використання у	Впорядкування порядку визначення режимів використання пам'яток та скасування необхідності участі органів охорони культурної спадщини у наданні дозволу на рекламу

використання, встановлених органами охорони культурної спадщини, у спосіб, що потребує якнайменших змін і доповнень пам'ятки та забезпечує збереження її матеріальної автентичності, просторової композиції, а також елементів обладнання, упорядження, оздоби тощо. <u>Режими використання пам'яток встановлює:</u> <u>центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини щодо пам'яток національного значення;</u> <u>орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації щодо пам'яток місцевого значення.</u>	спосіб, що потребує якнайменших змін і доповнень пам'ятки та забезпечує збереження її матеріальної автентичності, просторової композиції, а також елементів обладнання, упорядження, оздоби тощо. Режими використання пам'ятки визначається науково-проектною (науково-дослідною) документацією, яка складається за результатом проведених досліджень. Рішення про затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режимів використання пам'ятки приймається: центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо пам'яток національного значення; органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - щодо пам'яток місцевого значення. Порядок визначення режимів використання пам'яток та затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації встановлюється Кабінетом Міністрів України». 3. До визначення в установленому порядку режиму використання пам'ятки відповідно до частини другої цієї статті, режим використання пам'ятки встановлюється відповідно до рекомендованих в обліковій документації	

3. Забороняється змінювати призначення пам'ятки, її частин та елементів, робити написи, позначки на ній, на її території та в її охоронній зоні без дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини. 4. У разі виникнення загрози для збереженості пам'ятки її власник або уповноважений ним орган, особа, яка набула права володіння, користування чи управління, зобов'язані негайно повідомити про це орган охорони культурної спадщини <u>обласних, Київської та Севастопольської міських, районних державних адміністрацій та орган місцевого самоврядування</u>, на території якого розташована пам'ятка. ~~5. Розміщення реклами на пам'ятках національного значення, в межах зон охорони цих пам'яток, історичних ареалів населених місць здійснюється на підставі дозволу, що оформлюється (видається) відповідно до Закону України "Про рекламу" за участю центрального органу~~	або в охоронному договорі режимів використання. У разі відсутності режиму використання пам'ятки в обліковій документації, охоронному договорі на пам'ятці допускається лише консервація, реставрація, музеєфікація, ремонт, пристосування, а її використання має бути тотожним функціональному використанню пам'ятки, визначеному на момент надання їй відповідного статусу. Відомості про визначені режими використання пам'ятки (у тому числі режими, встановлені відповідно до абзацу першого цієї частини) вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель. 4. Забороняється змінювати призначення пам'ятки, її частин та елементів, робити написи, позначки на ній, на її території та в її охоронній зоні без дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини. 5. У разі виникнення загрози для збереженості пам'ятки її власник або уповноважений ним орган, особа, яка набула права володіння, користування чи управління, зобов'язані негайно повідомити про це орган охорони культурної спадщини на території якого розташована пам'ятка. 6.Обов'язковою умовою правочинів, пов'язаних з щойно виявленим об'єктом культурної спадщини, пам'яткою	

~~виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.~~

~~Розміщення реклами на пам'ятках місцевого значення, в межах зон охоронних пам'яток, історичних ареалів населених місць здійснюється на підставі дозволу, що оформлюється (видається) відповідно до Закону України "Про рекламу" за участю органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій.~~

~~Зазначені органи беруть участь в оформленні дозволу на розміщення реклами шляхом погодження за зверненням органу, що видає дозвіл, без залучення суб'єкта господарювання.~~

~~6. Розміщення реклами на об'єктах всесвітньої спадщини забороняється.~~

~~Розміщення реклами в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини здійснюється за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.~~

~~Вимоги щодо розміщення реклами в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини затверджуються Кабінетом Міністрів України.~~

культурної спадщини, її частиною є забезпечення сторонами правочину дотримання умов цього Закону, охоронного договору та встановлених чи визначених режимів використання.

7. Розміщення реклами на об'єктах всесвітньої спадщини забороняється.

Вимоги щодо розміщення реклами та вивісок на пам'ятках, їх територіях, територіях історико-культурних заповідників та історико-культурних заповідних територіях, зон охорони, охоронюваних археологічних територіях, буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини, історичних ареалів затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 26. Консервація, реставрація, реабілітація, музеєфікація, ремонт та пристосування пам'яток <u>1. Консервація, реставрація, реабілітація, музеєфікація, ремонт, пристосування пам'яток національного значення здійснюються лише за наявності письмового дозволу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини на підставі погодженої з ним науково-проектної документації.</u> <u>Консервація, реставрація, реабілітація, музеєфікація, ремонт, пристосування пам'яток місцевого значення здійснюються за наявності письмового дозволу органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних</u>	Стаття 26. Консервація, реставрація, реабілітація, музеєфікація, ремонт та пристосування пам'яток 1. Консервація, реставрація, реабілітація, музеєфікація, ремонт, пристосування пам'яток здійснюються лише за наявності письмового дозволу органу охорони культурної спадщини на підставі науково-проектної документації. Ремонт, реставраційний ремонт пам'ятки, який здійснюється для покращення технічного стану та підтримання в експлуатаційному стані пам'ятки без зміни властивостей, які є предметом охорони пам'ятки та за умови проведення досліджень пам'ятки відповідно до цього Закону, у міжреставраційний період проводиться на підставі кошторису, розробленого за дефектним актом, складеним власником пам'ятки або уповноваженим ним органом та фахівцем з реставрації пам'яток нерухомої культурної спадщини, який має досвід проведення робіт з реставрації не менше трьох пам'яток культурної спадщини. Виключити	Технічна правка у зв'язку із виокремленням норм, що регулюють порядок надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини та унормування випадків проведення ремонту, реставраційного ремонту пам'ятки без розробки науково-проектної документації

<u>адміністрацій відповідно до їхньої компетенції, на підставі погодженої з ними науково-проектної документації.</u>		
Відсутня	Стаття 29-1. Система державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини. 1. Державний контроль (нагляд) у сфері охорони культурної спадщини є частиною загальної системи охорони культурної спадщини. 2. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини це сукупність заходів для недопущення пошкодження, руйнування об'єкта контролю, усунення загроз або можливих загроз знищення або пошкодження, заподіяння шкоди об'єкту державного контролю, забезпечення дотримання встановлених відповідно до цього Закону режимів використання та захист традиційного характеру середовища. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини забезпечують центральні органи виконавчої влади, що реалізують державну політику та інші органи охорони культурної спадщини, орган управління об'єкта всесвітньої спадщини в межах повноважень визначених цим Законом. 3. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини - це сукупність заходів, спрямованих на дотримання органами охорони культурної	запровадження системи державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини

	спадщини вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини.	
	Стаття 29-2. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини. 1. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини забезпечується шляхом створення системи моніторингу та прийняттям управлінських рішень, що включають розробку механізму оптимального функціонування об'єкта державного контролю, запобігання його руйнуванню або заподіяння шкоди та призначення у зв'язку з цим охоронних заходів, а також застосування заходів реагування у разі виявлення порушень Закону. В межах здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини органи охорони культурної спадщини у своїй діяльності взаємодіють з Національною поліцією, органами прокуратури та іншими правоохоронними і контролюючими органами. 2. Об'єктом державного контролю є щойно виявлений об'єкт культурної спадщини, пам'ятка культурної спадщини,	запровадження системи державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини

об'єкт всесвітньої спадщини, їх території, охоронювана археологічна територія, зони охорони, буферна зона, історичний ареал населеного місця, внесеного до Списку історичних населених місць України, історико-культурний заповідник, історико-культурна заповідна територія.

3. Система моніторингу (постійний, періодичний моніторинг та дослідження) включає комплекс наукових, організаційних та інших засобів, які забезпечують систематичне спостереження за станом об'єкта контролю шляхом збору, обробки та аналізу інформації про стан об'єкта контролю та тенденції розвитку природних, техногенних та суспільних процесів, що можуть на нього вплинути.

4. Постійний моніторинг це аналіз інформації про об'єкт контролю щодо відповідності встановленим режимам його використання та вимогам щодо захисту, збереження, утримання цього об'єкта.

Постійний моніторинг за місцем знаходження об'єкта контролю проводиться:

об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферної зони - органом управління об'єкта всесвітньої спадщини;

історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території - центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини;

інших об'єктів контролю - виконавчим органом сільської, селищної, міської рад або, у разі утворення, спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

5. Періодичний моніторинг це збір, обробка та аналіз інформації про стан збереження об'єкта контролю з безпосереднім візуальним обстеженням об'єкта контролю на місці, в тому числі із залучення громадських інспекторів та Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

Плановий захід періодичного моніторингу проводиться за місцезнаходженням об'єкта контролю:

раз на місяць об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферної зони - органом управління об'єкта всесвітньої спадщини;

раз на рік історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території - центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини;

раз на два роки інших об'єктів контролю - виконавчим органом сільської, селищної, міської рад або, у разі утворення, спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини.

	У разі надходження інформації про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування об'єкта контролю чи загрози традиційному характеру середовища чи універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини проводиться позаплановий захід періодичного моніторингу за місцезнаходженням об'єкта контролю: спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини; органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - у разі відсутності за місцезнаходженням об'єкта контролю спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини; центральною виконавчою владою, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі загрози універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферній зоні чи загрози історико-культурному заповіднику, історико-культурній заповідній території. 6. В межах постійного та періодичного моніторингу посадові особи органів охорони культурної спадщини, які проводять моніторинг, мають право: використовувати аерокосмічні матеріали, просторово орієнтовані дані наземного лазерного сканування, матеріали виконавчої зйомки;	

	безперешкодного доступу до об'єкта контролю, що підлягає обстеженню; складання акту про правопорушення у разі виявлення порушень; здійснювати зйомки, фотографування, звукозапис, кіно- і відео зйомки, у тому числі з літальних апаратів та із застосуванням космічних технологій; залучати до проведення візуальних обстежень об'єкта контролю представників центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, експертних та громадських організацій (за погодженням з їх керівниками), фахівців науково-дослідних та науково-проектних організацій; одержувати в установленому законодавством порядку від органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, фізичних осіб інформацію та документи, необхідні для здійснення контролю. 7. Дослідження – це дії, спрямовані на одержання нової інформації про об'єкт державного контролю та обумовлені змінами його стану, виникненням загрози для його збереженості, або у випадках, визначених законом. Дослідження проводяться науково-проектними чи науково-дослідними організаціями у сфері охорони культурної спадщини, які відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Кабінетом Міністрів України.	

Дослідження щойно виявлених об'єктів культурної спадщини, пам'яток здійснюються раз на три роки на замовлення власників (користувачів) щойно виявлених об'єктів культурної спадщини, пам'яток.

Склад та зміст таких досліджень, а також порядок їх розроблення та затвердження регламентується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

8. За результатами моніторингу органом охорони культурної спадщини, який його проводив, призначаються такі охоронні заходи:

необхідність проведення досліджень;

зміна виду або способу використання пам'ятки культурної спадщини;

здійснення робіт, які необхідно провести на об'єкті державного контролю;

заборона будь-якої діяльності юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу об'єкту контролю чи універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини;

Охоронні заходи призначаються шляхом видання:

розпорядження - власнику пам'ятки або уповноваженому ним органу (особі);

припису - будь-якій юридичній або фізичній особі, діяльність (бездіяльність) якої створює загрозу пам'ятці, традиційному характеру середовища чи видатній

універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини.

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини є обов'язковими до виконання.

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, спеціальних виконавчих органів у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини; центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини можуть бути оскаржені до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю), або до суду.

9. У разі виявлення порушень цього Закону за результатом постійного або періодичного моніторингу, а також невиконання призначених органом охорони культурної спадщини заходів застосовуються заходи реагування:

розгляд справи про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб; притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб.

	Заходи реагування застосовують органи охорони культурної спадщини за місцезнаходженням об'єкта контролю: спеціальний виконавчий орган у сфері охорони культурної спадщини; орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласна, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації - у разі відсутності за місцезнаходженням об'єкта контролю спеціально утвореного виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини; центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі якщо порушення вчинено на території об'єкта всесвітньої спадщини, буферної зони чи історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території. 10. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.	
Відсутня норма	Стаття 29-3. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини. 1. З метою здійснення державного нагляду у сфері охорони культурної спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини:	запровадження системи державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини

	за наявності обґрунтованих підстав перевірює законність рішень органів охорони культурної спадщини; розглядають скарги на видані органами охорони культурної спадщини, органом управління об'єктом всесвітньої спадщини розпорядження та приписи, витребовують від органів охорони культурної спадщини, фізичних та юридичних осіб документи і матеріали , які стосуються здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, одержує інформацію з автоматизованих інформаційних і довідкових систем, реєстрів та баз даних, створених органами державної влади; вимагають від органів охорони культурної спадщини проведення періодичного моніторингу або призначення охоронних заходів відповідно до цього Закону; залучають у разі потреби до здійснення нагляду фахівців підприємств, установ, організацій, контролюючих, правоохоронних органів. 2. Рішення про занесення пам'ятки до Реєстру, затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, прийняті з порушенням цього Закону, можуть бути оскаржені протягом 30 календарних днів з дня їх прийняття до центрального органу	

виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю).

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, спеціальних виконавчих органів у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини; центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини можуть бути оскаржені протягом 10 робочих днів з дня коли особа, якій вони видані, дізналась або повинна була дізнатись про їх видання, до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю).

Строк розгляду та вирішення скарг складає 10 календарних днів. Дія рішень, які оскаржуються, на період розгляду скарги не зупиняється.

Якщо за результатами розгляду скарги буде встановлено факт порушення органом охорони культурної спадщини вимог цього Закону чи процедури прийняття такого рішення центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері

охорони культурної спадщини приймає рішення про скасування відповідного рішення органу охорони культурної спадщини про що протягом трьох робочих днів з дня його прийняття повідомляє скаржника і орган, рішення якого скасовано.

Порядок розгляду скарг на рішення органів охорони культурної спадщини визначає Порядок здійснення державного нагляду у сфері охорони культурної спадщини.

3. У разі виявлення порушень вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) приймає рішення про:

видання органу охорони культурної спадщини припису про усунення порушень вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини;

розгляд справи про адміністративні правопорушення та за наявності підстав накладення адміністративних стягнень на посадових осіб органів охорони культурної спадщини;

винесення подання про звільнення посадової особи органу охорони культурної спадщини до органу, який здійснив його призначення;

скасування чи зупинення дії рішень, прийнятих органами охорони культурної

	спадщини, які порушують вимоги цього Закону. скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги у порядку, визначеному цим Законом. 4. Рішення центрального орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) та вимоги його посадових осіб, прийняті у відповідності до цього Закону, є обов'язковими до виконання всіма органами охорони культурної спадщини, органами державної влади, підприємствами, установами та організаціями, незалежно від форм власності і підпорядкування, а також громадянами. Рішення центрального орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду є обов'язковими до виконання, можуть бути оскаржені до суду. 5. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.	
Стаття 30. Заборона діяльності, яка створює загрозу пам'яткам Органи охорони культурної спадщини зобов'язані заборонити будь-яку діяльність юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу пам'ятці або порушує	Виключити	У зв'язку із запровадженням системи державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини, яка врегульовує порядок призначення заходів охорони, в тому числі видання приписів

законодавство, державні стандарти, норми і правила у сфері охорони культурної спадщини. Приписи органів охорони культурної спадщини є обов'язковими для виконання всіма юридичними та фізичними особами. Органи місцевого самоврядування, на території яких не створено органів охорони культурної спадщини, зобов'язані заборонити будь-яку діяльність юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу пам'ятці, негайно повідомивши про це відповідний орган охорони культурної спадщини місцевого органу виконавчої влади. Органи місцевого самоврядування зобов'язані повідомляти відповідні органи охорони культурної спадщини про бездіяльність власника або уповноваженого ним органу, особи, яка набула права володіння, користування чи управління, що створює загрозу пам'ятці. На об'єктах підводної культурної спадщини зі статусом морського меморіалу забороняється ведення будь-яких форм діяльності, зокрема підводно-екскурсійної, крім потреб наукових досліджень або інвентаризації.		
Стаття 31. Охоронювані археологічні території	Стаття 31. Охоронювані археологічні території	Уточнення порядку визначення правового режиму охоронюваної археологічної території

1. Топографічно визначені території чи водні об'єкти, в яких містяться об'єкти культурної спадщини або можлива їх наявність, за поданням відповідного органу охорони культурної спадщини можуть оголошуватися рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини охоронюваними археологічними територіями на обмежений або необмежений строк у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. <u>Правовий режим охоронюваної археологічної території визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.</u> 2. Інформація, що стосується об'єктів культурної спадщини таких територій чи водних об'єктів, може бути віднесена до інформації з обмеженим доступом відповідно до закону. ~~3. Межі розташування об'єктів підводної культурної спадщини зі статусом морського меморіалу визначаються відповідною науково-проектною документацією.~~	1. Топографічно визначені території чи водні об'єкти, в яких містяться об'єкти культурної спадщини або можлива їх наявність, за поданням відповідного органу охорони культурної спадщини можуть оголошуватися рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини охоронюваними археологічними територіями на обмежений або необмежений строк у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. Правовий режим охоронюваної археологічної території визначається науково-проектною документацією із визначення меж і режимів використання охоронюваної археологічної території, яка складається за результатами проведених досліджень. Рішення про затвердження науково-проектної документації приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини 2. Інформація, що стосується об'єктів культурної спадщини таких територій чи водних об'єктів, може бути віднесена до інформації з обмеженим доступом відповідно до закону. Виключити.	

Стаття 32. Зони охорони <u>пам'яток</u>, буферні зони об'єктів <u>всесвітньої спадщини</u>, історичні ареали населених місць <u>1. З метою захисту традиційного характеру середовища окремих пам'яток, їх комплексів (ансамблів), історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територій навколо них мають встановлюватися зони охорони пам'яток: охоронні зони, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару.</u> <u>Межі та режими використання зон охорони пам'яток визначаються відповідною науково-проектною документацією і затверджуються відповідним органом охорони культурної спадщини.</u> <u>Порядок визначення та затвердження меж і режимів використання зон охорони пам'яток та внесення змін до них встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.</u> <u>2. З метою забезпечення збереження видатної універсальної цінності об'єктів всесвітньої спадщини навколо них встановлюються буферні зони, про затвердження яких центральний орган</u>	Стаття 32. Зони охорони, буферні зони об'єктів всесвітньої спадщини, історичні ареали населених місць З метою захисту традиційного характеру середовища окремих пам'яток, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територій та об'єктів всесвітньої спадщини визначаються зони охорони (охоронні зони, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару) і буферні зони. Межі та режими використання зон охорони визначаються науково-проектною документацією, яка складається за результатом проведених досліджень. Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони приймається: центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо зон охорони пам'яток національного значення, історико-культурних заповідників державного значення, історико-культурних заповідних територій; органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - щодо пам'яток місцевого значення; історико-культурний заповідник місцевого значення;	Унормування порядку визначення або встановлення меж і режимів використання зон охорони, буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини, історичних ареалів населених місць

виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, в установленому порядку інформує Комітет всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Межі та режими використання буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини визначаються відповідною науково-проектною документацією і затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

3. З метою захисту традиційного характеру середовища населених місць вони заносяться до Списку історичних населених місць України.

Список історичних населених місць України за поданням центрального органу виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини затверджується Кабінетом Міністрів України.

Межі та режими використання історичних ареалів населених місць, обмеження господарської діяльності на територіях історичних ареалів населених місць визначаються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, відповідною науково-проектною документацією, яка затверджується центральним органом виконавчої влади,

Режим використання зон охорони встановлює обмеження діяльності у використанні відповідної території (земель).

Порядок визначення меж і режимів використання зон охорони, затвердження науково-проектної документації та внесення змін до неї встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Зміна визначених меж і режимів використання зон охорони здійснюється відповідно до цієї статті.

2. До визначення в установленому порядку відповідно до частини другої цієї статті зон охорони граничні межі зони охорони становлять:

у межах населених пунктів – 300 метрів,

за межами населених пунктів – 500 метрів від межі території пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території.

В межах зон охорони заборонено:

проводити будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення просторових параметрів об'єктів, їх висотності або зменшення відстані від пам'ятки понад граничний рівень, який визначається, як подвійна сума висот пам'ятки та об'єкта, на якому проводяться відповідні будівельні роботи;

проводити роботи з нового будівництва на відстані, меншій за

що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини або уповноваженими ним органами охорони культурної спадщини.

4. На охоронюваних археологічних територіях, у межах зон охорони пам'яток, історичних ареалів населених місць, занесених до Списку історичних населених місць України, забороняються містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи без дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини.

максимум з подвійної висоти самої пам'ятки та запланованої новобудови.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму території пам'ятки виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

В межах зон охорони історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території заборонено:

проводити будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення просторових параметрів об'єктів, їх висотності або зменшення відстані від пам'ятки понад граничний рівень, який визначається, як подвійна сума висот пам'ятки та об'єкта, на якому проводяться відповідні будівельні роботи;

проводити роботи з нового будівництва.

розміщувати нові елементи благоустрою, пов'язані фундаментом із землею (грунтом), тимчасові споруди для провадження підприємницької діяльності, стаціонарні конструкції для розміщення зовнішньої реклами.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму зони охорони виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

Земляні роботи в межах зони охорони можуть бути проведені лише за умови попередніх археологічних розвідок, крім:

сінокосіння,
городництва,
неглибокої оранки,
випасання худоби,
робіт із ремонту або заміни дорожнього полотна,
виконання робіт з обстеження,
ремонту, переукладання інженерних мереж,

благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій.

3. З метою забезпечення збереження видатної універсальної цінності

об'єктів всесвітньої спадщини навколо них встановлюються буферні зони.

Межі і режими використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини визначаються науково-проектною документацією із визначення меж і режимів використання буферної зони за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання буферної зони приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Про визначення меж і режимів використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, в установленому порядку інформує Комітет всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Порядок визначення меж і режимів використання буферної зони та внесення змін до них, затвердження науково-проектної документації встановлюється Кабінетом Міністрів України.

До визначення меж буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини в установленому порядку межі буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини встановлюються відповідно до меж, зазначених в номінаційному досьє.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини протягом місяця з дня включення об'єкта культурної спадщини до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО забезпечує передачу відомостей про встановлені межі буферної зони до Державного земельного кадастру та до органу, відповідального за ведення містобудівного кадастру як відомостей про обмеження у використанні земель.

4. З метою захисту традиційного характеру середовища населених місць вони заносяться до Списку історичних населених місць України.

Список історичних населених місць України за поданням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, затверджується Кабінетом Міністрів України.

В кожному історичному населеному місці визначається один або більше історичний ареал.

Межі та режими використання історичних ареалів населених місць, обмеження господарської діяльності на територіях історичних ареалів населених місць визначаються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, відповідною науково-проектною документацією, яка затверджується центральним органом виконавчої влади,

що реалізує державну політику в сфері охорони культурної спадщини.

5. До затвердження в установленому порядку науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання історичних ареалів межі ареалу визначаються науково-проектною документацією, яка розробляється на замовлення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

В межах історичних ареалів, визначених відповідно до абзацу першого цієї частини, встановлюються такі режими використання:

забезпечується історичне розпланування і забудова, традиційних характер середовища й ландшафту;

забезпечується збереження історичної парцеляції; традиційних матеріалів зовнішнього оздоблення, характерних архітектурних прийомів/елементів та типів, габаритів та матеріалу даху;

забезпечується уникнення прокладання комунікацій для транзитного транспорту, підземних магістральних інженерних мереж, улаштування повітряних ліній електропередач, розміщення тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами;

	висотні параметри нових будівель та споруд чи реконструкції існуючих обмежуються висотними параметрами прилеглої цінної історичної забудови, розміщеної в межах історичного ареалу; будь-які земляні роботи здійснюються за результатами археологічних розвідок, які проводяться у порядку, визначеному цим законом та прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами, крім: городництва, неглибокої оранки, робіт із ремонту або заміни дорожнього полотна, виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж, благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами, виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій. 6. Відомості про визначені межі і режими використання зон охорони, буферних зон, історичних ареалів вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель. Режими використання територій, визначених або встановлених відповідно до	

цієї статті є вихідними даними містобудівної документації.

7. Забудова територій зон охорони, буферних зон, історичних ареалів населених місць здійснюється у відповідності до визначених або встановлених цим Законом режимів використання.

8. Будь які містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи в межах зон охорони, історичних ареалів, встановлених відповідно до частин 2 та 5 цієї статті, в межах буферних зон погоджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері охорони культурної спадщини.

Будь які містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи в межах зон охорони, історичних ареалів, визначених відповідно до частини 1 та 4 цієї статті, погоджується спеціальним виконавчим органом з питань охорони культурної спадщини, або, у разі його відсутності, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

Забудова територій в межах території об'єкта всесвітньої спадщини, його буферної зони, історичних ареалів, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території,

	зон охорони без погодження органу охорони культурної спадщини або всупереч встановленим (визначеним) режимам використання є самочинним будівництвом.	
Стаття 33. Історико-культурні заповідники та історико-культурні заповідні території 1. Комплекс (ансамбль) пам'яток з усією сукупністю компонентів, що становить культурну, історичну та наукову цінність, просторово, планувально і функціонально виділений у структурі населеного пункту або локалізований поза його межами, може бути оголошений історико-культурним заповідником державного або місцевого значення. Історико-культурним заповідником державного значення оголошується комплекс (ансамбль) пам'яток, що має особливу культурну, історичну і наукову цінність, справив значний вплив на розвиток культури, архітектури, містобудування, безпосередньо пов'язаний з видатними історичними подіями. Історико-культурним заповідником місцевого значення оголошується комплекс (ансамбль) пам'яток, що відображає характерні особливості історії, культури, архітектури чи містобудування окремого регіону або населеного пункту. 2. Історико-культурною заповідною територією оголошується історично сформована територія, в межах якої збереглася значна кількість об'єктів	Стаття 33. Історико-культурні заповідники та історико-культурні заповідні території 1. Комплекс (ансамбль) пам'яток з усією сукупністю компонентів, що становить культурну, історичну та наукову цінність, просторово, планувально і функціонально виділений у структурі населеного пункту або локалізований поза його межами, може бути оголошений історико-культурним заповідником державного або місцевого значення. Історико-культурним заповідником державного значення оголошується комплекс (ансамбль) пам'яток, що має особливу культурну, історичну і наукову цінність, справив значний вплив на розвиток культури, архітектури, містобудування, безпосередньо пов'язаний з видатними історичними подіями. Історико-культурним заповідником місцевого значення оголошується комплекс (ансамбль) пам'яток, що відображає характерні особливості історії, культури, архітектури чи містобудування окремого регіону або населеного пункту. 2. Історико-культурною заповідною територією оголошується історично сформована територія, в межах якої збереглася значна кількість об'єктів культурної спадщини.	Уточнення порядку розробки та затвердження плану організації території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території

культурної спадщини. Оголошення території історико-культурною заповідною територією здійснюється без вилучення пам'яток, їх комплексів (ансамблів), земельних ділянок, розташованих у межах такої території, у їх власників або користувачів. 3. Залежно від домінуючого виду об'єктів культурної спадщини історико-культурні заповідники чи історико-культурні заповідні території можуть бути історико-архітектурними, архітектурно-історичними, історико-меморіальними, історико-археологічними, історико-етнографічними. 4. У межах історико-культурного заповідника та історико-культурної заповідної території забороняється діяльність, що негативно впливає або може негативно вплинути на стан збереження об'єктів культурної спадщини, режим їх охорони та використання. Містобудівні, архітектурні та ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи, проведення масових і видовищних заходів здійснюються: у межах історико-культурного заповідника - за погодженням з органом, до сфери управління якого належить історико-культурний заповідник; у межах історико-культурної заповідної території - за погодженням з центральним органом виконавчої влади,	Оголошення території історико-культурною заповідною територією здійснюється без вилучення пам'яток, їх комплексів (ансамблів), земельних ділянок, розташованих у межах такої території, у їх власників або користувачів. 3. Залежно від домінуючого виду об'єктів культурної спадщини історико-культурні заповідники чи історико-культурні заповідні території можуть бути історико-архітектурними, архітектурно-історичними, історико-меморіальними, історико-археологічними, історико-етнографічними. 4. У межах історико-культурного заповідника та історико-культурної заповідної території забороняється діяльність, що негативно впливає або може негативно вплинути на стан збереження об'єктів культурної спадщини, режим їх охорони та використання. Містобудівні, архітектурні та ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи, проведення масових і видовищних заходів здійснюються: у межах історико-культурного заповідника - за погодженням з органом, до сфери управління якого належить історико-культурний заповідник; у межах історико-культурної заповідної території - за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, на підставі висновку органу, що	

що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, на підставі висновку органу, що забезпечує дотримання режиму історико-культурної заповідної території.

5. Положення про історико-культурний заповідник затверджується органом, до сфери управління якого він віднесений при прийнятті рішення про оголошення комплексу (ансамблю) пам'яток історико-культурним заповідником.

Положення про історико-культурну заповідну територію затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини.

6. Межі, зони охорони, обсяги і строки проведення робіт з консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту і пристосування об'єктів культурної спадщини, благоустрою історико-культурного заповідника та упорядження історико-культурної заповідної території, а також заходи з охорони і використання об'єктів культурної спадщини, збереження і відтворення традиційного характеру середовища визначаються відповідно у плані організації території історико-культурного заповідника або плані організації історико-культурної заповідної території - науково-проектній документації, що розробляється відповідно до закону в порядку, визначеному

забезпечує дотримання режиму історико-культурної заповідної території.

5. Положення про історико-культурний заповідник затверджується органом охорони культурної спадщини, до сфери управління якого він віднесений.

Положення про історико-культурну заповідну територію затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Межі, обсяги і строки проведення робіт з консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту і пристосування об'єктів культурної спадщини, благоустрою історико-культурного заповідника та упорядження історико-культурної заповідної території, а також заходи з охорони і використання об'єктів культурної спадщини, збереження і відтворення традиційного характеру середовища визначаються відповідно у плані організації території історико-культурного заповідника або плані організації історико-культурної заповідної території - науково-проектній документації.

План організації території історико-культурного заповідника державного значення та план організації історико-культурної заповідної території затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну

<u>центрального органу виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини.</u> <u>План організації території історико-культурного заповідника затверджується органом, до сфери управління якого він віднесений при прийнятті рішення про оголошення комплексу (ансамблю) пам'яток історико-культурним заповідником.</u> <u>План організації історико-культурної заповідної території затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини.</u>	політику у сфері охорони культурної спадщини. План організації території історико-культурного заповідника місцевого значення затверджується органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями. Відомості про визначені межі і режими використання території історико-культурного заповідника та історико-культурної заповідної території вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель та є вихідними даними містобудівної документації. Порядок розробки та затвердження плану організації території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території встановлюється Кабінетом Міністрів України.	
Відсутня стаття	Стаття 33-4 Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини 1. Науково-проектною документацією у сфері охорони культурної спадщини є: 1) науково-проектна/науково-дослідна документація із визначення: меж і режимів використання території пам'ятки; режимів використання пам'ятки;	Впровадження єдиних підходів до порядку розробки науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, визначення замовників, виконавців таких робіт.

	меж і режимів використання охоронюваної археологічної території; меж і режимів використання зон охорони; меж і режимів використання території об'єкта всесвітньої спадщини; меж і режимів використання буферних зон; меж і режимів використання історичних ареалів, (меж історичного ареалу); 2) план організації території історико-культурного заповідника; 3) план організації історико-культурної заповідної території. Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини визначає спеціальний режим використання території або об'єктів, в тому числі планувальні обмеження у використанні земель у сфері забудови, гранично допустиму висотність будівель та споруд. Межі територій та обмеження у використанні земель (територій), визначені науково-проектною документацією у сфері охорони культурної спадщини, затвердженою у встановлено порядку, підлягають внесенню до містобудівного кадастру, а також Державного земельного кадастру та є вихідними даними містобудівної документації. 2. Склад та зміст науково-проектної документації у сфері охорони культурної	

спадщини встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Склад зазначених у науково-проектній документації відомостей про об'єкти Державного земельного кадастру має відповідати вимогам Закону України «Про Державний земельний кадастр».

Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини містить просторові дані, метадані та інші елементи, що складають його проектні рішення, і розробляється у формі електронного документа. Науково-проектну документацію у сфері охорони культурної спадщини підписують кваліфікованими електронними підписами відповідальна посадова особа розробника документації. У разі якщо у процесі розроблення науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, проект зазнав змін, такі зміни також засвідчуються кваліфікованими електронними підписами відповідальних осіб, які його розробили.

Доступ до матеріалів науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, крім інформації, яка відповідно до закону становить державну таємницю або належить до інформації з обмеженим доступом, не може обмежуватися. Загальна доступність матеріалів науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини забезпечується відповідно до вимог Закону

України "Про доступ до публічної інформації" шляхом надання їх за запитом на інформацію, оприлюднення, у тому числі у формі відкритих даних, на єдиному державному веб-порталі відкритих даних, офіційному веб-сайті органу охорони культурної спадщини, який затвердив науково-проектну документацію у сфері охорони культурної спадщини, внесення відповідних даних до Державного земельного кадастру та містобудівного кадастру.

У разі наявності в науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини інформації, яка відповідно до закону становить державну таємницю або належить до інформації з обмеженим доступом, така інформація подається до органу охорони культурної спадщини, який її затверджує у вигляді окремого файлу, формат якого визначається Кабінетом Міністрів України, та підписується кваліфікованими електронними підписами відповідальними особами, які розробили документацію.

3. Рішення про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини має містити:

назву об'єкта дослідження;

місцезнаходження (місце розташування)

опис меж територій, у разі якщо науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини їх визначає;

	опис обмежень у використанні. Невід’ємною складовою науково-проектної документації, якою встановлюються обмеження у використанні земель, є проекти землеустрою щодо організації і встановлення меж територій природно-заповідного фонду та іншого природоохоронного призначення, оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного, лісогосподарського призначення, земель водного фонду та водоохоронних зон, обмежень у використанні земель та їх режимоутворюючих об’єктів. За відсутності зазначеного проекту землеустрою науково-проектна документація, яка встановлює обмеження у використанні земель, не може бути затверджена. Протягом десяти робочих днів з дня затвердження науково-проектної документації орган, який її затвердив, має забезпечити подання заяви про внесення встановлених науково-проектною документації обмежень у використанні земель, до Державного земельного кадастру. Вимоги цього абзацу поширюються на облікову документацію, якою відповідно до цього Закону встановлюються обмеження у використанні земель. 4. Замовником науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини є:	

	виконавчий орган сільської, селищної, міської ради, на території якої розташована пам'ятка, власники пам'яток чи уповноважені ним особи – щодо науково-проектної документації із визначення: режиму використання пам'ятки (частини пам'ятки); меж і режимів використання території пам'ятки; зон охорони пам'ятки; орган охорони культурної спадщини за поданням якого територію оголошено охоронюваною археологічною територією – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання охоронюваної археологічної території; фізичні та/або юридичні особи, які здійснили підготовку і подання клопотання про оголошення комплексу (ансамблю) пам'яток історико-культурним заповідником або території історико-культурною заповідною територією - щодо плану організації території історико-культурного заповідника, плану організації історико-культурної заповідної території; адміністрація історико-культурного заповідника або орган охорони культурної спадщини, до сфери управління якого віднесений історико-культурний заповідник - щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони історико-культурного заповідника; орган, який забезпечує дотримання режиму історико-культурної заповідної території – щодо науково-проектної	

	документації із визначення меж і режимів використання зон охорони історико-культурної заповідної території. виконавчий орган сільської, селищної, міської ради– щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів історичних ареалів; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини – щодо науково-проектної документації із визначення меж історичних ареалів; органи охорони культурної спадщини, на території якого розташований об’єкт всесвітньої спадщини, фізичні та/або юридичні особи, які ініціювали номінування об’єкта всесвітньої спадщини - щодо науково-проектної документації із визначення меж об’єкта всесвітньої спадщини; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, орган управління об’єктом всесвітньої спадщини, орган охорони культурної спадщини на території яких розташований об’єкт всесвітньої спадщини, фізичні та/або юридичні особи, які ініціювали номінування об’єкта всесвітньої спадщини – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання буферної зони об’єкта всесвітньої спадщини;	

	центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, орган управління об'єктом всесвітньої спадщини - щодо науково-проектної документації із визначення режимів використання об'єкта всесвітньої спадщини. 5. Розробниками науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини є науково-проектні чи науково-дослідні організації, які відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Кабінетом Міністрів України.	
Стаття 35. Дозволи на проведення археологічних розвідок, розкопок, інших земляних робіт <u>1. Проведення археологічних розвідок, розкопок, інших земляних робіт на території пам'ятки, охоронюваній археологічній території, в зонах охорони, в історичних ареалах населених місць, а також дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою, здійснюються за дозволом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, що видається виконавцю робіт - фізичній особі, і за умови реєстрації цього дозволу у відповідному органі охорони культурної спадщини.</u>	Стаття 35. Дозволи на проведення археологічних розвідок, розкопок, інших земляних робіт 1. Проведення археологічних розвідок, розкопок, а також дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою, здійснюються за дозволом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. Дозволи на проведення археологічних розвідок, розкопок надаються за умови дотримання виконавцем робіт вимог охорони культурної спадщини та наявності у нього необхідного кваліфікаційного документа, виданого кваліфікаційною радою. Кваліфікаційні документи видаються кваліфікаційною радою - колегіальним,	Скасування необхідності реєстрації дозволу та технічна правка у зв'язку із виокремленням норм, що регулюють порядок надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини

Дозволи на проведення археологічних розвідок, розкопок надаються за умови дотримання виконавцем робіт вимог охорони культурної спадщини та наявності у нього необхідного кваліфікаційного документа, виданого кваліфікаційною радою. Порядок надання дозволів устанавлюється Кабінетом Міністрів України.

Кваліфікаційні документи видаються кваліфікаційною радою - колегіальним, незалежним органом, відповідальним за фаховий рівень виконавця робіт. Порядок формування та діяльності кваліфікаційної ради затверджується Кабінетом Міністрів України. До складу кваліфікаційної ради входять відповідні фахівці наукових установ, вищих навчальних закладів, громадських організацій.

Дозволи на проведення земляних (підводних) робіт на території місць бойових дій, місць загибелі бойових кораблів, морських та річкових суден, місць поховань померлих та померлих (загиблих) військовослужбовців (у тому числі іноземців), які загинули у війнах, внаслідок депортації та політичних репресій на території України, надаються згідно з програмами, погодженими з відповідним органом охорони культурної спадщини.

незалежним органом, відповідальним за фаховий рівень виконавця робіт. Порядок формування та діяльності кваліфікаційної ради затверджується Кабінетом Міністрів України. До складу кваліфікаційної ради входять відповідні фахівці наукових установ, вищих навчальних закладів, громадських організацій.

Дозволи на проведення дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою на території місць бойових дій, місць загибелі бойових кораблів, морських та річкових суден, місць поховань померлих та померлих (загиблих) військовослужбовців (у тому числі іноземців), які загинули у війнах, внаслідок депортації та політичних репресій на території України, надаються згідно з програмами, погодженими з органом охорони культурної спадщини органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим; обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій.

2. Виконавець археологічних розвідок, розкопок зобов'язаний:

2. Виконавець археологічних розвідок, розкопок зобов'язаний: забезпечити збереження виявлених під час досліджень об'єктів культурної спадщини; своєчасно здати звіт про дослідження органам, що видали дозвіл та кваліфікаційний документ; передати всі знайдені під час досліджень рухомі предмети, пов'язані з нерухомими об'єктами культурної спадщини (антропогенні, антропологічні, палеозоологічні, палеоботанічні та інші об'єкти, що мають культурну цінність), на постійне зберігання визначеній у дозволі установі для занесення до державної частини Музейного фонду України; передати польову документацію та звіт про проведені роботи до архівного підрозділу державної наукової установи у порядку, визначеному законодавством; забезпечити належну консервацію об'єктів культурної спадщини, що мають культурну цінність, упорядкування території після завершення робіт. 3. Відповідний орган охорони культурної спадщини може призначати своїх уповноважених представників для здійснення нагляду за проведенням археологічних розкопок. Виконавець археологічних розкопок зобов'язаний сприяти представникам органів охорони культурної спадщини у здійсненні нагляду за проведенням розкопок.	забезпечити збереження виявлених під час досліджень об'єктів культурної спадщини; своєчасно здати звіт про дослідження органам, що видали дозвіл та кваліфікаційний документ; передати всі знайдені під час досліджень рухомі предмети, пов'язані з нерухомими об'єктами культурної спадщини (антропогенні, антропологічні, палеозоологічні, палеоботанічні та інші об'єкти, що мають культурну цінність), на постійне зберігання визначеній у дозволі установі для занесення до державної частини Музейного фонду України; передати польову документацію та звіт про проведені роботи до архівного підрозділу державної наукової установи у порядку, визначеному законодавством; забезпечити належну консервацію об'єктів культурної спадщини, що мають культурну цінність, упорядкування території після завершення робіт. 3. Відповідний орган охорони культурної спадщини може призначати своїх уповноважених представників для здійснення нагляду за проведенням археологічних розкопок. Виконавець археологічних розкопок зобов'язаний сприяти представникам органів охорони культурної спадщини у здійсненні нагляду за проведенням розкопок.	

сприяти представникам органів охорони культурної спадщини у здійсненні нагляду за проведенням розкопок. 4. Застосування металошукачів чи будь-якого іншого пошукового обладнання або відповідної технології на об'єктах культурної спадщини дозволяється тільки за наявності дозволу на їх використання та підлягає обов'язковій реєстрації у відповідному органі охорони культурної спадщини. 5. Власник або користувач земельної ділянки (у тому числі орендар) у межах території пам'ятки, охоронюваної археологічної території, в зонах охорони, в історичних ареалах населених місць згідно з розпорядженням органу охорони культурної спадщини зобов'язаний не перешкоджати виконавцеві робіт, який має дозвіл на проведення археологічних розвідок, розкопок на цій ділянці. Власник або користувач (у тому числі орендар) земельної ділянки, на якій проводяться археологічні розвідки, розкопки, має право на відшкодування у повному обсязі шкоди, якої він зазнав у зв'язку з проведенням таких робіт.	4. Застосування металошукачів чи будь-якого іншого пошукового обладнання або відповідної технології на об'єктах культурної спадщини дозволяється тільки за наявності дозволу на їх використання та підлягає обов'язковій реєстрації у відповідному органі охорони культурної спадщини. 5. Власник або користувач земельної ділянки (у тому числі орендар) у межах території пам'ятки, охоронюваної археологічної території, в зонах охорони, в історичних ареалах населених місць згідно з розпорядженням органу охорони культурної спадщини зобов'язаний не перешкоджати виконавцеві робіт, який має дозвіл на проведення археологічних розвідок, розкопок на цій ділянці. Власник або користувач (у тому числі орендар) земельної ділянки, на якій проводяться археологічні розвідки, розкопки, має право на відшкодування у повному обсязі шкоди, якої він зазнав у зв'язку з проведенням таких робіт.	
Стаття 36. Припинення земляних робіт у разі виявлення знахідки археологічного або історичного характеру 1. Якщо під час проведення будь-яких земляних робіт виявлено знахідку	Стаття 36. Припинення земляних робіт у разі виявлення знахідки археологічного або історичного характеру 1. Якщо під час проведення будь-яких земляних робіт виявлено знахідку	У зв'язку із скасування дозволу на відновлення земляних робіт у разі виявлення знахідки археологічного або історичного характеру

археологічного або історичного характеру, виконавець робіт зобов'язаний зупинити їх подальше ведення і протягом однієї доби повідомити про це відповідний орган охорони культурної спадщини, на території якого проводяться земляні роботи.

2. Земляні роботи можуть бути відновлені лише згідно з письмовим дозволом відповідного органу охорони культурної спадщини після завершення археологічних досліджень відповідної території.

археологічного або історичного характеру, виконавець робіт зобов'язаний зупинити їх подальше ведення і протягом однієї доби повідомити про це замовника робіт та відповідний орган охорони культурної спадщини, на території якого проводяться земляні роботи. Замовник робіт має забезпечити проведення археологічних досліджень цієї території.

2. Земляні роботи можуть бути відновлені лише після завершення археологічних досліджень відповідної території, про що замовник робіт повідомляє у 10 –ти денний строк до початку відновлення земляних робіт центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини з додаванням до повідомлення звіту про результати проведених археологічних досліджень, який засвідчує відсутність на досліджувальній території об'єктів культурної спадщини, в тому числі об'єктів археологічної спадщини, які не можуть бути переміщені (перенесені) на інше місце без втрати їх цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду та збереження своєї автентичності.

У разі, якщо за результатами проведених археологічних досліджень відповідно до звіту про результати проведених археологічних досліджень

встановлено наявність на досліджувальній території об'єктів культурної спадщини, в тому числі об'єктів археологічної спадщини, які не можуть бути переміщені (перенесені) на інше місце без втрати їх цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду та збереження своєї автентичності, замовник та дослідник археологічної спадщини, який проводив дослідження, негайно повідомляє центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини з додаванням до повідомлення звіту про результати проведених археологічних досліджень.

У випадку, зазначеному в абзаці другому частини другої цієї статті, на території в межах 500 метрів навколо виявленої знахідки археологічного або історичного характеру, забороняється проведення будівельних робіт до вирішення питання занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру. Право на початок виконання будівельних робіт на цій ділянці скасовується, а дозвіл на виконання будівельних робіт анулюється відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю за поданням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

	Після занесення пам'ятки культурної спадщини до Реєстру подальша забудова території в межах території пам'ятки культурної спадщини та її зони охорони здійснюється з урахуванням вимог цього Закону.	
Стаття 37². Правовий статус об'єкта всесвітньої спадщини 1. Об'єкт всесвітньої спадщини має правовий статус пам'ятки національного значення з урахуванням особливостей, встановлених Конвенцією, цим Законом і планом управління об'єктом всесвітньої спадщини. <u>2. Межі території об'єкта всесвітньої спадщини і його буферної зони позначаються відповідними знаками, форма та порядок встановлення яких визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.</u>	Стаття 37². Правовий статус об'єкта всесвітньої спадщини 1. Об'єкт всесвітньої спадщини має правовий статус пам'ятки національного значення з урахуванням особливостей, встановлених <u>Конвенцією</u>, цим Законом і планом управління об'єктом всесвітньої спадщини. 2. Межі території об'єкта всесвітньої спадщини і його буферної зони позначаються відповідними знаками, форма та порядок встановлення яких визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини. Межі території об'єкта всесвітньої спадщини визначаються в номінаційному досьє. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини протягом місяця з дня включення об'єкта культурної спадщини до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО забезпечує передачу відомостей про встановлені межі об'єкта всесвітньої спадщини до Державного земельного кадастру та до органу, відповідального за	Упорядкування порядку визначення меж території об'єкта всесвітньої спадщини та режимів його використання

3. Проведенню містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні передус інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Рекомендації Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО щодо проектів містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні є обов'язковими для виконання при проведенні таких робіт.	ведення містобудівного кадастру як відомості про обмеження у використанні земель. Режими використання об'єкта всесвітньої спадщини визначаються науково-проектною (науково-дослідною) документацією із визначення режимів використання об'єкта всесвітньої спадщини за результатом проведених досліджень, яка затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини. 3. Проведенню містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні передус інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Рекомендації Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО щодо проектів містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні є обов'язковими для виконання при проведенні таких робіт.	
Стаття 37-3. Управління об'єктом всесвітньої спадщини ...	Стаття 37-3. Управління об'єктом всесвітньої спадщини ...	Технічна правка у зв'язку із уточненням розмежування функцій центральних органів

2. Управління об'єктом всесвітньої спадщини здійснюється на основі плану управління, який затверджується центральним органом виконавчої влади, що <u>забезпечує формування державної політики</u> у сфері охорони культурної спадщини. ...	2. Управління об'єктом всесвітньої спадщини здійснюється на основі плану управління, який затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. ...	
Стаття 37⁴. Повноваження органу управління об'єктом всесвітньої спадщини 1. До повноважень органу управління об'єктом всесвітньої спадщини належать: 1) здійснення заходів, передбачених планом управління об'єктом всесвітньої спадщини, та інших заходів, необхідних для збереження та охорони видатної універсальної цінності об'єкта всесвітньої спадщини; 2) здійснення заходів для недопущення пошкодження, руйнування об'єкта всесвітньої спадщини, а також для усунення загрози або можливої загрози видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини; 3) здійснення нагляду за виконанням <u>будь-яких робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні та інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, про загрозу видатній</u>	Стаття 37⁴. Повноваження органу управління об'єктом всесвітньої спадщини 1. До повноважень органу управління об'єктом всесвітньої спадщини належать: 1) здійснення заходів, передбачених планом управління об'єктом всесвітньої спадщини, та інших заходів, необхідних для збереження та охорони видатної універсальної цінності об'єкта всесвітньої спадщини; 2) здійснення заходів для недопущення пошкодження, руйнування об'єкта всесвітньої спадщини, а також для усунення загрози або можливої загрози видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини; 3) здійснення нагляду за виконанням будь-яких робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні та інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю), про загрозу видатній	Технічна правка у зв'язку із уточненням розмежування функцій центральних органів

<u>універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини;</u> <u>4) здійснення моніторингу стану збереження об'єкта всесвітньої спадщини;</u> ...	універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини; 4) проведення моніторингу стану збереження об'єкта всесвітньої спадщини та його буферної зони та призначення охоронних заходів у разі необхідності; ...	
	Розділ VI-II ОСОБЛИВОСТІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ У СФЕРІ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ	Впорядкування системи надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини

Стаття 37 - 7 Загальні засади надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі видачі документів дозвільного характеру

1. З метою забезпечення охорони об'єктів культурної спадщини, захисту традиційного характеру середовища у сфері охорони культурної спадщини запроваджена система надання органами охорони культурної спадщини адміністративних послуг у формі погоджувальної процедури, а також видачі документів дозвільного характеру (далі – адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини).

Місцем надання адміністративної послуги – є місце розташування щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, території пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, охоронюваної археологічної території, зони охорони, історичного ареалу, де плануються проводити роботи, чи з якими вчиняються дії, для яких відповідно до цього Закону встановлені адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини.

2. Погодженню підлягають:

1) містобудівні, архітектурні, ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи на

	території пам'яток, об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, охоронюваних археологічних територіях, у зонах охорони, буферних зонах, в історичних ареалах населених місць; 2) приватизація, відчуження, а також передача власником пам'ятки (її частини) або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі. 3. Дозволи видаються на: 1) виконання робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини, 2) переміщення (перенесення в інше місце) пам'яток; 3) проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень; 4) дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою. У разі розташування щойно виявленого об'єкта, пам'ятки на території зони охорони, буферній зоні, охоронюваній археологічній території для проведення робіт необхідно отримати дозвіл відповідного органу охорони культурної спадщини. Отримання погодження органу	

охорони культурної спадщини, передбаченого пунктом 1 частини другої цієї статті, такі роботи не потребують.

4. Надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини базується на таких основних принципах:

1) захист прав, законних інтересів суспільства, територіальних громад та громадян, охорона культурної спадщини;

2) прозорість процедури надання адміністративної послуги;

3) єдності методології;

4) додержання рівності прав суб'єктів господарювання;

5) надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини за заявницьким принципом.

5. Суб'єктом надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини:

1) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини,

щодо погоджень:

містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини;

містобудівних, архітектурних чи ландшафтних перетворень, будівельних,

	меліоративних, шляхових, земляних робіт на території пам'ятки національного значення, в межах зон охорони, історичних ареалів, визначених відповідно до частин 2 та 5 статті 32 цього Закону; приватизація, відчуження, а також передача власником або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі пам'яток національного значення (їх частин). та дозволів: на виконання робіт на пам'ятках національного значення; щойно виявлених об'єктах культурної спадщини, пам'ятках, розташованих на території об'єктів всесвітньої спадщини, в буферній зоні; на переміщення (перенесення в інше місце) пам'яток; на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень; на дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою; 2) спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини за місцем надання адміністративної послуги щодо погоджень та дозволів, не передбачених пунктом 1 частини 5 цієї статті; 3) орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласна, Київська та Севастопольська міські	

державні адміністрації, у разі відсутності за місцем надання адміністративної послуги спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини щодо погоджень та дозволів, не передбачених пунктом 1 частини 5 цієї статті.

6. Суб'єктом звернення за наданням адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини (далі – заявник) є:

1) замовник робіт, для яких цим законом передбачено проходження дозвільної (погоджувальної) процедури, або уповноважена ним особа;

2) дослідник археологічної спадщини - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень ;

3) юридична особа, діяльність якої пов'язана з дослідженням решток життєдіяльності людини, що міститься під землею поверхнею, під водою та має відповідний досвід у цій сфері не менше двох років - щодо надання дозволу на дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою;

4) власник пам'ятки (її частини) або уповноважена ним особа – щодо погодження приватизації, відчуження пам'ятки культурної спадщини, передачі її у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі; отримання дозволу на переміщення

	(перенесення в інше місце) пам'ятки; 7. Заявники, які отримали адміністративну послугу з надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою зобов'язані надати суб'єкту звернення короткий звіт про проведені польові археологічні дослідження/дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою до суб'єкта надання адміністративної послуги не пізніше одного місяця після того, як сплив строк дії дозволу. 8. При наданні адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі видачі документів дозвільного характеру, принцип мовчазної згоди не застосовується. 9. Надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини здійснюється за допомогою електронної системи. 10. Адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини надаються безоплатно. Стаття 37 - 8 Строки надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини 1. Граничний строк	

надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини складає 30 робочих днів з дня подання заявником відповідних документів. За рішенням суб'єкта надання адміністративної послуги, у разі необхідності розгляду поданих документів на засіданні консультативно-дорадчих органів суб'єкта надання адміністративної послуги, строк може бути продовжений, але не більше ніж на 15 робочих днів про що повідомляється заявника.

2. Строк дії погоджень та дозволів необмежений за виключенням дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою, який діє до кінця календарного року, в якому його отримано.

3. Отримання погоджень та дозволів, строк дії яких закінчився здійснюється за процедурою, передбаченою цим розділом.

Стаття 37 - 9 Подання документів для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини та отримання результатів їх розгляду

1. Документи для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

подаються до суб'єкта надання відповідної послуги за вибором заявника (якщо інше не визначено цим Законом):

1) в електронній формі через електронний кабінет або іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронним кабінетом, користувачами якої є суб'єкт звернення та суб'єкт надання відповідної послуги;

2) у паперовій формі особисто заявником (у тому числі через центри надання адміністративних послуг) або поштовим відправленням з описом вкладення.

2. Подання та отримання документів щодо об'єктів, на які поширюється дія Закону України "Про державну таємницю", здійснюються в паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

3. Документи, що подаються для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, повинні відповідати таким вимогам:

1) документи мають викладатися державною мовою;

2) текст документів має бути розбірливим (написаний машинодруком

або від руки друкованими літерами);

3) документи не повинні містити підчищення або дописки, закреслені слова та інші виправлення, не обумовлені в них, орфографічні та арифметичні помилки, заповнюватися олівцем, а також містити пошкодження, які не дають змоги однозначно тлумачити їх зміст;

4) документи в електронній формі мають бути оформлені згідно з вимогами, визначеними законодавством.

4. Якщо документи подаються особисто, заявник пред'являє документ, що посвідчує його особу відповідно до Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус". У разі якщо заявником є іноземець або особа без громадянства, документом, що посвідчує особу такого заявника, є національний, дипломатичний чи службовий паспорт іноземця або інший документ, що посвідчує особу.

У разі подання документів представником власника (співвласників) об'єкта нерухомого майна заявник додатково пред'являє документ, що засвідчує його повноваження.

Документ, що засвідчує повноваження представника, виданий відповідно до законодавства іноземної держави, повинен бути легалізований (консульська легалізація чи проставлення апостиля) в установленому законодавством порядку, якщо інше не встановлено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Документ, що засвідчує повноваження представника, викладений іноземною мовою, повинен бути перекладений на державну мову із засвідченням вірності перекладу з однієї мови на іншу або підпису перекладача в установленому законодавством порядку.

5. Заявник несе відповідальність за відповідність копій поданих документів в електронній формі оригіналам таких документів у паперовій формі. Такі копії засвідчують кваліфікованим електронним підписом заявника.

6. Подання документів з порушенням вимог, визначених цією статтею, є підставою для залишення таких документів без розгляду та повернення їх заявнику, про що повідомляється заявник у строк, що не перевищує строк,

передбачений для розгляду відповідних документів.

7. Інформація та документи, надіслані заявниками в електронній формі через електронний кабінет або іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою, для отримання послуг, визначених цим Законом, вважаються отриманими у день їх надходження, а у разі подання такої інформації та документів у неробочий час робочого дня, неробочий день, святковий або вихідний день - у перший робочий день, наступний за днем їх подання.

8. Доступ заявника до результатів адміністративних та інших визначених цим Законом послуг, що надаються за допомогою електронної системи, здійснюється через:

1) портал електронної системи в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи;

2) електронний кабінет (у разі його наявності);

3) іншу державну інформаційну систему, користувачами якої є суб'єкт звернення та суб'єкт надання відповідної

адміністративної послуги, - у разі подання документів для отримання адміністративних та інших визначених цим Законом послуг з використанням такої системи.

Результати адміністративних та інших визначених цим Законом послуг, що надаються з використанням електронної системи, за зверненням заявника надаються у паперовій формі.

9. Направлення судових рішень, які тягнуть за собою зміну відомостей в електронній системі, та про заборону (скасування заборони) вчинення дій уповноваженими органами охорони культурної спадщини може здійснюватися шляхом електронної інформаційної взаємодії між електронною системою та Єдиним державним реєстром судових рішень у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини спільно з Державною судовою адміністрацією України. Такі відомості підлягають внесенню до електронної системи відповідним органом не пізніше наступного робочого дня з дня отримання відповідного судового рішення.

Стаття 37 - 10 Перелік документів, необхідних для отримання адміністративної

	послуги у сфері охорони культурної спадщини 1. Для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини подається заява до якої додається: 1) проектна документація на будівництво, якщо вид перетворень передбачає складання такої документації, або інший вид документації, який передбачений для цього виду робіт - для отримання погодження містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт; 2) попередній охоронний договір для отримання погодження приватизації пам'ятки (її частини); 3) наукова - проектна документація на виконання робіт із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту та пристосування об'єктів культурної спадщини – для отримання дозволу на виконання робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини; 4) обґрунтування неможливості збереження пам'ятки на місці, або обґрунтування необхідності її перенесення; науково - проектна документація на перенесення пам'ятки; фотофіксація місця	

перенесення (переміщення) пам'ятки;
згода на перенесення (переміщення)
пам'ятки власника або уповноваженого
ним органу (особи) та власника
(користувача) земельної ділянки або
уповноваженого ним органу (особи), на яку
планується перенести (перемістити)
пам'ятку для отримання дозволу на
переміщення (перенесення в інше місце
пам'яток;

5) кваліфікаційний документ –
для отримання дозволу на проведення
археологічних розвідок, розкопок,
підводних археологічних досліджень;

6) програма досліджень решток,
життєдіяльності людини, що міститься під
земною поверхнею, під водою - для
отримання дозволу на дослідження
решток, життєдіяльності людини, що
міститься під земною поверхнею, під
водою.

2. Для забезпечення
інформування Комітету всесвітньої
спадщини ЮНЕСКО замовником
містобудівних перетворень додатково до
документів, зазначених в частині першій цієї
статті, подається:

1) стисла
характеристика містобудівного
перетворення (функціональне
призначення, обґрунтування місця
розміщення, запланована дата початку

робіт, основні техніко-економічні показники (площа, об'єм, загальна висота в метрах від рівня денної поверхні землі, а також згідно з Балтійською системою висот до вищої точки споруди, кадастровий план відповідної земельної ділянки));

2) опис буферної зони в межах п'ятста метрів навколо запланованого містобудівного перетворення;

3) оцінка впливу на видатну універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини, у тому числі з візуальним 3D-моделюванням;

4) результати попередніх інженерних, геологічних, архівних, археологічних досліджень, результати обстежень, пов'язаних з територією запланованого містобудівного перетворення (за наявності);

5) відомості про проведені консультації з громадськістю щодо запланованого містобудівного перетворення (за наявності);

6) відображення локації об'єкта на топографічній карті території об'єкта всесвітньої спадщини та його буферної зони.

Для забезпечення інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО документи надаються у чотирьох примірниках, два з яких складено українською мовою, два - англійською або

французькою мовою, в письмовій формі та на електронних носіях.

3. **Форми заяв на надання адміністративних послуг та форма короткого звіту про польові археологічні дослідження / дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою затверджуються центральним органом виконавчої влади, що формує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.**

Стаття 37 - 11 Зупинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги

1. **Підставою для зупинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги є:**

1) **необхідність інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО у передбачених цим Законом випадках;**

2) **необхідність отримання висновків органу охорони культурної спадщини, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини, адміністрації історико-культурного заповідника (історико-культурної заповідної території), якщо надання таких висновків передбачено цим законом або без нього неможливо визначити відповідність запланованих робіт встановленим чи визначеним цим законом**

	режимам використання; 3) неподання або подання не в повному обсязі документів для надання адміністративної послуги. 2. Зупинення розгляду документів, з підстав непередбачених цією статтею не допускається. 3. Розгляд документів зупиняється протягом 10 робочих днів з дня надходження документів. Розгляд документів, зупинених на підставі пункту першого частини першої цієї статті, зупиняється на строк отримання відповіді Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, але не більше ніж на строк, що становить шість місяців. Розгляд документів, зупинених на підставі пункту другого частини першої цієї статті, зупиняється на строк що становить 20 робочих днів з дати їх зупинення. В цьому випадку суб'єкт надання адміністративних послуг в межах встановленого строку самостійно вживає заходів щодо отримання висновку або відповіді Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО без залучення суб'єкта звернення. Орган охорони культурної спадщини, орган управління об'єкта всесвітньої спадщини, адміністрації історико-культурного заповідника (історико-культурної заповідної території) уповноважені на надання висновку зобов'язані його надати на запит суб'єкта	

надання адміністративної послуги у строк що не перевищує 10 робочих днів з дати отримання відповідного запиту.

4. Повідомлення про зупинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги із зазначенням підстав для зупинення направляється суб'єкту звернення у день зупинення через електронний кабінет або у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

5. У разі отримання необхідної інформації або закінчення строків для їх отримання, передбачених частиною третьою цієї статті, строк розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги, поновлюється.

6. У разі поновлення строку розгляду документів обчислення строку розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги, починається з дня отримання документів, необхідних для усунення підстав зупинення.

Стаття 37 - 12 Відмова у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Підставами для відмови у наданні адміністративної послуги в сфері охорони культурної спадщини є:

1) невідповідність документів вимогам Конституції, законів України;

	2) виявлення в документах, поданих суб'єктом звернення, недостовірних відомостей; 3) неусунення причин, що були підставою для попередньої відмови у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини; 4) висновок органу управління об'єкта всесвітньої спадщини, Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО про негативний вплив на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини за наслідками реалізації проектів та робіт, що потребують надання погоджень, дозволів органами охорони культурної спадщини відповідно до цього Закону; 5) наявність загроз руйнування або пошкодження об'єктів культурної спадщини, пам'яток, порушення традиційного характеру середовища за наслідками реалізації проектів та робіт, що потребують надання погоджень, дозволів органами охорони культурної спадщини відповідно до цього Закону; 6) невідповідність запланованих робіт визначеним або встановлених відповідно до цього Закону режимам використання об'єктів всесвітньої спадщини, пам'яток, їх територій, зон охорони, буферних зон, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів, історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій);	

7) наявність в науково-проектній документації на консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування пам'яток пропозицій та рішень, реалізація яких може призвести до часткового або повного зникнення характерних властивостей об'єкта культурної спадщини, що становлять його історико-культурну цінність, на підставі якої цей об'єкт визнаний пам'яткою – щодо погодження робіт на пам'ятках;

8) недостатня обґрунтованість мети проведення археологічних розвідок, розкопок, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

9) неможливості проведення археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою на території незалежних від волі дослідника археологічної спадщини - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

10) неподання або подання не в повному обсязі дослідником археологічної спадщини наукового звіту дослідника археологічної спадщини про виконані в попередньому польовому сезоні археологічні роботи, якщо такі роботи проводились - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

11) непередача археологічних предметів, виявлених під час археологічних досліджень, до музеїв, визначених в дозволі на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень - щодо дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

12) відсутність охоронного договору або невиконання власником чи уповноваженою ним особою встановлених або визначених режимів використання пам'ятки, умов охоронного договору – щодо погодження приватизації, відчуження, передачі у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі пам'ятки культурної спадщини (її частини);

13) фактичне виконання або початок виконання робіт до отримання в установленому порядку дозволу, погодження, передбаченого цим Законом.

2. Відмова у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини з підстав, не передбачених цією статтею, не допускається.

3. Повідомлення про відмову в наданні адміністративної послуги із зазначенням виключного переліку підстав для відмови направляється заявнику у день відмови через електронний кабінет або у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

4. У разі відмови в наданні адміністративної послуги, документи повертаються (видаються, надсилаються поштовим відправленням) заявнику не пізніше наступного робочого дня з дня надходження від нього заяви про їх повернення.

5. Після усунення причин, що були підставою для відмови, заявник може повторно подати документи.

6. При повторному розгляді документів не допускається відмова у наданні адміністративної послуги з причин, раніше не зазначених у повідомленні заявника (за винятком неусунення чи усунення не в повному обсязі заявником причин, що стали підставою для попередньої відмови).

7. Подання заявником після усунення причин, що були підставою для відмови, документів із змінами, що не стосуються зауважень суб'єкта надання

адміністративних послуг, не вважається повторним поданням документів і розглядається в порядку, передбаченим цим розділом.

Стаття 37 - 13 Надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини проводиться на підставі документів, що подаються заявником.

2. Порядок надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини включає наступні етапи:

1) подання документів для надання адміністративної послуги у порядку, передбаченому цим розділом;

2) прийом документів за описом;

3) перевірку документів на наявність підстав для зупинення або відмови в наданні адміністративної послуги;

4) прийняття рішення про надання адміністративної послуги ;

5) повідомлення суб'єкта звернення про надання адміністративної послуги;

3. Повідомлення суб'єкта звернення про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини направляється заявнику у день прийняття рішення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

4. За наявності підстав, визначених цим Законом, документ дозвільного характеру може бути зупинений або анульований.

5. Порядок надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини визначається Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що формує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 14 Зупинення дії та анулювання дозвільного документу

1. Суб'єкт надання адміністративної послуги зупиняє дію дозвільного документу за наявності однієї із наступних підстав:

1) за письмовим зверненням суб'єкта звернення;

2) встановлення факту надання заявником недостовірної інформації;

3) здійснення заявником під час реалізації отриманих погоджень, дозволів порушень виду та характеру виду робіт, передбаченого цим дозволом чи погодженням або вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини, встановлених органом охорони культурної спадщини під час здійснення заходів державного контролю у сфері охорони культурної спадщини;

4) зміна в установленому порядку меж та режиму використання буферної зони,

внаслідок чого видані погодження та дозволи потребуватимуть висновку органу управління об'єктом всесвітньої спадщини щодо оцінки впливу запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини – щодо погоджень та дозволів на проведення робіт в буферній зоні.

Повідомлення про зупинення дії дозвільного документу із зазначенням підстав зупинення та строку для їх усунення направляється суб'єкту звернення у день зупинення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

2. Поновлення дії дозвільного документу, зупиненого на підставі, що визначена пунктами другим та третім частини першої цієї статті, в межах строку дії такого дозволу здійснюється суб'єктом надання відповідної адміністративної послуги за умови усунення причин, що стали підставою зупинення дії документа дозвільного характеру.

У разі відмови заявника від усунення причин, що стали підставою зупинення дії документа дозвільного характеру або його бездіяльності протягом встановленого суб'єктом надання відповідної адміністративної послуги строку, дія дозвільного документу анулюється.

Поновлення дії дозвільного документу, зупиненого на підставі пункту четвертого частини першої цієї статті, здійснюється на

наступний день після отримання висновку органу управління об'єктом всесвітньої спадщини про відсутність негативного впливу запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини.

Якщо органом управління об'єктом всесвітньої спадщини надано висновок про негативний вплив запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини, видані погодження та дозволи на проведення робіт в буферній зоні, якщо вони не завершені, анулюються суб'єктом надання адміністративних послуг.

3. Документ дозвільного характеру може бути анульований суб'єктом надання адміністративної послуги, який видав такий документ, у разі:

1) скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги у порядку, визначеному цим Законом;

2) у випадках, передбачених частиною другою цієї статті;

3) у випадках, передбачених абзацом другим частини другої статті 36 цього Закону, щодо погоджень містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт, наданих в межах земельної ділянки в межах 500 метрів навколо виявленої знахідки археологічного або

історичного характеру;

4) ліквідації юридичної особи, яка отримала дозвіл.

Повідомлення про анулювання дозвільного документу із зазначенням підстав анулювання направляється заявнику в день прийняття рішення у день зупинення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи та у разі анулювання дозволу на роботи на пам'ятках, погодження містобудівного перетворення суб'єкт надання відповідної адміністративної послуги повідомляє орган державного архітектурно-будівельного контролю, який забезпечує прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів.

4. Зупинення, поновлення дії та анулювання дозвільного документа здійснюється у визначеному Кабінетом Міністрів України Порядку надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 15 Порядок оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини

1. Рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги можуть бути оскаржені до центрального

органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини або до суду.

2. Рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги можуть бути оскаржені протягом 60 календарних днів з дня прийняття рішення, що оскаржується, або з дня, коли особа дізналася чи могла дізнатися про порушення її прав відповідною дією чи бездіяльністю.

3. Строк розгляду та вирішення скарги складає 30 календарних днів.

4. У разі якщо розгляд та вирішення скарги потребують перевірки суб'єкта надання адміністративної послуги, а також залучення скаржника чи інших осіб, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини може встановити інші строки розгляду та вирішення скарги, повідомивши про це скаржника. При цьому загальний строк розгляду та вирішення скарги не може перевищувати 45 календарних днів.

5. Днем подання скарги вважається день її фактичного отримання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини через електронний кабінет.

6. У разі якщо останній день строку для подання скарги, зазначеного в частині п'ятій цієї статті, припадає на вихідний або святковий день, останнім днем строку вважається перший робочий день, що настає за вихідним або святковим днем.

7. Скарга на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги подається особою, яка вважає, що її права порушено, у письмовій формі та має містити:

1) повне найменування (ім'я) скаржника, його місце проживання чи перебування (для фізичних осіб) або місцезнаходження (для юридичних осіб), а також найменування (ім'я) представника скаржника, якщо скарга подається представником;

2) зміст оскаржуваного рішення, дій чи бездіяльності та норми законодавства, порушені на думку скаржника;

3) викладення обставин, якими скаржник обґрунтовує свої вимоги;

4) відомості про наявність чи відсутність судового спору з порушеного у скарзі питання, що може мати наслідком скасування оскаржуваного рішення;

5) підпис скаржника або його представника із зазначенням дати складення скарги.

До скарги додаються засвідчені в установленому порядку копії документів, що підтверджують факт порушення прав скаржника (за наявності), а також якщо

скарга подається представником скаржника - довіреність чи інший документ, що підтверджує повноваження такого представника, або копія такого документа, засвідчена в установленому порядку.

Якщо скарга на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги подається представником скаржника, до такої скарги додається довіреність чи інший документ, що підтверджує його повноваження, або його копія, засвідчена в установленому порядку.

8. За результатами розгляду скарги центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини приймає мотивоване рішення про:

1) відмову в задоволенні скарги;

2) задоволення (повне чи часткове)

скарги шляхом прийняття рішення про:

а) скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги;

б) направлення обов'язкового до виконання припису суб'єкту надання адміністративної послуги про повторний розгляд документів, за результатами розгляду якій прийнято рішення про відмову у наданні адміністративної послуги;

в) направлення обов'язкового до виконання припису суб'єкту надання адміністративної послуги про виправлення технічної помилки, допущеної суб'єктом надання адміністративної послуги.

Рішення, прийняте за результатами розгляду скарги, надсилається скажнику протягом трьох робочих днів з дня його прийняття через електронний кабінет.

9. Рішення, передбачене підпунктом а) пункту 2 частини восьмої цієї статті, виконуються не пізніше наступного робочого дня з дати прийняття такого рішення.

Рішення, передбачені підпунктами б) та в) пункту 2 частини восьмої цієї статті, виконуються суб'єктом надання адміністративної послуги не пізніше п'яти робочих днів з дати прийняття такого рішення.

Для виконання таких рішень повторне подання документів не вимагаються.

10. У задоволенні скарги відмовляється якщо:

1) скарга оформлена без дотримання вимог, визначених цією статтею;

2) у разі наявності інформації про судові рішення або ухвалу про відмову позивача від позову з такого самого предмета спору, про визнання позову відповідачем або затвердження мирової угоди сторін;

3) у разі наявності інформації про судові провадження у зв'язку із спором між тими самими сторонами, з такого самого предмета і тієї самої підстави;

4) скарга подана особою, яка не має на це повноважень;

5) закінчився встановлений законом строк подачі скарги;

	6) розгляд питань, порушених у скарзі, не належить до компетенції органу; 7) рішення, що оскаржується прийнято відповідно до законодавства. 11.Порядок розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльності суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини визначається Кабінетом Міністрів України. 12. Рішення, дії або бездіяльність центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, прийняті відповідно до цієї статті можуть бути оскаржені до суду.	
Стаття 43. Кримінальна відповідальність за незаконне проведення пошукових робіт на об'єкті археологічної спадщини, знищення, руйнування або пошкодження об'єктів культурної спадщини За незаконне проведення археологічних розвідок, розкопок, інших земляних чи підводних робіт на об'єкті археологічної спадщини, а також за умисне незаконне знищення, руйнування або пошкодження об'єктів культурної спадщини чи їх частин винні особи притягаються до кримінальної відповідальності відповідно до закону.	Стаття 43 Відповідальність за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини 1. За вчинення правопорушень у сфері охорони культурної спадщини винні особи притягаються до кримінальної, адміністративної, цивільно-правової та дисциплінарної відповідальності у встановленому законом порядку. У разі вчинення від імені та в інтересах юридичної особи її уповноваженою особою злочину самотійно або у співучасті до юридичної особи у випадках, визначених Кримінальним кодексом України, застосовуються заходи кримінально-правового характеру.	Технічна правка

Стаття 44. Відповідальність юридичних осіб за порушення законодавства про охорону культурної спадщини <u>Відповідний орган охорони культурної спадщини накладає на юридичну особу, яка є власником або уповноваженим ним органом чи замовником робіт, такі фінансові санкції:</u> <u>за проведення будь-яких незаконних робіт, що можуть завдати або завдали шкоди пам'ятці, її території, охоронюваній археологічній території, охоронним зонам, історичним ареалам населених місць, - у розмірі від тисячі до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;</u> <u>за недодержання вимог щодо захисту, збереження, утримання, використання, реставрації, реабілітації пам'яток, у тому числі тих вимог, що передбачені охоронними договорами, умисне доведення їх до стану руйнації - у розмірі від тисячі до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;</u> <u>за вчинення дій, передбачених абзацами другим і третім цієї частини, щодо об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферної зони - у розмірі від п'яти тисяч до десяти тисяч</u>	Стаття 44. Відповідальність юридичних осіб за порушення законодавства про охорону культурної спадщини Юридична особа, яка є власником пам'ятки (її частини)/щойно виявленого об'єкта культурної спадщини або уповноважений ним орган, замовник робіт, притягається до відповідальності за такі порушення законодавства про охорону культурної спадщини: 1) ухилення від укладання та/або підписання охоронного договору або порушення режиму використання пам'ятки, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; 2) порушення режиму використання історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян 3) неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації про виявлені у процесі земляних, будівельних, шляхових, меліоративних та будь-яких інших робіт об'єкти культурної спадщини, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян	Підвищення розміру відповідальності юридичних осіб за порушення у сфері охорони культурної спадщини та уточнення змісту таких правопорушень

<u>неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;</u> <u>за неподання, несвоєчасне подання або подання явно недостовірної інформації про виявлені у процесі земляних, будівельних, шляхових, меліоративних та будь-яких інших робіт об'єкти культурної спадщини - у розмірі від ста до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;</u> <u>за ухилення власника пам'ятки або уповноваженого ним органу від підписання охоронного договору або за порушення ним режиму використання пам'ятки - у розмірі від ста до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;</u> <u>за невиконання припису органів охорони культурної спадщини - у розмірі від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.</u> <u>Рішення органу охорони культурної спадщини про застосування фінансових санкцій може бути оскаржено до суду.</u> <u>Фінансові санкції, накладені органом охорони культурної спадщини, стягуються у встановленому законом порядку.</u>	4) проведення будь-яких робіт із порушенням вимог цього Закону на щойно виявленому об'єкті культурної спадщині, пам'ятці, її території, охоронюваній археологічній території, в межах зон охорони, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі сто тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; 5) недодержання вимог щодо захисту, збереження, утримання, використання, реставрації, реабілітації пам'яток, у тому числі тих вимог, що передбачені охоронними договорами, тягне за собою накладення штрафу у розмірі тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; 6) розміщення реклами та вивісок на пам'ятках культурної спадщини, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини, в історичних ареалах та зонах охорони пам'яток з порушенням вимог, визначених цим Законом, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі сто тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; 7) вчинення дій, передбачених абзацами другим - сьомим цієї статті повторно у подвійному розмірі штрафу, встановленому за відповідне	

	правопорушення абзацами другим - сьомим цієї статті, 8) невиконання припису або розпорядження органів охорони культурної спадщини - тягне за собою накладення штрафу у розмірі сто тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.	
<u>Стаття 45. Порядок застосування фінансових санкцій за порушення законодавства про охорону культурної спадщини</u> <u>Фінансові санкції, передбачені статтею 44 цього Закону, накладаються керівником, заступниками керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, головою чи заступником голови обласної, районної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, головою чи заступником голови відповідної місцевої ради після розгляду матеріалів, які засвідчують факт правопорушення.</u> <u>Про вчинення правопорушення, зазначеного у статті 44 цього Закону, особою, уповноваженою органом охорони культурної спадщини, складається акт. Керівник юридичної особи, стосовно якої</u>	Стаття 45. Порядок притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини 1. Справи про правопорушення законодавства про охорону культурної спадщини розглядаються: спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини; органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міською державною адміністрацією - у разі відсутності за місцем вчинення правопорушення спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини; центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі якщо порушення вчинено на території об'єкта всесвітньої спадщини, буферної зони чи історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території.	Детальне унормування порядку притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини

складено акт, протягом трьох днів з моменту отримання акта може подати письмові пояснення до нього. Акт разом з іншими документами, що стосуються справи, у десятиденний термін з моменту складення акта надсилається посадовій особі, яка має право накладати фінансові санкції.

Рішення про накладення фінансових санкцій приймається протягом 10 днів після отримання документів, зазначених у частині другій цієї статті. Рішення про накладення фінансових санкцій оформлюється постановою, що надсилається юридичній особі, на яку накладено фінансові санкції.

Кошти, одержані у вигляді стягнень, передбачених у статті 44 цього Закону, зараховуються до спеціального фонду відповідного бюджету.

За результатами розгляду справи про правопорушення законодавства про охорону культурної спадщини керівником чи заступником керівника відповідного органу охорони культурної спадщини виноситься постанова.

2. Штраф може бути накладено на юридичну особу, порушника законодавства про охорону культурної спадщини, протягом шести місяців з дня виявлення правопорушення, але не пізніше як через три роки з дня його вчинення.

3. У разі вчинення юридичною особою двох або більше правопорушень штрафи накладаються за кожне вчинене правопорушення окремо.

4. Підставою для розгляду справи про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини, які зазначені у статті 44 цього Закону, є акт про правопорушення.

5. Акт про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини мають право складати уповноважені посадові особи органу охорони культурної спадщини.

6. Справа про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини розглядається в п'ятнадцятиденний строк з дня складання акту про правопорушення.

7. Штраф сплачується не пізніше п'ятнадцяти днів з дня вручення або отримання юридичною особою, порушником законодавства про охорону культурної спадщини, надісланої копії постанови відповідного уповноваженого

	органу через електронний кабінет з використанням платіжних систем через мережу Інтернет у режимі реального часу. 8. У разі якщо штраф не сплачено у строки, встановлені частиною сьомою цієї статті, примусове виконання постанови про накладення штрафу здійснюється органами державної виконавчої служби (державними виконавцями) в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження". 9. Постанову у справі про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини може бути оскаржено в судовому порядку.	
Стаття 46. Адміністративна відповідальність за порушення вимог цього Закону <u>1. За ухилення від підписання охоронних договорів на пам'ятки, порушення режиму використання пам'ятки, порушення режиму історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території, проведення ремонтних, реставраційних, реабілітаційних робіт на пам'ятці, зміну призначення пам'ятки, її частин та елементів, здійснення написів, позначок на ній, на її території та в її охоронній зоні без письмового дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини, ухилення від передачі в установленому порядку знайдених під час археологічних розвідок, розкопок рухомих предметів, пов'язаних з</u>	Стаття 46. Адміністративна відповідальність за порушення вимог цього Закону Винні особи притягаються до адміністративної відповідальності за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини відповідно до положень Кодексу України про адміністративні правопорушення.	Технічна правка

<u>нерухомими об'єктами культурної спадщини, на постійне зберігання до музеїв (державних фондосховищ), у яких зберігаються музейні предмети і музейні колекції, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, а також за невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини щодо усунення порушень вимог законодавства про охорону культурної спадщини або створення перешкод для їх діяльності винні особи притягаються до адміністративної відповідальності відповідно до закону.</u> <u>4. Провадження у справах про адміністративні правопорушення здійснюється відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення.</u>		
Стаття 47. Відшкодування шкоди 1. Застосування фінансових санкцій, адміністративних стягнень або кримінального покарання не звільняє винного від обов'язку відшкодувати шкоду, завдану власникові пам'ятки або уповноваженому ним органів, особі, яка набула права володіння, користування чи управління пам'яткою, охоронюваною археологічною територією.	Стаття 47. Відшкодування шкоди 1. Застосування фінансових санкцій, адміністративних стягнень або кримінального покарання не звільняє винного від обов'язку відшкодувати шкоду, завдану власникові пам'ятки або уповноваженому ним органів, особі, яка набула права володіння, користування чи управління пам'яткою, охоронюваною археологічною територією. 2. Шкода, завдана власникові пам'ятки або уповноваженому ним органів, особі, яка	Унормування порядку відновлення пам'ятки та традиційного хзарактеру середовища

2. Шкода, завдана власникові пам'ятки або уповноваженому ним органів, особі, яка набула права володіння, користування чи управління пам'яткою, охоронюваною археологічною територією, відшкодовується відповідно до закону. <u>3. Юридичні і фізичні особи, які завдали шкоди пам'яткам, їхнім територіям (у тому числі незаконним будівництвом), зобов'язані відновити пам'ятки та їхні території, а якщо відновлення неможливе - відшкодувати шкоду відповідно до закону.</u>	набула права володіння, користування чи управління пам'яткою, охоронюваною археологічною територією, відшкодовується відповідно до закону. 3. Юридичні і фізичні особи, до яких застосовані фінансові санкції чи притягнуті до адміністративної, кримінальної відповідальності за незаконні роботи на об'єктах культурної спадщини, пам'ятках, об'єктах всесвітньої спадщини та інших територіях, які мають спеціальні режими використання згідно цього Закону, зобов'язані відновити пам'ятку та традиційний характер середовища і знести самочинно збудований об'єкт. У разі якщо особа в установлений строк добровільно не виконала вимоги органу охорони культурної спадщини щодо відновлення пам'ятки та традиційного характеру середовища і знесення самочинно збудованого об'єкта, орган охорони культурної спадщини подає позов до суду про відновлення пам'ятки та традиційного характеру середовища і знесення самочинно збудованого об'єкта та компенсацію витрат, пов'язаних з цим. За рішенням суду пам'ятка та традиційний характер середовища підлягає відновленню, а самочинно збудований об'єкт підлягає знесенню з компенсацією витрат, пов'язаних із цим, за рахунок особи,	

	яка здійснила (здійснює) таке самочинне будівництво.	
Закон України «Про рекламу»		
Стаття 16. Зовнішня реклама 1. Розміщення зовнішньої реклами у населених пунктах проводиться на підставі дозволів, що надаються виконавчими органами сільських, селищних, міських рад, а поза межами населених пунктів - на підставі дозволів, що надаються обласними державними адміністраціями, а на території Автономної Республіки Крим - Радою міністрів Автономної Республіки Крим, в порядку, встановленому цими органами на підставі типових правил, що затверджуються Кабінетом Міністрів України. Під час видачі дозволів на розміщення зовнішньої реклами втручання у форму та зміст зовнішньої реклами забороняється. Розміщення зовнішньої реклами у межах смуги відведення автомобільних доріг здійснюється відповідно до цього Закону на підставі зазначених дозволів, які оформляються за участю центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері дорожнього господарства та управління автомобільними дорогами, або їх власників та центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері	Стаття 16. Зовнішня реклама 1. Розміщення зовнішньої реклами у населених пунктах проводиться на підставі дозволів, що надаються виконавчими органами сільських, селищних, міських рад, а поза межами населених пунктів - на підставі дозволів, що надаються обласними державними адміністраціями, а на території Автономної Республіки Крим - Радою міністрів Автономної Республіки Крим, в порядку, встановленому цими органами на підставі типових правил, що затверджуються Кабінетом Міністрів України. Під час видачі дозволів на розміщення зовнішньої реклами втручання у форму та зміст зовнішньої реклами забороняється. Розміщення зовнішньої реклами у межах смуги відведення автомобільних доріг здійснюється відповідно до цього Закону на підставі зазначених дозволів, які оформляються за участю центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері дорожнього господарства та управління автомобільними дорогами, або їх власників та центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері безпеки дорожнього руху. Зовнішня реклама на територіях,	Зміни у зв'язку із скасуванням необхідності участі органів охорони культурної спадщини у наданні дозволу на рекламу

безпеки дорожнього руху. Зовнішня реклама на територіях, будинках та спорудах розміщується за згодою їх власників або уповноважених ними органів (осіб). Стягнення плати за видачу дозволів забороняється. 2. Зовнішня реклама повинна відповідати таким вимогам: розміщуватись із дотриманням вимог техніки безпеки та із забезпеченням видимості дорожніх знаків, світлофорів, перехресть, пішохідних переходів, зупинок транспорту загального користування та не відтворювати зображення дорожніх знаків; освітлення зовнішньої реклами не повинно засліплювати учасників дорожнього руху, а також не повинно освітлювати квартири житлових будинків; фундаменти наземної зовнішньої реклами, що виступають над поверхнею землі, можуть бути декоративно оформлені; опори наземної зовнішньої реклами, що розташована вздовж проїжджої частини вулиць і доріг, повинні мати вертикальну дорожню розмітку, нанесену світлоповертаючими матеріалами, заввишки до 2 метрів від поверхні землі; нижній край зовнішньої реклами, що	будинках та спорудах розміщується за згодою їх власників або уповноважених ними органів (осіб). Стягнення плати за видачу дозволів забороняється. 2. Зовнішня реклама повинна відповідати таким вимогам: розміщуватись із дотриманням вимог техніки безпеки та із забезпеченням видимості дорожніх знаків, світлофорів, перехресть, пішохідних переходів, зупинок транспорту загального користування та не відтворювати зображення дорожніх знаків; освітлення зовнішньої реклами не повинно засліплювати учасників дорожнього руху, а також не повинно освітлювати квартири житлових будинків; фундаменти наземної зовнішньої реклами, що виступають над поверхнею землі, можуть бути декоративно оформлені; опори наземної зовнішньої реклами, що розташована вздовж проїжджої частини вулиць і доріг, повинні мати вертикальну дорожню розмітку, нанесену світлоповертаючими матеріалами, заввишки до 2 метрів від поверхні землі; нижній край зовнішньої реклами, що розміщується над проїжджою частиною, у тому числі на мостах, естакадах тощо, повинен розташовуватися на висоті не менше ніж 5	

розміщується над проїжджою частиною, у тому числі на мостах, естакадах тощо, повинен розташовуватися на висоті не менше ніж 5 метрів від поверхні дорожнього покриття; у місцях, де проїжджа частина вулиці межує з цоколями будівель або огорожами, зовнішня реклама може розміщуватися в одну з фасадів будівель або огорожами лінію. відсутня норма 3. Забороняється розташовувати засоби зовнішньої реклами: на пішохідних доріжках та алеях; у населених пунктах на висоті менш ніж 5 метрів від поверхні дорожнього покриття, якщо їх рекламна поверхня виступає за межі краю проїжджої частини; поза населеними пунктами на відстані менш ніж 5 метрів від краю проїжджої частини. відсутня норма ~~4. Розміщення зовнішньої реклами на пам'ятках національного або місцевого значення та в межах зон охорони цих пам'яток, історичних ареалів населених місць здійснюється відповідно до цього~~	метрів від поверхні дорожнього покриття; у місцях, де проїжджа частина вулиці межує з цоколями будівель або огорожами, зовнішня реклама може розміщуватися в одну з фасадів будівель або огорожами лінію. Вимоги щодо розміщення реклами та вивісок на пам'ятках, їх території, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини, територіях історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територіях), історичних ареалів та зонах охорони затверджуються Кабінетом Міністрів України. 3. Забороняється розташовувати засоби зовнішньої реклами: на пішохідних доріжках та алеях; у населених пунктах на висоті менш ніж 5 метрів від поверхні дорожнього покриття, якщо їх рекламна поверхня виступає за межі краю проїжджої частини; поза населеними пунктами на відстані менш ніж 5 метрів від краю проїжджої частини; на території об'єктів всесвітньої спадщини. 4. виключити.	

~~Закону на підставі дозволів, які оформляються за участю органів виконавчої влади, визначених Законом України "Про охорону культурної спадщини".~~ 5. Перелік обмежень та заборон щодо розміщення зовнішньої реклами, встановлений цим Законом, є вичерпним.	5. Перелік обмежень та заборон щодо розміщення зовнішньої реклами, встановлений цим Законом, є вичерпним.	
Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності»		
Стаття 16. Планування територій на місцевому рівні 1. Планування територій на місцевому рівні здійснюється шляхом розроблення та затвердження генеральних планів населених пунктів, планів зонування територій і детальних планів території, їх оновлення та внесення змін до них. Містобудівна документація на місцевому рівні розробляється з урахуванням даних державного земельного кадастру на актуалізованій картографічній основі в цифровій формі як просторово орієнтована інформація в державній системі координат на паперових і електронних носіях. Відсутня норма	Стаття 16. Планування територій на місцевому рівні 1. Планування територій на місцевому рівні здійснюється шляхом розроблення та затвердження генеральних планів населених пунктів, планів зонування територій і детальних планів території, їх оновлення та внесення змін до них. Містобудівна документація на місцевому рівні розробляється з урахуванням даних державного земельного кадастру на актуалізованій картографічній основі в цифровій формі як просторово орієнтована інформація в державній системі координат на паперових і електронних носіях. Невід’ємною частиною містобудівної документації є режими використання територій пам’яток культурної спадщини, зон охорони, буферних зон, історичних ареалів населених місць, визначені або встановлені відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини». Такі	Гармонізація законодавства у сфері містобудування із законодавством у сфері охорони культурної спадщини

Порядок обміну інформацією між містобудівним та державним земельним кадастрами встановлюється Кабінетом Міністрів України. 2. Містобудівна документація на місцевому рівні може бути оновлена за рішенням місцевих рад. Оновлення містобудівної документації передбачає: 1) актуалізацію картографо-геодезичної основи; 2) перенесення з паперових носіїв у векторну цифрову форму; 3) приведення містобудівної документації у відповідність із вимогами законодавства у сфері містобудівної діяльності, будівельних норм і правил. 3. Склад, зміст, порядок розроблення та оновлення містобудівної документації на місцевому рівні визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері містобудування. 4. Затвердження оновленої містобудівної документації на місцевому	обмеження набувають чинності з моменту їх визначення або встановлення та не потребують спеціального оновлення містобудівної документації. Порядок обміну інформацією між містобудівним та державним земельним кадастрами і Державною системою нерухомої культурної спадщини встановлюється Кабінетом Міністрів України. 2. Містобудівна документація на місцевому рівні може бути оновлена за рішенням місцевих рад. Оновлення містобудівної документації передбачає: 1) актуалізацію картографо-геодезичної основи; 2) перенесення з паперових носіїв у векторну цифрову форму; 3) приведення містобудівної документації у відповідність із вимогами законодавства у сфері містобудівної діяльності, будівельних норм і правил. 3. Склад, зміст, порядок розроблення та оновлення містобудівної документації на місцевому рівні визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері містобудування.	

рівні здійснюється згідно із статтями 17, 18 та 19 цього Закону.	4. Затвердження оновленої містобудівної документації на місцевому рівні здійснюється згідно із статтями 17, 18 та 19 цього Закону.	
Стаття 26. Забудова територій 1. Забудова територій здійснюється шляхом розміщення об'єктів будівництва. 2. Суб'єкти містобудування зобов'язані дотримуватися містобудівних умов та обмежень під час проектування і будівництва об'єктів. 3. Виконавчий орган сільської, селищної, міської ради вживає заходів щодо організації комплексної забудови територій відповідно до вимог цього Закону. 4. Право на забудову земельної ділянки реалізується її власником або користувачем за умови використання земельної ділянки відповідно до вимог містобудівної документації. 5. Проектування та будівництво об'єктів здійснюється власниками або користувачами земельних ділянок у такому порядку: 1) отримання замовником або проектувальником вихідних даних; 2) розроблення проектної документації та проведення у випадках,	Стаття 26. Забудова територій 1. Забудова територій здійснюється шляхом розміщення об'єктів будівництва. 2. Суб'єкти містобудування зобов'язані дотримуватися містобудівних умов та обмежень під час проектування і будівництва об'єктів. 3. Виконавчий орган сільської, селищної, міської ради вживає заходів щодо організації комплексної забудови територій відповідно до вимог цього Закону. 4. Право на забудову земельної ділянки реалізується її власником або користувачем за умови використання земельної ділянки відповідно до вимог містобудівної документації. 5. Проектування та будівництво об'єктів здійснюється власниками або користувачами земельних ділянок у такому порядку: 1) отримання замовником або проектувальником вихідних даних; 2) розроблення проектної документації та проведення у випадках, передбачених статтею 31 цього Закону, її експертизи;	Гармонізація законодавства у сфері містобудування із законодавством у сфері охорони культурної спадщини на етапах проектування та будівництва, що передбачає включення процедур з охорони культурної спадщини, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»

передбачених статтею 31 цього Закону, її експертизи; 3) затвердження проектної документації;	3) затвердження проектної документації; 3-1) отримання замовником погодження органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»; 3-2) отримання замовником дозволу органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»; 4) виконання підготовчих та будівельних робіт; 5) прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів; 6) реєстрація права власності на об'єкт містобудування.	
4) виконання підготовчих та будівельних робіт; 5) прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів; 6) реєстрація права власності на об'єкт містобудування.		
Стаття 32. Класи наслідків (відповідальності) будівель і споруд 1. Клас наслідків (відповідальності) будівель і споруд (далі - клас наслідків) - це	Стаття 32. Класи наслідків (відповідальності) будівель і споруд 1. Клас наслідків (відповідальності) будівель і споруд (далі - клас наслідків) - це	

характеристика рівня можливої небезпеки для здоров'я і життя людей, які постійно або періодично перебуватимуть на об'єкті або які знаходитимуться зовні такого об'єкта, матеріальних збитків чи соціальних втрат, пов'язаних із припиненням експлуатації або з втратою цілісності об'єкта. 2. Клас наслідків визначається відповідно до вимог будівельних норм, стандартів, нормативних документів і правил, затверджених згідно із законодавством. 3. Клас наслідків визначається для кожного об'єкта - будинку, будівлі, споруди будь-якого призначення, їхніх частин, лінійних об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури, у тому числі тих, що належать до складу комплексу (будови). 4. До складу комплексу (будови) можуть належати об'єкти, будівництво яких здійснюється за єдиною проектно-кошторисною документацією. 5. Усі об'єкти поділяються за такими класами наслідків (відповідальності): незначні наслідки - СС1; середні наслідки - СС2; значні наслідки - СС3.	характеристика рівня можливої небезпеки для здоров'я і життя людей, які постійно або періодично перебуватимуть на об'єкті або які знаходитимуться зовні такого об'єкта, матеріальних збитків чи соціальних втрат, пов'язаних із припиненням експлуатації або з втратою цілісності об'єкта. 2. Клас наслідків визначається відповідно до вимог будівельних норм, стандартів, нормативних документів і правил, затверджених згідно із законодавством. 3. Клас наслідків визначається для кожного об'єкта - будинку, будівлі, споруди будь-якого призначення, їхніх частин, лінійних об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури, у тому числі тих, що належать до складу комплексу (будови). 4. До складу комплексу (будови) можуть належати об'єкти, будівництво яких здійснюється за єдиною проектно-кошторисною документацією. 5. Усі об'єкти поділяються за такими класами наслідків (відповідальності): незначні наслідки - СС1; середні наслідки - СС2; значні наслідки - СС3. До незначних наслідків (СС1) не можуть бути віднесені об'єкти:	

До незначних наслідків (CC1) не можуть бути віднесені об'єкти: характеристики можливих наслідків від відмови (стану об'єкта, при якому неможливо використовувати його або складову частину за функціональним призначенням) яких перевищують: рівень можливої небезпеки для здоров'я і життя людей, які постійно перебуватимуть на об'єкті, - 50 осіб; рівень можливої небезпеки для здоров'я і життя людей, які періодично перебуватимуть на об'єкті, - 100 осіб; рівень матеріальних збитків чи соціальних втрат, пов'язаних із припиненням експлуатації або з втратою цілісності об'єкта, - 2500 мінімальних заробітних плат (до розрахунку збитків не включаються збитки замовників будівництва, які будують об'єкти без залучення коштів державного або місцевого бюджетів, кредитних коштів, наданих під державні гарантії, коштів державних та комунальних підприємств, бюджетних установ); пам'ятки культурної спадщини національного та місцевого значення, визначені відповідно до Закону України "Про охорону культурної спадщини";	характеристики можливих наслідків від відмови (стану об'єкта, при якому неможливо використовувати його або складову частину за функціональним призначенням) яких перевищують: рівень можливої небезпеки для здоров'я і життя людей, які постійно перебуватимуть на об'єкті, - 50 осіб; рівень можливої небезпеки для здоров'я і життя людей, які періодично перебуватимуть на об'єкті, - 100 осіб; рівень матеріальних збитків чи соціальних втрат, пов'язаних із припиненням експлуатації або з втратою цілісності об'єкта, - 2500 мінімальних заробітних плат (до розрахунку збитків не включаються збитки замовників будівництва, які будують об'єкти без залучення коштів державного або місцевого бюджетів, кредитних коштів, наданих під державні гарантії, коштів державних та комунальних підприємств, бюджетних установ); пам'ятки культурної спадщини національного та місцевого значення, визначені відповідно до Закону України "Про охорону культурної спадщини"; реконструкція та нове будівництво яких здійснюється на території пам'яток культурної спадщини; в зонах охорони пам'яток культурної спадщини, історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій), в	

<u>нове будівництво яких здійснюється в охоронній зоні пам'яток культурної спадщини національного та місцевого значення (розміри охоронної зони не можуть бути менші за два горизонтальні або два вертикальні розміри пам'ятки);</u> об'єкти підвищеної небезпеки, ідентифіковані відповідно до <u>Закону України "Про об'єкти підвищеної небезпеки"</u>; житлові будинки понад чотири поверхи; об'єкти, які підлягають оцінці впливу на довкілля відповідно до <u>Закону України "Про оцінку впливу на довкілля"</u> (крім об'єктів, які виробляють електричну енергію з енергії вітру, за умови позитивного висновку уповноваженого органу з оцінки впливу на довкілля). До значних наслідків (ССЗ) відносяться такі об'єкти: <u>пам'ятки культурної спадщини, визначені відповідно до Закону</u>	історичних ареалах населених місць, занесених до Списку історичних населених місць України, в буферній зоні об'єкта всесвітньої спадщини; об'єкти підвищеної небезпеки, ідентифіковані відповідно до Закону України "Про об'єкти підвищеної небезпеки"; житлові будинки понад чотири поверхи; об'єкти, які підлягають оцінці впливу на довкілля відповідно до Закону України "Про оцінку впливу на довкілля" (крім об'єктів, які виробляють електричну енергію з енергії вітру, за умови позитивного висновку уповноваженого органу з оцінки впливу на довкілля). До значних наслідків (ССЗ) відносяться такі об'єкти: реконструкція та нове будівництво на території об'єктів всесвітньої спадщини, визначених відповідно до Закону України "Про охорону культурної спадщини", в буферних зонах об'єкта всесвітньої спадщини, на території історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій); пам'ятки культурної спадщини та щойно виявлені об'єкти культурної спадщини, визначені відповідно до <u>Закону України "Про охорону культурної спадщини"</u>;	

України "Про охорону культурної спадщини"; об'єкти підвищеної небезпеки, ідентифіковані відповідно до <u>Закону України</u> "Про об'єкти підвищеної небезпеки"; житлові, громадські або багатофункціональні будівлі заввишки понад 100 метрів та/або з рівнем можливої небезпеки для здоров'я і життя людей понад 400 осіб, які постійно перебувають на об'єкті. 6. Віднесення об'єкта до певного класу наслідків (відповідальності) здійснюється проектною організацією за погодженням із замовником будівництва. Об'єкту присвоюється найвищий клас наслідків (відповідальності) за одним із критеріїв, встановлених частиною п'ятою цієї статті. 7. Правильність визначення класу наслідків (відповідальності) перевіряється під час проведення експертизи проектів, якщо здійснення такої експертизи є обов'язковим відповідно до закону. 8. Під час здійснення державного архітектурно-будівельного контролю на об'єктах самочинного будівництва клас наслідків таких об'єктів визначається самостійно відповідними органами державного архітектурно-будівельного	об'єкти підвищеної небезпеки, ідентифіковані відповідно до <u>Закону України</u> "Про об'єкти підвищеної небезпеки"; житлові, громадські або багатофункціональні будівлі заввишки понад 100 метрів та/або з рівнем можливої небезпеки для здоров'я і життя людей понад 400 осіб, які постійно перебувають на об'єкті. 6. Віднесення об'єкта до певного класу наслідків (відповідальності) здійснюється проектною організацією за погодженням із замовником будівництва. Об'єкту присвоюється найвищий клас наслідків (відповідальності) за одним із критеріїв, встановлених частиною п'ятою цієї статті. 7. Правильність визначення класу наслідків (відповідальності) перевіряється під час проведення експертизи проектів, якщо здійснення такої експертизи є обов'язковим відповідно до закону. 8. Під час здійснення державного архітектурно-будівельного контролю на об'єктах самочинного будівництва клас наслідків таких об'єктів визначається самостійно відповідними органами державного архітектурно-будівельного контролю або із залученням експертної організації чи експерта, який має відповідний кваліфікаційний сертифікат.	

контролю або із залученням експертної організації чи експерта, який має відповідний кваліфікаційний сертифікат.		
Стаття 34. Право на виконання будівельних робіт 1. Замовник має право виконувати будівельні роботи після: 1) подання замовником повідомлення про початок виконання будівельних робіт відповідному органу державного архітектурно-будівельного контролю - щодо об'єктів будівництва, які за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з незначними наслідками (СС1), та щодо об'єктів, будівництво яких здійснюється на підставі будівельного паспорта та які не потребують отримання дозволу на виконання будівельних робіт згідно з переліком об'єктів будівництва, затвердженим Кабінетом Міністрів України. Форма повідомлення про початок виконання будівельних робіт та порядок його подання визначаються Кабінетом Міністрів України; відсутня норма 3) видачі замовнику органом державного архітектурно-будівельного контролю дозволу на виконання будівельних робіт - щодо об'єктів, які за класом наслідків (відповідальності)	Стаття 34. Право на виконання будівельних робіт 1. Замовник має право виконувати будівельні роботи після: 1) подання замовником повідомлення про початок виконання будівельних робіт відповідному органу державного архітектурно-будівельного контролю - щодо об'єктів будівництва, які за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з незначними наслідками (СС1), та щодо об'єктів, будівництво яких здійснюється на підставі будівельного паспорта та які не потребують отримання дозволу на виконання будівельних робіт згідно з переліком об'єктів будівництва, затвердженим Кабінетом Міністрів України. Форма повідомлення про початок виконання будівельних робіт та порядок його подання визначаються Кабінетом Міністрів України; 1-1) отримання погоджень та/або дозволів органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»; 3) видачі замовнику органом державного архітектурно-будівельного контролю дозволу на виконання будівельних робіт - щодо об'єктів, які за класом наслідків	Гармонізація законодавства у сфері містобудування із законодавством у сфері охорони культурної спадщини на етапах проектування та будівництва, що передбачає включення процедур з охорони культурної спадщини, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»

належать до об'єктів з середніми (СС2) та значними (СС3) наслідками або підлягають оцінці впливу на довкілля згідно із <u>Законом України</u> "Про оцінку впливу на довкілля". ...	(відповідальності) належать до об'єктів з середніми (СС2) та значними (СС3) наслідками або підлягають оцінці впливу на довкілля згідно із <u>Законом України</u> "Про оцінку впливу на довкілля". ...	
Стаття 36. Повідомлення про початок виконання будівельних робіт 1. Право на виконання підготовчих робіт (якщо вони не були виконані раніше згідно з повідомленням про початок виконання підготовчих робіт) і будівельних робіт на об'єктах, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з незначними наслідками (СС1), об'єктах, будівництво яких здійснюється на підставі будівельного паспорта, надається замовнику та генеральному підряднику чи підряднику (у разі якщо будівельні роботи виконуються без залучення субпідрядників) після подання повідомлення про початок виконання будівельних робіт. 2. Виконувати будівельні роботи без подання повідомлення про початок виконання будівельних робіт забороняється. Отримання замовником інших документів дозвільного характеру для виконання будівельних робіт, крім направлення повідомлення про початок виконання будівельних робіт до	Стаття 36. Повідомлення про початок виконання будівельних робіт 1. Право на виконання підготовчих робіт (якщо вони не були виконані раніше згідно з повідомленням про початок виконання підготовчих робіт) і будівельних робіт на об'єктах, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з незначними наслідками (СС1), об'єктах, будівництво яких здійснюється на підставі будівельного паспорта, надається замовнику та генеральному підряднику чи підряднику (у разі якщо будівельні роботи виконуються без залучення субпідрядників) після подання повідомлення про початок виконання будівельних робіт. 2. Виконувати будівельні роботи без подання повідомлення про початок виконання будівельних робіт забороняється. Отримання замовником інших документів дозвільного характеру для виконання будівельних робіт, крім направлення повідомлення про початок виконання будівельних робіт до відповідного органу державного архітектурно-будівельного	Гармонізація законодавства у сфері містобудування із законодавством у сфері охорони культурної спадщини на етапах проектування та будівництва, що передбачає включення процедур з охорони культурної спадщини, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»

відповідного органу державного архітектурно-будівельного контролю відповідно до частини першої цієї статті, не вимагається. 3. Форма повідомлення про початок виконання будівельних робіт, порядок його подання, форма повідомлення про зміну даних у поданому повідомленні визначаються Кабінетом Міністрів України. 6. У разі якщо право на будівництво об'єкта передано іншому замовнику або змінено осіб, відповідальних за проведення авторського і технічного нагляду, а також у разі коригування проектної документації на виконання будівельних робіт в установленому законодавством порядку, замовник протягом трьох робочих днів повідомляє про такі зміни відповідний орган державного архітектурно-будівельного контролю. 7. Право на початок виконання будівельних робіт, набуто на підставі поданого повідомлення, може бути скасовано відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю у разі: 1) подання замовником заяви про скасування повідомлення про початок виконання будівельних робіт;	контролю відповідно до частини першої цієї статті, не вимагається. 3. Форма повідомлення про початок виконання будівельних робіт, порядок його подання, форма повідомлення про зміну даних у поданому повідомленні визначаються Кабінетом Міністрів України. 6. У разі якщо право на будівництво об'єкта передано іншому замовнику або змінено осіб, відповідальних за проведення авторського і технічного нагляду, а також у разі коригування проектної документації на виконання будівельних робіт в установленому законодавством порядку, замовник протягом трьох робочих днів повідомляє про такі зміни відповідний орган державного архітектурно-будівельного контролю. 7. Право на початок виконання будівельних робіт, набуто на підставі поданого повідомлення, може бути скасовано відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю у разі: 1) подання замовником заяви про скасування повідомлення про початок виконання будівельних робіт; 2) отримання відомостей про ліквідацію юридичної особи, що є замовником; 2-1) відсутності дозволу органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом	

2) отримання відомостей про ліквідацію юридичної особи, що є замовником; відсутня норма 3) встановлення під час перевірки порушень вимог містобудівної документації, містобудівних умов та обмежень, невідповідності об'єкта будівництва проектній документації на будівництво такого об'єкта, вимогам будівельних норм, стандартів і правил, порушень містобудівного законодавства у разі невиконання вимог приписів посадових осіб органів державного архітектурно-будівельного контролю. Відомості про скасування права на виконання будівельних робіт вносяться до реєстру. 8. Замовник відповідно до закону несе відповідальність за повноту та	України «Про охорону культурної спадщини»; 2-2) відсутності погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого погодження передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»; 2-3) анулювання органом охорони культурної спадщини погоджень та/або дозволів відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»; 2-4) у випадках, визначених абзацом третім частини другої статті 36 Закону України «Про охорону культурної спадщини»; 3) встановлення під час перевірки порушень вимог містобудівної документації, містобудівних умов та обмежень, невідповідності об'єкта будівництва проектній документації на будівництво такого об'єкта, вимогам будівельних норм, стандартів і правил, порушень містобудівного законодавства у разі невиконання вимог приписів посадових осіб органів державного архітектурно-будівельного контролю. Відомості про скасування права на виконання будівельних робіт вносяться до реєстру. 8. Замовник відповідно до закону несе відповідальність за повноту та достовірність даних, зазначених у поданому ним	

достовірність даних, зазначених у поданому ним повідомленні про початок виконання будівельних робіт, та за виконання будівельних робіт без повідомлення.	повідомленні про початок виконання будівельних робіт, та за виконання будівельних робіт без повідомлення.	
Стаття 37. Дозвіл на виконання будівельних робіт 1. Право на виконання підготовчих робіт (якщо вони не були виконані раніше згідно з повідомленням про початок виконання підготовчих робіт) і будівельних робіт на об'єктах будівництва, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з середніми (СС2) та значними (СС3) наслідками або підлягають оцінці впливу на довкілля згідно із <u>Законом України "Про оцінку впливу на довкілля"</u>, підключення об'єкта будівництва до інженерних мереж та споруд надається замовнику та генеральному підряднику чи підряднику (якщо будівельні роботи виконуються без залучення субпідрядників) після отримання дозволу на виконання будівельних робіт. 2. Дозвіл на виконання будівельних робіт видається органами державного архітектурно-будівельного контролю на безоплатній основі протягом десяти робочих днів з дня реєстрації заяви. За наявності дозволу на виконання будівельних робіт отримання замовником	Стаття 37. Дозвіл на виконання будівельних робіт 1. Право на виконання підготовчих робіт (якщо вони не були виконані раніше згідно з повідомленням про початок виконання підготовчих робіт) і будівельних робіт на об'єктах будівництва, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів з середніми (СС2) та значними (СС3) наслідками або підлягають оцінці впливу на довкілля згідно із <u>Законом України "Про оцінку впливу на довкілля"</u>, підключення об'єкта будівництва до інженерних мереж та споруд надається замовнику та генеральному підряднику чи підряднику (якщо будівельні роботи виконуються без залучення субпідрядників) після отримання дозволу на виконання будівельних робіт. 2. Дозвіл на виконання будівельних робіт видається органами державного архітектурно-будівельного контролю на безоплатній основі протягом десяти робочих днів з дня реєстрації заяви. За наявності дозволу на виконання будівельних робіт отримання замовником та генеральним підрядником чи підрядником (у разі якщо будівельні роботи виконуються без	Гармонізація законодавства у сфері містобудування із законодавством у сфері охорони культурної спадщини на етапах проектування та будівництва, що передбачає включення процедур з охорони культурної спадщини, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»

та генеральним підрядником чи підрядником (у разі якщо будівельні роботи виконуються без залучення субпідрядників) інших документів дозвільного характеру для виконання будівельних робіт та видалення зелених насаджень у межах будівельного майданчика не вимагається. 3. Для отримання дозволу подається заява, до якої додаються: 1) копія документа, що посвідчує право власності чи користування земельною ділянкою, або копія договору суперфіцію; 2) копія розпорядчого документа щодо комплексної реконструкції кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду у разі здійснення комплексної реконструкції кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду на замовлення органів державної влади чи органів місцевого самоврядування на відповідних землях державної чи комунальної власності (замість копії документа, що посвідчує право власності чи користування земельною ділянкою); 3) проектна документація на будівництво, розроблена та затверджена в установленому законодавством порядку; 4) копія документа, що посвідчує право власності на будинок чи споруду, або згода його власника, засвідчена у	залучення субпідрядників) інших документів дозвільного характеру для виконання будівельних робіт та видалення зелених насаджень у межах будівельного майданчика не вимагається. 3. Для отримання дозволу подається заява, до якої додаються: 1) копія документа, що посвідчує право власності чи користування земельною ділянкою, або копія договору суперфіцію; 2) копія розпорядчого документа щодо комплексної реконструкції кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду у разі здійснення комплексної реконструкції кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду на замовлення органів державної влади чи органів місцевого самоврядування на відповідних землях державної чи комунальної власності (замість копії документа, що посвідчує право власності чи користування земельною ділянкою); 3) проектна документація на будівництво, розроблена та затверджена в установленому законодавством порядку; 4) копія документа, що посвідчує право власності на будинок чи споруду, або згода його власника, засвідчена у встановленому законодавством порядку, на проведення будівельних робіт у разі здійснення реконструкції, реставрації чи капітального ремонту;	

встановленому законодавством порядку, на проведення будівельних робіт у разі здійснення реконструкції, реставрації чи капітального ремонту; 5) копії документів про призначення осіб, відповідальних за виконання будівельних робіт, та осіб, які здійснюють авторський і технічний нагляд; 6) інформація про ліцензію, що дає право на виконання будівельних робіт, та кваліфікаційні сертифікати; 7) результати оцінки впливу на довкілля у випадках, визначених <u>Законом України</u> "Про оцінку впливу на довкілля". відсутня норма	5) копії документів про призначення осіб, відповідальних за виконання будівельних робіт, та осіб, які здійснюють авторський і технічний нагляд; 6) інформація про ліцензію, що дає право на виконання будівельних робіт, та кваліфікаційні сертифікати; 7) результати оцінки впливу на довкілля у випадках, визначених <u>Законом України</u> "Про оцінку впливу на довкілля"; 8) копія погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого погодження передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»; 9) копія дозволу органу охорони культурної спадщини на виконання робіт на пам'ятці культурної спадщини, щойно виявленому об'єкті, у разі якщо будівництво здійснюється на пам'ятці культурної спадщини, щойно виявленому об'єкті культурної спадщини. Форма дозволу на виконання будівельних робіт, форма заяви, що подається для його отримання, форма відмови у видачі дозволу на виконання будівельних робіт, порядок видачі та анулювання дозволу на виконання будівельних робіт визначаються Кабінетом Міністрів України. 4. Відмова у видачі дозволу на виконання будівельних робіт видається заявнику в	

Форма дозволу на виконання будівельних робіт, форма заяви, що подається для його отримання, форма відмови у видачі дозволу на виконання будівельних робіт, порядок видачі та анулювання дозволу на виконання будівельних робіт визначаються Кабінетом Міністрів України. 4. Відмова у видачі дозволу на виконання будівельних робіт видається заявнику в письмовому вигляді з відповідним обґрунтуванням у строк, передбачений для видачі дозволу. Підставою для відмови у видачі дозволу на виконання будівельних робіт є: 1) неподання документів, необхідних для прийняття рішення про видачу такого дозволу; 2) невідповідність поданих документів вимогам законодавства; 3) виявлення недостовірних відомостей у поданих документах; 4) результати оцінки впливу на довкілля у випадках, визначених <u>Законом України "Про оцінку впливу на довкілля"</u>. Рішення про видачу або анулювання дозволу на виконання будівельних робіт	письмовому вигляді з відповідним обґрунтуванням у строк, передбачений для видачі дозволу. Підставою для відмови у видачі дозволу на виконання будівельних робіт є: 1) неподання документів, необхідних для прийняття рішення про видачу такого дозволу; 2) невідповідність поданих документів вимогам законодавства; 3) виявлення недостовірних відомостей у поданих документах; 4) результати оцінки впливу на довкілля у випадках, визначених <u>Законом України "Про оцінку впливу на довкілля"</u>. Рішення про видачу або анулювання дозволу на виконання будівельних робіт може бути розглянуто у порядку нагляду центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду (без права видачі дозволу), або оскаржено до суду. 5. У разі якщо в установленій цією статтею строк органом державного архітектурно-будівельного контролю не видано дозвіл на виконання будівельних робіт або відмову в його видачі, замовник звертається до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду, для вжиття	

може бути розглянуто у порядку нагляду центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду (без права видачі дозволу), або оскаржено до суду. 5. У разі якщо в установленій цією статтею строк органом державного архітектурно-будівельного контролю не видано дозвіл на виконання будівельних робіт або відмову в його видачі, замовник звертається до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду, для вжиття протягом десяти робочих днів заходів, пов'язаних з видачею зазначеного дозволу або відмовою в його видачі. У разі якщо протягом зазначеного строку не буде видано дозвіл на виконання будівельних робіт або відмову в його видачі, право на виконання будівельних робіт виникає на десятий робочий день з дня реєстрації письмового звернення, направленої рекомендованим листом до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду, а дозвіл вважається виданим. 6. Дозвіл на виконання будівельних робіт може бути анульовано органом	протягом десяти робочих днів заходів, пов'язаних з видачею зазначеного дозволу або відмовою в його видачі. У разі якщо протягом зазначеного строку не буде видано дозвіл на виконання будівельних робіт або відмову в його видачі, право на виконання будівельних робіт виникає на десятий робочий день з дня реєстрації письмового звернення, направленої рекомендованим листом до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду, а дозвіл вважається виданим. 6. Дозвіл на виконання будівельних робіт може бути анульовано органом державного архітектурно-будівельного контролю у разі: 1) подання замовником заяви про анулювання дозволу на виконання будівельних робіт; 2) наявності відомостей про ліквідацію юридичної особи, що є замовником; 3) встановлення під час перевірки порушень вимог містобудівної документації, містобудівних умов та обмежень, невідповідності об'єкта будівництва проектній документації на будівництво такого об'єкта, вимогам будівельних норм, стандартів і правил, порушень містобудівного законодавства у разі невиконання вимог приписів посадових осіб органів державного архітектурно-будівельного контролю;	

державного архітектурно-будівельного контролю у разі: 1) подання замовником заяви про анулювання дозволу на виконання будівельних робіт; 2) наявності відомостей про ліквідацію юридичної особи, що є замовником; 3) встановлення під час перевірки порушень вимог містобудівної документації, містобудівних умов та обмежень, невідповідності об'єкта будівництва проектній документації на будівництво такого об'єкта, вимогам будівельних норм, стандартів і правил, порушень містобудівного законодавства у разі невиконання вимог приписів посадових осіб органів державного архітектурно-будівельного контролю; відсутня норма	3-1) відсутності дозволу органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»; 3-2) відсутності погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»; 3-3) анулювання органом охорони культурної спадщини погоджень та/або дозволів відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»; 3-4) у випадках, визначених абзацом третім частини другої статті 36 Закону України «Про охорону культурної спадщини»; 4) скасування містобудівних умов та обмежень; 5) систематичного (два і більше разів підряд) перешкоджання проведенню перевірки посадовими особами органу державного архітектурно-будівельного контролю. 7. У разі якщо право на будівництво об'єкта передано іншому замовникові або змінено генерального підрядника чи підрядника (якщо будівельні роботи виконуються без залучення субпідрядників), а також у разі коригування проектної	

4) скасування містобудівних умов та обмежень; 5) систематичного (два і більше разів підряд) перешкоджання проведенню перевірки посадовими особами органу державного архітектурно-будівельного контролю. 7. У разі якщо право на будівництво об'єкта передано іншому замовникові або змінено генерального підрядника чи підрядника (якщо будівельні роботи виконуються без залучення субпідрядників), а також у разі коригування проектної документації замовник протягом трьох робочих днів повідомляє про такі зміни відповідний орган державного архітектурно-будівельного контролю з поданням засвідчених у встановленому порядку копій документів, що підтверджують зазначені зміни. Продовження виконання будівельних робіт без такого повідомлення забороняється. У разі зміни осіб, відповідальних за проведення авторського і технічного нагляду, або відповідальних виконавців робіт замовник повідомляє відповідний орган державного архітектурно-будівельного контролю про такі зміни з поданням засвідчених в установленому порядку копій документів, що	документації замовник протягом трьох робочих днів повідомляє про такі зміни відповідний орган державного архітектурно-будівельного контролю з поданням засвідчених у встановленому порядку копій документів, що підтверджують зазначені зміни. Продовження виконання будівельних робіт без такого повідомлення забороняється. У разі зміни осіб, відповідальних за проведення авторського і технічного нагляду, або відповідальних виконавців робіт замовник повідомляє відповідний орган державного архітектурно-будівельного контролю про такі зміни з поданням засвідчених в установленому порядку копій документів, що підтверджують зазначені зміни, протягом трьох днів з дня їх настання.	

підтверджують зазначені зміни, протягом трьох днів з дня їх настання.		
Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності»		
Стаття 2. Сфера дії цього Закону Дія цього Закону поширюється на відносини, пов'язані зі здійсненням державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності. Дія цього Закону не поширюється на відносини, що виникають під час здійснення заходів валютного контролю, митного контролю на кордоні, державного експортного контролю, контролю за дотриманням бюджетного законодавства, банківського нагляду, державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції, державного нагляду (контролю) в галузі телебачення і радіомовлення.	Стаття 2. Сфера дії цього Закону Дія цього Закону поширюється на відносини, пов'язані зі здійсненням державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності. Дія цього Закону не поширюється на відносини, що виникають під час здійснення заходів валютного контролю, митного контролю на кордоні, державного експортного контролю, контролю за дотриманням бюджетного законодавства, банківського нагляду, державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції, державного нагляду (контролю) в галузі телебачення і радіомовлення та державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини.	У зв'язку із запровадженням системи державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини запропоновано усунути протиріччя із системою державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності. Так, господарська діяльність суб'єкта господарювання не є предметом перевірок у сфері охорони культурної спадщини. Предметом перевірки державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини є стан утримання, збереження об'єкта культурної спадщини від пошкодження, руйнування та знищення безвідносно до суб'єкта, який порушує законодавство у сфері охорони культурної спадщини відносно предмету перевірки. Таким чином, у зв'язку із запровадженням державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, специфікою його принципів, об'єкту нагляду (контролю), суб'єктного складу та задля дотримання принципу визначеності правової системи даним законопроектом запропоновано внести зміни до статті 2 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» щодо нерозповсюдження дії цього закону на відносини, що виникають під час здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини.

Закон України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності»		
<u>46. Дозвіл на переміщення (перенесення) пам'яток національного значення</u> <u>47. Дозвіл на переміщення (перенесення) пам'яток національного значення</u> <u>50. Дозвіл на право ведення робіт, пов'язаних з діяльністю щодо охорони і вивчення археологічної спадщини</u>	46. Дозвіл на переміщення (перенесення) пам'яток національного значення 47. Виключити 50. Виключити	Пропоновано у зв'язку із впорядкуванням системи надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, дерегуляцією окремих відносин та скасування дозволу на земляні роботи, зміна суб'єкта надання адміністративної послуг на надання дозволу на переміщення пам'ятки національного значення
<u>57. Дозвіл на проведення робіт на пам'ятках національного значення (крім пам'яток археології), їх охорони, реєстрація дозволів на проведення розвідок, розкопок</u> <u>58. Дозвіл на проведення робіт на пам'ятках національного значення, їхніх територіях та в зонах охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених пунктів</u>	57. Дозвіл на проведення робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини,. 58. Виключити .	
<u>92. Погодження відчуження або передачі пам'яток національного значення їхніми власниками чи уповноваженими ними особами іншим особам у володіння, користування або управління</u> <u>93. Погодження відчуження або передачі пам'яток національного значення їхніми власниками чи уповноваженими ними органами іншим особам у володіння, користування або управління</u>	92. Погодження відчуження або передачі пам'яток національного значення (її частини), а також передачі власником або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління пам'ятки культурної спадщини (її частини) іншій юридичній або фізичній особі. 93. Виключити	

106. <u>Погодження програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земельних робіт, реалізація яких може позначитися на стані пам'яток місцевого значення, їх територій і зон охорони</u>	106. Погодження містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території пам'яток, об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, у зонах охорони, буферних зонах, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць.	
Закон України «Про звернення громадян»		
Стаття 16. Розгляд скарг громадян	Стаття 16. Розгляд скарг громадян	
Скарга на дії чи рішення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, об'єднання громадян, засобів масової інформації, посадової особи подається у порядку підлеглості вищому органу або посадовій особі, що не позбавляє громадянина права звернутися до суду відповідно до чинного законодавства, а в разі відсутності такого органу або незгоди громадянина з прийнятим за скаргою рішенням - безпосередньо до суду. Скарги Героїв Радянського Союзу, Героїв Соціалістичної Праці, інвалідів Великої Вітчизняної війни розглядаються першими керівниками державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій особисто.	Скарга на дії чи рішення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, об'єднання громадян, засобів масової інформації, посадової особи подається у порядку підлеглості вищому органу або посадовій особі, що не позбавляє громадянина права звернутися до суду відповідно до чинного законодавства, а в разі відсутності такого органу або незгоди громадянина з прийнятим за скаргою рішенням - безпосередньо до суду. Скарги Героїв Радянського Союзу, Героїв Соціалістичної Праці, інвалідів Великої Вітчизняної війни розглядаються першими керівниками державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій особисто.	Пропонована норма у зв'язку із впровадженням цим законопроектом особливостей розгляду скарг громадян на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

підприємств, установ і організацій особисто. Скарги на рішення загальних зборів членів колективних сільськогосподарських підприємств, акціонерних товариств, юридичних осіб, створених на основі колективної власності, а також на рішення вищих державних органів вирішуються в судовому порядку. Громадянин може подати скаргу особисто або через уповноважену на це іншу особу. Скарга в інтересах неповнолітніх і недієздатних осіб подається їх законними представниками. Скарга в інтересах громадянина за його уповноваженням, оформленим у встановленому законом порядку, може бути подана іншою особою, трудовим колективом або організацією, яка здійснює правозахисну діяльність. До скарги додаються наявні у громадянина рішення або копії рішень, які приймалися за його зверненням раніше, а також інші документи, необхідні для розгляду скарги, які після її розгляду повертаються громадянину. Особливості розгляду скарг громадян на рішення, дії або бездіяльність державних реєстраторів речових прав на нерухоме майно визначаються Законом України "Про державну реєстрацію	Скарги на рішення загальних зборів членів колективних сільськогосподарських підприємств, акціонерних товариств, юридичних осіб, створених на основі колективної власності, а також на рішення вищих державних органів вирішуються в судовому порядку. Громадянин може подати скаргу особисто або через уповноважену на це іншу особу. Скарга в інтересах неповнолітніх і недієздатних осіб подається їх законними представниками. Скарга в інтересах громадянина за його уповноваженням, оформленим у встановленому законом порядку, може бути подана іншою особою, трудовим колективом або організацією, яка здійснює правозахисну діяльність. До скарги додаються наявні у громадянина рішення або копії рішень, які приймалися за його зверненням раніше, а також інші документи, необхідні для розгляду скарги, які після її розгляду повертаються громадянину. Особливості розгляду скарг громадян на рішення, дії або бездіяльність державних реєстраторів речових прав на нерухоме майно визначаються Законом України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень". Особливості розгляду скарг громадян на реєстраційні дії, відмову в державній	

речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень". Особливості розгляду скарг громадян на реєстраційні дії, відмову в державній реєстрації, бездіяльність державного реєстратора визначаються Законом України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань". Відсутня норма	реєстрації, бездіяльність державного реєстратора визначаються Законом України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань". Особливості розгляду скарг громадян на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини визначаються Законом України "Про охорону культурної спадщини".	
Закон України «Про Національну поліцію»		
Стаття 13. Загальна система поліції 1. Систему поліції складають: 1) центральний орган управління поліцією; 2) територіальні органи поліції. 2. До складу апарату центрального органу управління поліції входять організаційно поєднані структурні підрозділи, що забезпечують діяльність керівника поліції, а також виконання покладених на поліцію завдань. 3. У складі поліції функціонують: 1) кримінальна поліція; 2) патрульна поліція;	Стаття 13. Загальна система поліції 1. Систему поліції складають: 1) центральний орган управління поліцією; 2) територіальні органи поліції. 2. До складу апарату центрального органу управління поліції входять організаційно поєднані структурні підрозділи, що забезпечують діяльність керівника поліції, а також виконання покладених на поліцію завдань. 3. У складі поліції функціонують: 1) кримінальна поліція; 2) патрульна поліція;	На всіх етапах розвитку сучасного суспільства однією з найважливіших функцій держави було забезпечення прав, свобод і законних інтересів людини та громадянина. Впровадження такого окремого виду поліції з охорони культурної спадщини та культурних цінностей сприятиме захисту прав і свобод громадян, запобігання правопорушенням у сфері охорони культурної спадщини та їх припинення.

3) органи досудового розслідування; 4) поліція охорони; 5) спеціальна поліція; 6) поліція особливого призначення. 4. У системі поліції можуть утворюватися науково-дослідні установи та установи забезпечення. 5. Загальна чисельність поліції, що утримується за рахунок коштів Державного бюджету України, до 1 січня 2018 року не може перевищувати 140 тисяч осіб.	3) органи досудового розслідування; 4) поліція охорони; 5) спеціальна поліція; 6) поліція особливого призначення; 7) поліція з охорони культурної спадщини та культурних цінностей. 4. У системі поліції можуть утворюватися науково-дослідні установи та установи забезпечення. 5. Загальна чисельність поліції, що утримується за рахунок коштів Державного бюджету України, до 1 січня 2018 року не може перевищувати 150 тисяч осіб.	
	1. Цей Закон набирає чинності з _____. 2. Пам'ятки культурної спадщини, занесені до Державного реєстру нерухомих пам'яток України до набрання чинності цим Законом вважаються такими, що занесені до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини. 3. Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини, затверджена до набрання чинності цим Законом, зберігає чинність. З _____ внесення змін до такої документації допускається за умови приведення її у відповідність із вимогами цього Закону. 4. Незавершене будівництво будівель і	

споруд в межах зон охорони, буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини та історичних ареалів у разі погодження земельних робіт з органом охорони культурної спадщини до набрання чинності цим Законом є таким, що відповідає Закону України "Про охорону культурної спадщини".

5. Проекти будівництва в межах встановлених цим Законом зон охорони, будівництво яких розпочато але не введено в експлуатацію до набрання чинності цим Законом, підлягають коригуванню та погодженню органами охорони культурної спадщини протягом року з дня набрання чинності цим Законом відповідно до режимів використання, визначених цим Законом.

У разі відмови замовника робіт у коригуванні проекту будівництва та погодженні його з органами охорони культурної спадщини протягом року з дня набрання чинності цим Законом, будівництво в межах зон охорони, які розпочато але не введено в експлуатацію до набрання чинності цим Законом, право на початок виконання таких будівельних робіт скасовується, а дозвіл на виконання будівельних робіт анулюється відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю.

6. До впровадження Державної системи нерухомої культурної спадщини України створення документів та проведення дій,

	визначених цим Законом з використанням електронної системи здійснюються в паперовому вигляді. До функціонування електронного кабінету підтвердженням сплати штрафу порушником законодавства про охорону культурної спадщини є копія завіреного банком платіжного документа, що засвідчує факт сплати штрафу у повному обсязі, яка надсилається посадовій особі органу охорони культурної спадщини, яка винесла постанову у справі про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини. 7. Кабінету Міністрів України: у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом: забезпечити прийняття відповідно до своїх повноважень нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону; забезпечити приведення своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом; забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом. вжити заходів щодо впровадження до 1 січня 2023 року Державної системи нерухомої культурної спадщини України. 8.Центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини вжити заходів щодо розробки та затвердження науково-проектної документації із	

	визначення меж історичних ареалів тих історичних населених місць, в яких станом на день надання чинності цим законом межі та режими використання історичних ареалів не визначені у встановленому Законом України «Про охорону культурної спадщини» порядку.	

**Начальник Головного управління охорони
культурної спадщини та музеїв**

Юлія Нечипоренко

Аналіз регуляторного впливу
проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо
збереження традиційного характеру середовища та протидії хаотичній забудові»

I. Визначення проблеми

Державна політика у сфері охорони культурної спадщини за час дії Закону України «Про охорону культурної спадщини» (далі – Закон) не забезпечила збереження об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища, а тому не стала ефективною.

Насамперед тому, що понад з 140 тисяч пам'яток культурної спадщини, які перебувають на державному обліку, території пам'яток визначені лише для 1%. Враховуючи те, що землі, на яких розташовані пам'ятки культурної спадщини, відповідно до статті 53 Земельного кодексу є землями історико-культурного призначення порядок використання яких визначається законом, така ситуація не може не відображатись на регламентації правил та процедур, пов'язаних з використанням таких земель.

Тільки 9% пам'яток культурної спадщини мають розроблені і затверджені в установленому порядку межі і режими використання зон охорони пам'яток, 34% історичних населених місць (136 з 401) мають визначені та затверджені в установленому порядку межі і режими використання історичних ареалів (частини історичного населеного місця, що зберегла об'єкти культурної спадщини і пов'язані з ними розпланування та форму забудови, які походять з попередніх періодів розвитку, типові для певних культур або періодів розвитку).

Понад 90% інформації про об'єкти культурної спадщини зберігається виключно на паперових носіях та розрізнено, документообіг є виключно паперовий. Брак інформації про об'єкти культурної спадщини та їх реальний стан унеможливує повне врахування пам'яткоохоронних обмежень в земельному та містобудівному кадастрах, при планування та забудові територій, а відтак впливають на розвиток містобудування історичної частини міст, забезпечення належної охорони культурної спадщини та використання її економічного потенціалу для сталого розвитку держави.

Існуючі обмеження пам'яткоохоронного режиму пам'яток також не є відкритими даними, що призводить до обмеження при планування суб'єктами господарювання своєї діяльності, відсутності прозорого механізму надання адміністративних послуг, у тому числі документів дозвільного характеру, ефективного контролю за дотриманням вимог законодавства про охорону культурної спадщини, високих корупційних ризиків, зловживань у сфері охорони культурної спадщини тощо.

В той же час, інформація про сукупність встановлених пам'яткоохоронних обмежень в межах історичного населеного місця, (включаючи і щойно виявлені об'єкти, і пам'ятки, об'єкти всесвітньої спадщини і заповідники, і зони охорони, і історичні ареали, їх межі і режими використання) є основою планування та регулювання забудови такого місця, його інтегрального розвитку.

Основні групи (підгрупи), на які проблема справляє вплив:

Групи (підгрупи)	Так	Ні
Громадяни	Впливає, дія <i>Закону</i> поширюється на усіх користувачів земельних ділянок на територіях, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини», оскільки проєктом унормовується режими використання таких земель, а також дослідників археологічної спадщини, що здійснюють археологічні розвідки та розкопки	Не впливає на громадян, які є користувачами земельних ділянок поза межами територій, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»
Держава	Впливає, оскільки відповідно до статті 19 <i>Конституції України</i> органи державної влади,	-

	їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені <i>Конституцією</i> та законами України. Неврегулювання питання на рівні законодавства підриває довіру до державної влади, створює негативні наслідки у вигляді правопорушень та конфліктних ситуацій.	
Суб'єкти господарювання,	Впливає, дія <i>Закону</i> поширюється на усіх суб'єктів господарювання, які планують здійснювати господарську діяльність на територіях, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини», оскільки проектом унормовується правила та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на захищених територіях.	Не впливає на юридичних осіб, які здійснюють господарську діяльність поза межами територій, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»
у тому числі суб'єкти малого підприємництва*	Впливає, дія <i>Закону</i> поширюється на усіх суб'єктів господарювання, які планують здійснювати господарську діяльність на територіях, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини», оскільки проектом унормовується правила та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на захищених територіях.	Не впливає на юридичних осіб, які здійснюють господарську діяльність поза межами територій, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»

Проблема не може бути розв'язана за допомогою ринкових механізмів та діючих регуляторних актів, оскільки узгодження регуляторних актів може бути здійснене лише шляхом внесення до них змін.

II. Цілі державного регулювання

Метою акта є:

запровадження чітких нормативів захисту територій пам'ятки, зони охорони та історичного ареалу, правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на таких захищених територіях;

запровадження відкритого доступу до інформації про встановлені або визначені обмеження у використанні територій, на яких поширюється дія Закону України «Про охорону культурної спадщини»;

дерегуляція відносин з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини;

врегулювання питань надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

III. Визначення та оцінка альтернативних способів досягнення цілей

1. Визначення альтернативних способів

Вид альтернативи	Опис альтернативи
Альтернатива 1: внесення змін до деяких законодавчих актів України	Обраний спосіб, є етапом формування цілеспрямованої політики держави в сфері охорони нерухомої культурної спадщини, що зазначена в статті 54 Конституції України та є одним

	із пріоритетних завдань органів державної влади та органів місцевого самоврядування відповідно до преамбули Закону України «Про охорону культурної спадщини», одною із вимог містобудівної діяльності відповідно до ст.5 Закону України «Про основи містобудування»
Альтернатива 2: внесення змін до Закону України «Про охорону культурної спадщини»	Такий спосіб дозволить регламентувати правила та процедури в рамках спеціального закону, проте не забезпечить гармонізацію законодавства в суміжних сферах із законодавством у сфері охорони культурної спадщини. Таким чином, численні правові колізії призведуть до невизначеності та судових спорів.
Альтернатива 3: збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини	Зазначений спосіб є неприйнятним, оскільки залишає проблему невирішеною.

2. Оцінка вибраних альтернативних способів досягнення цілей

Оцінка впливу на сферу інтересів держави:

Вид альтернативи	Вигоди	Витрати
Альтернатива 1: внесення змін до деяких законодавчих актів України	Впровадження чітких правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на територіях, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»; прозорість відносин суб'єктів господарювання з органами державної влади та органами місцевого самоврядування; усунення корупційних ризиків; збільшення інвестицій, дерегуляція відносин з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини; впровадження системи правових стимулів, що покликані спонукати до правомірної поведінки.	Реалізація положень акта в частині розробки та підтримки функціонування інформаційно-телекомунікаційної системи «Державна система нерухомої культурної спадщини України» потребуватиме постійних витрат із Державного бюджету (в період 2021-2023 року) – 11 900 тис. грн. (фінансово-економічні розрахунки наведені в пояснювальній записці). Разом з тим, встановлення нормативного захисту територій без розробки меж та режимів використання у науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини з безумовним врахуванням встановлених нормативів у земельному та містобудівному кадастрі дозволить одночасно зменшити навантаження на місцеві бюджети.

Альтернатива 2: внесення змін до Закону України «Про охорону культурної спадщини»	прозорість відносин суб'єктів господарювання з органами охорони культурної спадщини; дерегуляція відносин з дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини	Реалізація положень акта в частині розробки та підтримки функціонування інформаційно- телекомунікаційної системи «Державна система нерухомої культурної спадщини України» потребуватиме постійних витрат із Державного бюджету (в період 2021- 2023 року) – 11 900 тис.грн.
Альтернатива 3: збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини	-	Обов'язковість розробки меж та режимів використання зон охорони, територій пам'яток, режимів використання історичних ареалів у науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини: Орієнтовна сума витрат з місцевих бюджетів, яку необхідно здійснити для планування заbudови територій, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини» складає- 258 319400 тис.грн.*

*Середня вартість розробки науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання пам'яток культурної спадщини складає орієнтовно – 25000грн. Не встановлені межі та режими використання територій пам'яток (земель історико-культурного призначення) для 138600, які перебувають на обліку. Таким чином, загальна вартість відповідної документації для пам'яток, території яких не встановлені, складає 3 465 000 000грн. (138 600 *25 000 грн). Відповідно до статті 31 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» встановлення на відповідній території режиму використання та заbudови земель належить до повноважень виконавчих органів сільських, селищних, міських рад.

Середня вартість розробки науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання зон охорони складає орієнтовно – 200 000 грн. Не встановлені межі та режими використання для 127400 пам'яток культурної спадщини, які перебувають на обліку. Таким чином, загальна вартість відповідної документації для зон охорони пам'яток, не визначених на сьогодні, складає 254 800 000 000грн. (127 400*200 000 грн). Відповідно до статті 31 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» встановлення на відповідній території режиму використання та заbudови земель належить до повноважень виконавчих органів сільських, селищних, міських рад.

Середня вартість розробки науково-проектної документації із визначення режимів використання історичних ареалів населених місць складає орієнтовно – 400 000 грн. Не встановлені режими використання для 136 історичних населених місць, занесених до Списку історичних населених місць України відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від

26.07.2001 № 878. Таким чином, загальна вартість відповідної документації для режимів використання історичних ареалів, не визначених на сьогодні, складає 54 400 000грн. (136 *400 000 грн). Відповідно до статті 31 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» встановлення на відповідній території режиму використання та забудови земель належить до повноважень виконавчих органів сільських, селищних, міських рад.

Загальна вартість встановлення режиму використання територій, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини», для планування забудови органами місцевого самоврядування на сьогодні складає в середньому 258 319400 тис.грн. (3 465 000 000грн + 254 800 000 000грн + 54 400 000грн).

Оцінка впливу на сферу інтересів громадян:

Вид альтернативи	Вигоди	Витрати
Альтернатива 1: внесення змін до деяких законодавчих актів України	Впровадження чітких правил та процедур встановлення режимів використання територій, захищених відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»; прозорість відносин громадян з органами державної влади та органами місцевого самоврядування; усунення корупційних ризиків; поінформованість про запроваджені правила та обмеження у використанні територій, на яких поширюється дія Закону України «Про охорону культурної спадщини»; дерегуляція відносин з надання погодження проекту землеустрою, дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини;	-
Альтернатива 2: внесення змін до Закону України «Про охорону культурної спадщини»	прозорість відносин громадян з органами охорони культурної спадщини; дерегуляція відносин з дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини	
Альтернатива 3: збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини	-	Загальна сума витрат по Україні в 2019 році для археологів щодо реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини 4104 грн.*

*Загальна кількість археологів, які отримали дозвіл на проведення археологічних розвідок, розкопок за даними МКІП у 2019 р. склала - 513. Такий дозвіл наразі підлягає реєстрації в органах охорони культурної спадщини обласного рівня і пропонується до скасування.

Дозвіл складається із двох сторінок, витрати на його подання до органів охорони культурної спадщини обласного рівня орієнтовно складає 8 грн. (2*4 грн (вартість копіювання)).

Загальна сума витрат по Україні в 2019 році для археологів щодо реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини 4104 грн. (513*8грн)

Оцінка впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання:

Показник	Великі	Середні	Малі	Мікро	Разом
Кількість суб'єктів господарювання, що підпадають під дію регулювання, одиниць	-	-	-	-	3000
Питома вага групи у загальній кількості, відсотків	-	-	-	-	0,2

Загальна кількість юридичних осіб, які звернулись до органів охорони культурної спадщини за наданням адміністративних послуг за даними МКІП у 2019 р складає 3000.

Загальна кількість юридичних осіб, які отримали в Міністерстві послуги з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи за даними МКІП у 2019 р. склала - 385. При цьому не відома загальна кількість юридичних осіб, які звернулись до органів охорони культурної спадщини з відповідних питань у розрізі України.

3000 юридичних осіб, що звернулися для отримання відповідних адміністративних послуг, складає 0,2 % від загальної кількості юридичних осіб в Україні, що склала 1 350 627 одиниць станом на 01.01.2020 р., згідно з інформацією, зазначеною на офіційному сайті Державної служби статистики України (https://ukrstat.org/uk/edrpy/ukr/EDRPU_2020/ks_opfg/ks_opfg_0120.htm).

Вид альтернативи	Вигоди	Витрати
Альтернатива 1: внесення змін до деяких законодавчих актів України	Впровадження чітких правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на територіях, що обмежені у використанні відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»; прозорість відносин суб'єктів господарювання з органами державної влади та органами місцевого самоврядування; усунення корупційних ризиків; збільшення інвестицій, дерегуляція відносин з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи.	-
Альтернатива 2: внесення змін до Закону України «Про охорону культурної спадщини»	прозорість відносин громадян з органами охорони культурної спадщини; дерегуляція відносин з дозволу на земляні роботи, погодження науково-проектної документації із збереження пам'ятки	-
Альтернатива 3: збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини	-	Існуючи витрати на підготовку документів для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини з погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи*

*Розміри коштів і час, що витрачаються суб'єктами господарювання, пов'язаними з збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини не аналізуються.

Сумарні витрати за альтернативами	Сума витрат, гривень
Затрати часу на отримання роз'яснень щодо реалізації положень Закону телефонному режимі.	Від 0,29 до 9.

На консультацію з питань реалізації положень Закону затрачає від 1 хв. до 15 хв. на одне звернення.

Згідно з інформацією, розміщеною на сайті Укртелекому (<https://ukrtelecom.ua/telefoniya/phone/bazoviy.html>) вартість місцеві розмови без обмежень в межах місячного тарифу 117 грн./міс., міжміських телефонні розмови у межах України (у межах і поза межами ліміту) та розмови з абонентами мереж мобільного зв'язку України складає 029 грн./хв.

Деякі провідні оператори мобільного зв'язку (<https://kyivstar.ua/uk/mm/tariffs>; <https://www.vodafone.ua/uk/privatnim-klientam/rates#all>; <https://www.lifecell.ua/ru/malyi-biznes-lifecell/tarifi/>) пропонують місячні тарифи (лімітовані кількістю дзвінків і переважно безлімітні) з розрахунку тарифу від 1,5 грн./день до 10,71 грн./день, по закінченню лімітованого тарифу вартість дзвінків становить від 0,60 грн./хв.

IV. Вибір найбільш оптимального альтернативного способу досягнення цілей

Рейтинг результативності (досягнення цілей під час вирішення проблеми)	Бал результативності (за чотирибальною системою оцінки)	Коментарі щодо присвоєння відповідного бала
Альтернатива 1: внесення змін до деяких законодавчих актів України	4	запровадження чітких нормативів захисту територій пам'ятки, зони охорони та історичного ареалу, правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на таких захищених територіях; запровадження відкритого доступу до інформації про встановлені або визначені обмеження у використанні територій, на яких поширюється дія Закону України «Про охорону культурної спадщини»; дерегуляція відносин з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини; врегулювання питань надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.
Альтернатива 2: внесення змін до Закону України «Про	2	запровадження відкритого доступу до інформації про встановлені або визначені обмеження у використанні територій, на яких

охорону культурної спадщини»		поширюється дія Закону України «Про охорону культурної спадщини»; дерегуляція відносин з погодження науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини; врегулювання питань надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини. Разом з тим, відсутність гармонізації законодавства в суміжних сферах із законодавством у сфері охорони культурної спадщини породжуватиме численні правові колізії, які призведуть до невизначеності правової системи та судових спорів.
Альтернатива 3: збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини	1	Неефективність державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

Рейтинг результативності	Вигоди (підсумок)	Витрати (підсумок)	Обґрунтування відповідного місця альтернативи у рейтингу
Альтернатива 1: внесення змін до деяких законодавчих актів України	вирішення проблеми	11 900тис.грн.	високий рівень захисту і збереження культурної спадщини
Альтернатива 2: внесення змін до Закону України «Про охорону культурної спадщини»	часткове вирішення проблеми	-	відсутність гармонізації законодавства в суміжних сферах із законодавством у сфері охорони культурної спадщини породжуватиме численні правові колізії, які призведуть до невизначеності правової системи та судових спорів.
Альтернатива 3: збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини	-	існуючі витрати	неефективність державної політики у сфері охорони культурної спадщини

Рейтинг	Аргументи щодо переваги обраної альтернативи / причини відмови від альтернативи	Оцінка ризику зовнішніх чинників на дію запропонованого регуляторного акта
Альтернатива 1: внесення змін до деяких законодавчих актів України	високий рівень захисту і збереження культурної спадщини	-
Альтернатива 2: внесення змін до Закону України «Про охорону культурної спадщини»	відсутність гармонізації законодавства в суміжних сферах із законодавством у сфері охорони культурної спадщини породжуватиме	X

	численні правові колізії, які призведуть до невизначеності правової системи та судових спорів.	
Альтернатива 3: збереження існуючої системи державної політики з охорони нерухомої культурної спадщини	неефективність державної політики у сфері охорони культурної спадщини	X

V. Механізми та заходи, які забезпечать розв'язання визначеної проблеми

Впровадження першого етапу цілеспрямованої політики держави в сфері нерухомої культурної спадщини із розуміння спільного культурного надбання і розподіленої відповідальності, впровадження високого пріоритету культурної спадщини, підвищення рівня суспільної свідомості, забезпечення доступності культурної спадщини, інституційної спроможності органів охорони культурної спадщини, унормування правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на захищених територіях шляхом розробки проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження традиційного характеру середовища та протидії хаотичній забудові».

VI. Оцінка виконання вимог регуляторного акта залежно від ресурсів, якими розпоряджаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи, які повинні проваджувати або виконувати ці вимоги

Реалізація проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження традиційного характеру середовища та протидії хаотичній забудові», у разі його прийняття, потребуватиме додаткових видатків з Державного бюджету України. Разом з тим, встановлення нормативного захисту територій без розробки меж та режимів використання у науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини з безумовним врахуванням встановлених нормативів у земельному та містобудівному кадастрі дозволить одночасно зменшити навантаження на місцеві бюджети (складає в середньому 258 319400 тис.грн.

Питома вага суб'єктів малого підприємництва у загальній кількості суб'єктів господарювання, на яких поширюється регулювання акта, не відома.

Загальна кількість юридичних осіб, які звернулись до органів охорони культурної спадщини за наданням адміністративних послуг за даними МКІП у 2019 р складає 3000.

Загальна кількість юридичних осіб, які отримали в Міністерстві послуги з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи за даними МКІП у 2019 р. склала - 385. При цьому не відома загальна кількість юридичних осіб, які звернулись до органів охорони культурної спадщини з відповідних питань у розрізі України.

Загальна кількість археологів, які отримали дозвіл на проведення археологічних розвідок, розкопок за даними МКІП у 2019 р. склала - 513. Такий дозвіл наразі підлягає реєстрації в органах охорони культурної спадщини обласного рівня і пропонується до скасування.

VII. Обґрунтування запропонованого строку дії регуляторного акта

Акт пропонується запровадити на необмежений термін, що дозволить забезпечити високий рівень захисту і збереження культурної спадщини.

VIII. Визначення показників результативності дії регуляторного акта

Кількісні показники, що безпосередньо характеризують результативність дії регуляторного акта є 138600 пам'яток культурної спадщини на яких встановлюється нормативно межі та режими використання таких територій.

127400 пам'яток культурної спадщини, для яких межі та режими використання зон охорони пам'яток, не визначених на сьогодні, встановлюється нормативно межі та режими використання зон охорони.

для 136 історичних населених місць, занесених до Списку історичних населених місць України відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 26.07.2001 № 878, нормативно визначаються режимів використання історичних ареалів.

непрямими показниками є:

для 513 археологів, які отримали дозвіл на проведення археологічних розвідок, розкопок за даними МКІП у 2019 р., скасовується необхідність здійснення реєстрації в органах охорони культурної спадщини обласного рівня.

для 385 юридичних осіб, які отримали в Міністерстві послуги з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи за даними МКІП у 2019 р, скасовується необхідність отримання в Міністерстві послуг з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи.

IX. Визначення заходів, за допомогою яких здійснюватиметься відстеження результативності дії регуляторного акта

Базове відстеження результативності проекту акта буде здійснено до набрання чинності цим актом протягом місяця з дати його оприлюднення.

Повторне відстеження результативності регуляторного акта буде здійснено через рік після набрання чинності цим актом.

Періодичне відстеження результативності регуляторного акта буде здійснено раз на кожні три роки, починаючи з дня закінчення заходів з повторного відстеження результативності цього акта.

Відстеження результативності регуляторного акта буде здійснюватися за статистичним методом проведення відстеження результативності за такими видами даних:

кількість наданих адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

При оприлюдненні проекту акта потенційно можуть бути задіяні фізичні та юридичні особи, у тому числі суб'єкти господарювання які звертаються за отриманням адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

**Міністр культури та
інформаційної політики**

Олександр ТКАЧЕНКО

«___» _____ 2020 р.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА
до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів
України щодо збереження традиційного характеру середовища та протидії
хаотичній забудові»

1. Резюме

Метою акта є впровадження першого етапу цілеспрямованої політики держави в сфері нерухомої культурної спадщини із розуміння спільного культурного надбання і розподіленої відповідальності, впровадження високого пріоритету культурної спадщини, підвищення рівня суспільної свідомості, забезпечення доступності культурної спадщини, інституційної спроможності органів охорони культурної спадщини, унормування правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на захищених територіях.

Розроблений на виконання Указу Президента від 8 листопада 2019 року № 837/2019 «Про невідкладні заходи з проведення реформ та зміцнення держави» та Програми діяльності Кабінету Міністрів України, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 12 червня 2020 р. № 471.

2. Проблема, яка потребує розв'язання

Державна політика у сфері охорони культурної спадщини за час дії Закону України «Про охорону культурної спадщини» (далі – Закон) не забезпечила створення інституційно спроможних органів охорони культурної спадщини, а тому не стала ефективною. В областях не створені окремі структурні підрозділи з питань охорони культурної спадщини, а лише покладені окремі функції органу охорони культурної спадщини на вже існуючі структурні підрозділи обласних, районних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій. Так наприклад, щодо охорони пам'яток архітектури та містобудування – на управління архітектури та містобудування, а щодо охорони пам'яток історії, археології та монументального мистецтва – на управління культури та туризму облдержадміністрацій, що унеможливорює повноцінне виконання завдань та функцій, покладених Законом на органи охорони культурної спадщини.

Загалом по областях працює 121 працівник, до повноважень яких входить виключно питання охорони культурної спадщини, в той час як існуючий обсяг нерухомих об'єктів культурної спадщини України, що перебувають на державному обліку складає в даний час понад 170 тисяч об'єктів культурної спадщини. Це об'єкти культурної спадщини, які занесено до Державного реєстру нерухомих пам'яток України; об'єкти культурної спадщини, які взято на державний облік відповідно до законодавства, що діяло до набрання чинності цим Законом, до вирішення питання про включення (невключення) об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомих пам'яток України та об'єкти культурної спадщини до вирішення питання про їх реєстрацію як пам'ятки, що вносяться до Переліку об'єктів культурної спадщини і набувають правового статусу щойно виявлених об'єктів культурної спадщини.

Понад з 140 тисяч пам'яток культурної спадщини, які перебувають на державному обліку, території пам'яток визначені лише для 1%. Враховуючи те, що землі, на яких розташовані пам'ятки культурної спадщини, відповідно до статті 53 Земельного кодексу є землями історико-культурного призначення порядок використання яких визначається законом, така ситуація не може не відображатись на регламентації правил та процедур, пов'язаних з використанням таких земель.

Тільки 9% пам'яток культурної спадщини мають розроблені і затверджені в установленому порядку межі і режими використання зон охорони пам'яток, 34% історичних населених місць (136 з 401) мають визначені та затверджені в установленому порядку межі і режими використання історичних ареалів (частини історичного населеного місця, що зберегла

об'єкти культурної спадщини і пов'язані з ними розпланування та форму забудови, які походять з попередніх періодів розвитку, типові для певних культур або періодів розвитку).

Понад 90% інформації про об'єкти культурної спадщини зберігається виключно на паперових носіях та розрізнено, документообіг є виключно паперовий. Брак інформації про об'єкти культурної спадщини та їх реальний стан унеможливорює повне врахування пам'яткоохоронних обмежень в земельному та містобудівному кадастрах, при планування та забудові територій, а відтак впливають на розвиток містобудування історичної частини міст, забезпечення належної охорони культурної спадщини та використання її економічного потенціалу для сталого розвитку держави.

Існуючі обмеження пам'яткоохоронного режиму пам'яток також не є відкритими даними, що призводить до обмеження при планування суб'єктами господарювання своєї діяльності, відсутності прозорого механізму надання адміністративних послуг, у тому числі документів дозвільного характеру, ефективного контролю за дотриманням вимог законодавства про охорону культурної спадщини, високих корупційних ризиків, зловживань у сфері охорони культурної спадщини тощо.

В той же час, інформація про сукупність встановлених пам'яткоохоронних обмежень в межах історичного населеного місця, (включаючи і щойно виявлені об'єкти, і пам'ятки, об'єкти всесвітньої спадщини і заповідники, і зони охорони, і історичні ареали, їх межі і режимі використання) є основою планування та регулювання забудови такого місця, його інтегрального розвитку.

Доволі низьким залишається розмір штрафних санкцій за порушення у сфері охорони культурної спадщини, який з 2000 року залишився не змінний.

3. Суть проекту акта

Законопроектом пропонуються в першу чергу суттєві зміни до Закону України «Про охорону культурної спадщини» та 8 інших законів, серед яких: Кримінальний кодекс України; Кодекс України про адміністративні правопорушення; Закон України «Про рекламу»; Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності»; Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності»; Закон України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності»; Закон України «Про звернення громадян»; Закон України «Про Національну поліцію».

Законопроектом пропонується:

1. Розбудова системи інституційної спроможних органів охорони культурної спадщини, а саме:

- надання центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини координуючої ролі процесів захисту і збереження культурної спадщини, провідної ролі у формуванні цілеспрямованої політики

- задля здійснення компетенцій із обліку об'єктів культурної спадщини в тому числі із застосуванням цифрових технологій, встановленні режимів їх використання, моніторингу найбільш цінних об'єктів та оцінки проектів реставрації та будівництва на таких об'єктах, постійного контролю за станом їх збереження передбачається створення окремого центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, підпорядкованого Уряду, координація якого здійснюється через Міністра;

- задля здійснення нагляду за діяльністю органів охорони культурної спадщини на місцевому та на національному рівні, оцінці їх рішень встановлених правилам та регламентам, скасуванні таких рішень у разі невідповідності встановленим правилам та регламентам, а також видання обов'язкових до виконання приписів щодо здійснення відповідних дій у сфері

охорони культурної спадщини передбачається створення окремого центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, підпорядкованого Уряду, координація якого здійснюється через Міністра;

- повноваження обласних державних адміністрацій у сфері охорони культурної спадщини суттєво розширені, а також встановлені чіткі правила, якими слід керуватись при прийнятті рішень;

- в рамках децентралізації передбачено можливість передачі самоврядних повноважень держави за рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини спеціально утвореному органу міських рад та ради об'єднаних територіальних громад, у разі якщо утворений орган повністю відповідає вимогам, встановлених Урядом до нього. Діяльність такого органу також будується на основі чітких критеріїв, якими він керуватиметься у прийнятті рішень.

2. Запровадження чітких нормативів захисту територій пам'ятки, зони охорони та історичного ареалу, правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на таких захищених територіях:

- до проведення досліджень: нормативне встановлення чітких меж таких територій, їх режимів використання з безумовним врахуванням встановлених нормативів у земельному та містобудівному кадастрі.

- у разі проведення досліджень пропонується:

встановлення переліку замовників таких робіт;

встановлення Урядом кваліфікаційних вимог до науково-проектних чи науково-дослідних організацій, які здійснюють дослідження та готують науково-проектну документації у сфері охорони культурної спадщини;

оцінка науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини на відповідність встановленим вимогам до неї;

- передачі меж територій та обмеження у використанні земель (територій), визначених науково-проектною документацією у сфері охорони культурної спадщини, затвердженою у встановлено порядку, до містобудівного кадастру, а також Державного земельного кадастру та врахуванні в містобудівній документації.

3. Запровадження системи державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини, яка включає:

- державний контроль у сфері охорони культурної спадщини як сукупність заходів для недопущення пошкодження, руйнування об'єкта контролю, усунення загроз або можливих загроз знищення або пошкодження, заподіяння шкоди об'єкту державного контролю, забезпечення дотримання встановлених відповідно до цього Закону режимів використання та захист традиційного характеру середовища. Забезпечується шляхом створення системи моніторингу за станом збереження об'єктів культурної спадщини та охоронюваних територій; прийняттям управлінських рішень, що включають розробку механізму оптимального функціонування об'єкта державного контролю, запобігання його руйнуванню або заподіяння шкоди та призначення у зв'язку з цим охоронних заходів, а також застосування заходів реагування у разі виявлення порушень Закону;

- державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини як сукупність заходів, спрямованих на дотримання органами охорони культурної спадщини вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини.

- чіткий розподіл компетенцій органів охорони культурної спадщини, які здійснюють контроль і нагляд у сфері охорони культурної спадщини.

4. Гармонізація містобудівного законодавства із законодавством у сфері охорони культурної спадщини, яка включає:

- включення результатів оцінки проектів реставрації та будівництва, здійснених органами охорони культурної спадщини, до переліку документів, які дають замовнику право виконувати будівельні роботи;
- можливість скасування відповідними державними органами права замовника виконувати будівельні роботи, якщо ним не отримано від органів охорони культурної спадщини оцінку проектів реставрації та будівництва, якщо така оцінка передбачена Законом України «Про охорону культурної спадщини».

5. Посилення відповідальності за порушення у сфері охорони культурної спадщини, що включає:

- криміналізацію діянь, пов'язаних із самочинним будівництвом будівель або споруд в історичному ареалі історичних населених місць, на території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, об'єкта всесвітньої спадщини або в його буферній зоні.
- підвищення розміру штрафних санкцій за адміністративні правопорушення у сфері охорони культурної спадщини до 1700000 грн. (на юридичних осіб) та 170000грн (на фізичних осіб).

6. Запровадження єдиної інформаційно-телекомунікаційної системи, що забезпечує створення, перегляд, відправлення, прийняття, збирання, внесення, накопичення, обробку, використання, розгляд, зберігання, захист, облік та надання інформації у сфері охорони культурної спадщини, а також електронну взаємодію між фізичними та юридичними особами, державними органами, органами місцевого самоврядування, центрами надання адміністративних послуг, з метою отримання визначених Законом адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини. Електронна система також передбачає:

- запровадження відкритого доступу до інформації, яка міститься в електронній системі (крім персональних даних), через портал електронної системи;
- оплату штрафів за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини за допомогою електронної системи;
- запровадження отримання результатів надання адміністративних послуг в електронній формі, отримання паперового примірника лише за бажанням.

7. Врегулювання питань надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини:

- визначення переліку документів для отримання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, підстав для зупинення розгляду поданих документів, відмови у наданні адміністративних послуг;
- дерегуляція відносин з надання погодження дозволу на рекламу, погодження проекту землеустрою, науково-проектної документації із збереження пам'ятки, дозволу на земляні роботи, реєстрації дозволів на проведення археологічних досліджень в органах охорони культурної спадщини.

4. Вплив на бюджет

Фінансово-економічних розрахунків впливу реалізації акта на надходження та витрати державного бюджету додаються до пояснювальної записки.

5. Позиція заінтересованих сторін

Проект акта винесений на громадське обговорення та направлений до Асоціації міст України.

6. Прогноз впливу

Прийняття законопроекту забезпечить:

ефективний захист нерухомої культурної спадщини;

зниження ризиків забудови територій населених пунктів, занесених до Списку історичних населених місць України, без дотримання основних засад містобудівної діяльності - збереженні нерухомої культурної спадщини та історичного середовища;

підвищення якості надання адміністративних та інших визначених законом послуг у сфері охорони культурної спадщини;

зниження корупційних ризиків при наданні адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

забезпечення публічності відносин у сфері охорони культурної спадщини.

відкритість та доступність інформації про стан збереження об'єктів культурної спадщини та інших територій, які охороняються Законом.

7. Позиція заінтересованих органів

Проект акта потребує погодження з Міністерством фінансів України, Міністерством розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України, Міністерством розвитку громад та територій України, Міністерством цифрової трансформації України, МВС, Державною регуляторною службою України та отримання висновку Міністерства юстиції України за результатами правової експертизи.

8. Ризики та обмеження

Проект акта не містить положень, що стосуються прав та свобод, гарантованих Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод, впливають на забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, містять ризики вчинення корупційних правопорушень та правопорушень, пов'язаних з корупцією, створюють підстави для дискримінації, стосуються інших ризиків та обмежень, які можуть виникнути під час реалізації акта.

9. Підстава розроблення проекту акта

Розроблений на виконання Указу Президента від 8 листопада 2019 року № 837/2019 «Про невідкладні заходи з проведення реформ та зміцнення держави» та Програми діяльності Кабінету Міністрів України, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 12 червня 2020 р. № 471.

**Міністр культури та
інформаційної політики**

Олександр ТКАЧЕНКО

« ____ » _____ 2020 р.

Повідомлення
про оприлюднення Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України щодо збереження традиційного характеру середовища та
протидії хаотичній забудові»

Метою акта є впровадження першого етапу цілеспрямованої політики держави в сфері нерухомої культурної спадщини із розуміння спільного культурного надбання і розподіленої відповідальності, впровадження високого пріоритету культурної спадщини, підвищення рівня суспільної свідомості, забезпечення доступності культурної спадщини, інституційної спроможності органів охорони культурної спадщини, унормування правил та процедур ведення господарської діяльності та будівництва на захищених територіях.

Розроблений на виконання Указу Президента від 8 листопада 2019 року № 837/2019 «Про невідкладні заходи з проведення реформ та зміцнення держави» та Програми діяльності Кабінету Міністрів України, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 12 червня 2020 р. № 471.

Проект акта є оптимальним способом вирішення проблеми неефективної державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

Проект регуляторного акта та аналіз регуляторного впливу оприлюднено шляхом розміщення на офіційному сайті Міністерства культури та інформаційної політики в мережі Інтернет: <https://mkip.gov.ua/> у підрубриці «Регуляторна політика» рубрики «Для громадськості».

Зауваження і пропозиції до проекту акта від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань приймаються протягом місяця (з дня оприлюднення цього повідомлення) у письмовому та/або електронному вигляді на адреси:

Міністерства культури, молоді та спорту України:

вул. І. Франка, 19, м. Київ, 01601,

E-mail: nechyporenko.yu@mkip.gov.ua

Державної регуляторної служби України:

вул. Арсенальна, 9/11, м. Київ, 01011,

E-mail: inform@drs.gov.ua